

ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ
ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС ТАЪЛИМ ВАЗИРЛИГИ

МИРЗО УЛУҒБЕК НОМИДАГИ
ЎЗБЕКИСТОН МИЛЛИЙ УНИВЕРСИТЕТИ

АБДУРОЗИҚ РАФИЕВ

ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ ҚИЁСИЙ –
ТАРИХИЙ ГРАММАТИКАСИ

Ўқув қўлланмаси

ТОШКЕНТ – 2004 йил

Ушбу қўлланма ўзбек филологияси, шарқ тиллари ва туркология йўналишида таълим олувчи талабалар, ўқитувчилар, туркий тиллар тараққиёти билан шуғулланувчи илмий ходимлар ҳамда тадқиқотчиларга мўлжалланган.

Қўлланмада туркий тилларни қиёсий ўрганиш тарихи ва муаммолари, тил сатҳлари бўйича таҳлили, ҳозирги туркий тилларнинг фонетикаси ва морфологиясига боғлиқ масалалар ёритилган. Илова қисмида туркий халқларнинг алифболари ва адабий матн намуналари берилган.

Масъул муҳаррир: ф.ф.д., проф. А.Жўраев

Такризчилар: ф.ф.н., доц. З.Ҳамидов
ф.ф.н., доц. И.Йўлдошев

Мазкур қўлланма ўзбек филологияси факультети ўқув-методик кенгаши (2003 йил 19 февраль) ва ЎзМУ илмий-методик кенгаши (2003 йил апрель) йиғилишларининг қарори билан тасдиқланган ва нашрга тавсия этилган.

И Ч И Д А Г И Л А Р :

1.Сўз боши -----	3
2.Кириш -----	4
3.Туркий тилларнинг умумий белгилари ва уларни ўрганиш муаммолари -----	6
4.Туркий тиллар ва уларнинг таснифи масаласи -----	10
5.Туркий тилларнинг қиёсий-тарихий ўрганилиши тарихи ----	14
6.Туркий тилларда унли товушлар тизими -----	18
7.Туркий тилларнинг ундошлар тизими -----	23
8.Ҳозирги туркий тилларнинг қиёсий фонетикаси -----	27
9.Морфология -----	34
10.Туркий тилларда сўз таркиби ва грамматик маънонинг ифодаланиш усуллари -----	37
11.Туркий тилларда сўз ясалиши -----	40
12.Туркий тилларда сўз ўзгариши -----	43
13.Туркий тилларда эгалик ва сон категориялари -----	46
14.Туркий тилларда келишиклар тизими -----	50
15.Туркий тилларда олмошлар -----	53
16.Туркий тилларда сифат -----	56
17.Туркий тилларда ёрдамчи феъллар -----	60
18.Ҳозирги туркий тилларда феълнинг замон шакллари -----	64
19.Туркий тилларда феълнинг бўлишсиз шакллари -----	77
20.Туркий тилларда сўз бирикмаси ва гап қурилиши -----	80
21.Иловалар -----	84

Сўз боши

Ўзбек филологияси йуналишида таълим олувчи талабалар туркий тилларнинг умумтипологияк хусусиятларини, тарихий тараққоёт давомида бу тилларнинг фонетик – лексик морфологияк – синтактик сатҳларида рўй берган ўзгаришларни киёслаш асосида пухта ўрганадилар.Аммо ўзбек тилида бу каби масалаларни ёритадиган илмий – методик адабиёт мавжуд бўлмаганлиги туфайли ўқув режасидаги “Туркий тилларнинг киёсий – тарихий грамматикаси” номли мутахассислик фанини узлаштиришда қийинчиликлар юзага чиқар эди.Ушбу ўқув қўланмаси шу мақсадда илк мартаба яратилди.

Қўланма асосан икки қисмдан ташкил топган.Биринчи қисмида фаннинг назарий маълумотлари муҳассамлаштирилган бўлиб, унда туркий тилларга хос лингвистик ҳодисаларнинг диахрон ва синхрон киёси, қардош тилларнинг фонетик, лексик ҳамда морфологияк хусусиятлари тавсифланади.Жумладан, туркий тилларни киёсий ўрганиш муаммолари, киёсий – тарихий методнинг шаклланиши, туркий тилларни киёсий – тарихий урганилиши тарихи, туркий тиллар вокализми, ундошлар тизми, сўз туркумларининг киёсий таджик, сўз узгариши масалалари каби мавзулар илмий – оммабоп услубда баён этилган.Ҳар бир мавзудан сўнг савол ва топшириқлар, ўрганилиши зарур ҳисобланган илмий адабиётлар рўйхати берилган. Савол ва топшириқлардан ўрганилган мавзунини мустаҳкамлашда, талабаларни туркий тилларга хос умумий ҳамда хусусий жиҳатлар юзасидан мустақил фикрлашга ўргатишда фойдаланиш тавсия этилади.

Китобнинг иккинчи қисмида қўшимча материаллар илова тарзида келтирилган бўлиб, у уч бўлимдан иборат.Биринчи бўлимда туркий тилларнинг алифболари берилган.Бу алифболар ёрдамида иккинчи бўлимга киритилган адабий – бадий парчаларни ўқиш, ўрганиш ва лингвистик таҳлил этиш имконияти яратилади.Учинчи бўлимдан турли туркий тилларга оид халқаро транскрипциядаги диалогик матн намуналари жой олган бўлиб, улардан ховирги туркий тилларда сўзлашил қўникмаларини шакллантиришда фойдаланиш мақсадга мувофиқдир. Қўришиб турибдики, иловадаги материаллар амалий машғулотларнинг самарали ўтказилишига хизмат қилади.

Қўланмани тайёрлашда хоржий, хусусан, инглиз, турк ва рус тилидаги мавжуд илмий адабиётларга, луғатларга таянилди. Шунингдек, муаллифнинг «Туркий тилларнинг киёсий – тарихий грамматикаси» фанини ўқиш жараёнида тўплаган тажрибасига асосланилди. Табиийки, қўланма бу соҳадаги дастлабки нашр бўлганлиги учун ҳам еттишмовчиликлардан холи эмас, унда туркологиянинг барча масалаларини, тил ҳодисаларини ёритиш имконияти бўлмади. Амминмевки, қўланманинг кейинги наشري янада бойитилиши, мукамаллашувида Сизларнинг тактиф ва истақларингиз жуда асқотади.

Му а л л и ф

К И Р И Ш

«ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ ҚИЁСИЙ–ТАРИХИЙ ГРАММАТИКАСИ» ФАНИНИНГ МАҚСАДИ ВА ВАЗИФАЛАРИ

“Туркий тилларнинг қиёсий – тарихий грамматикаси» фани республикадаги олий ўқув юртларининг ўзбек филологияси ва туркий филология(тиллар бўйича) йўналишларида асосий мутахассислик фани сифатида ўқитилади.

Фаннинг асосий мақсади филолог – талабаларда туркий тилларнинг фонетик ва грамматик қурилиши, унинг ўрганилиш тарихи, лисоний сатҳлар бўйича қиёсий тавсифи, туркий тилларнинг рус тилшунослари томонидан ва чет элларда қилинган таснифи хусусида, бу тилларнинг ўзаро ва бошқа олтой(мўғул, тунгус – маньчжур) ва урал – фин тилларига муносабати каби масалалар бўйича етарли маълумот берилишига эришишдир.

Шу билан бирга туркий тилларда турли тил сатҳлари ва ҳодисаларидаги муштараклик, яқинлик ҳамда улардаги фарқлар, бу тилларнинг генетик ҳамда типологик қариндошлигини кўрсатувчи ҳолатлар, шунингдек, туркологиянинг ҳозирги муаммолари тўғрисида билим бериш кўзда тутилади.

Тиллар таснифига кўра бир гуруҳга мансуб туркий тилларнинг ривожланиш қонуниятларини ўрганиш, умумлаштириш ва қиёслаб таҳлил этиш қиёсий – тарихий метод асосида амалга оширилади. Шунга кўра, асос тил, яъни қадимги турк тилидан ажралиб чиққан ва бутунги даврда туркий тиллар гуруҳини ташкил этувчи мустақил, аммо қардош тилларнинг ўзига хос хусусиятлари тўлиқ ўрганилади.

Ўзбек филологияси йўналишида таълим олувчи талабалар ҳозирги туркий тилларнинг тараққиётига хос умумий белгиларни, турли тил сатҳларидаги хусусиятларнинг ўз тилларидаги айна ҳолатларга қай даражада мослигини ҳамда асосий фаркли кўринишларини ажрата билишлари лозим. Шунга кўра, ҳозирги туркий тилларнинг алифбоси ва имлоси, сўз шакллари ва грамматик категорияларидаги фаркли структур –

семантик белгилар, грамматик маънонинг ифодаланиш хусусиятларини пухта ўзлаштириш кўзда тутилади. Ушбу максатда қариндош тиллардаги адабий – бадий матнларни ўқиш, лисоний таҳлил этиш, шунингдек, сўзнинг бошқа туркий тилдаги муқобилини топиш каби амалий машғулотлар ўтказилади.

Ушбу фанни ўқитишда қиёсий – тарихий метод талабларига асосан урта муҳим масалани ҳал этиш зарур.

Булар қуйидагилардир:

1. Туркий тилларни бир – бирига қиёслаб ўрганиш ва шу орқали уларнинг ўзаро қариндошлик муносабатларини аниқлаш.

2. Қариндош туркий тилларнинг бир – бирига қиёсий ўрганиш натижасида уларнинг асосида ётган боботиланинг асосий хусусиятини очиш ва бундай ретроспектив қиёслаш орқали туркий тиллар тарихини ҳам ёритиш.

3. Туркий тилларнинг тараққиёт йўлини аниқлаш. Бунда муайян туркий тилнинг ҳозирги кўринишига қандай етиб келганлиги, тил ҳодисаларининг шаклланиши масалаларига эътибор берилади. Бундай перспектив қиёслаш орқали қариндош тилларнинг ёзма ёдгорликлардан бошлаб ҳозирги ҳолатигача бўлган тарихи ўрганилади.

Тил фактларини қиёслаш оддий таққослашдан иборат бўлмаслиги учун туркий тилларга хос барча ҳодисалар диахрон планда ўрганилади. Зеро, туркий тилларнинг фонетик ва грамматик хусусиятларини ўзаро қиёслашни тарихий талқинсиз амалга ошириб бўлмайди. Ҳозирги туркий тилларга хос айрим грамматик ҳолатлар синхрон асосда ҳам ёритилади. Жумладан, туркий тилларнинг фонетик тизимида рўй берган ўзгаришлар, унли ва ундозларнинг мослиги масаласи, товушларнинг талаффузи, ёзилишидаги фарқларни ажрата олиш туфайли у ёки бу тилга оид матнни ўрганиш мумкин бўлади.

Ҳар бир тил қариндош ёки қариндош бўлмаслигидан қатъи назар бошқа тилнинг таъсирига учрамай қолмайди. Кўпгина, хусусан, собиқ шўро ҳукмронлиги таъсирида қолган туркий тилларнинг тараққиётига фақатгина қариндош тиллар эмас, балки рус тили, шунингдек, урал – олтой тилларининг ҳам таъсири сезиларли даражада бўлган. Шунга кўра, муайян туркий тилдаги ҳодисаларни изоҳлашда

юқорида айтилган тиллар билан қиёслашга ҳам ўрин бериледи. Қиёслаб ўрганиш жараёнида туркий тиллар бошқа урал – олтой тиллари билан бирга ягона система сифатида олинади. Чунки грамматик шакллар генезисини ёритишда бу грамматик ҳодисаларнинг ўзаро таъсири ва боғлиқлигини ҳисобга олиб, чуқур систем – структур таҳлил амалга оширилиши, уларнинг шаклланиши ва ўзгаришларини аниқ мантиқий фикрлаш орқали исботлаш керак бўлади. Бу эса туркий тилларга хос грамматик шаклларнинг тараққиёти ва умумий тузилиш моделини кўрсатиш имкониятини яратеди.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ УМУМИЙ БЕЛГИЛАРИ ВА УЛАРНИ ЎРГАНИШ МУАММОЛАРИ

Туркийшуносликда ҳанузгача узил – кесил ҳал этилмаган бир қанча муаммолар мавжуд. Модомики, прототурк даври тараққиёти қадимги ва ҳозирги туркий тилларнинг типологик бирлиги ҳамда лексик умумийлигининг асоси саналар экан, бу муштараклик белгилари тўла асосланиши лозим. Турлича тузилишда тил белгиларининг ареал тақсимланиши, туркий қабила ва элатларнинг бир хил бирикмаганлиги ёки ажралганлигининг нағижаси, уларнинг қардош ёки қардош бўлмаган этник гуруҳлар билан тил белгиларига кўра турлича интеграллашуви оқибати деб қараш мумкин бўлади. Шунинг учун туркий тилларни қиёсий – тарихий аспектда ўрганишда уларнинг ареал хусусиятларини ҳам ҳисобга олиш зарур.

Олтой, мўғул, корейс каби тилларнинг қариндошлиги масаласи мунозаралидир. Айрим олимлар бу тилларнинг генетик жиҳатдан қариндош эмас, балки типологик ўхшаш деган фикрни билдирадилар. Қиёсий – тарихий метод орқали бу ҳодисаларга аниқликлар киритилади.

1. Олтой гипотезаси. Олтой тилларининг генетик қариндошлиги ҳақидаги гипотеза ёки олтой гипотезаси ўтган асрда Р.Раск, В.Шотт ва М.А.Кастренлар томонидан илгари сурилган ва аввал Урал – Олтой, сўнг Олтой вариантларида кенг кўламда тарқалди. Урал – Олтой вариантининг Олтой деб ўзгартирилиши муносабати билан урал тиллари алоҳида оила тарзида ажратилди. Олтой тиллари деб туркий, мўғул,

тунгус – манжур ва айрим мулоҳазалар билан корейс тиллари ажратилди.

Айтилган гуруҳларни бирлаштирувчи белгилар сифатида В.К.Мэмьюс унлилар уйғунлиги, сўз бошида жаранглиларни қўлламаслик тенденцияси сўз охиридаги н ҳарфининг беқарорлиги, сўз боши ва сўз охирида ундош товушлар гуруҳланиб келиши мавжуд эмаслиги, чўзиқ ва яккиланган ундошларнинг йўқлиги ва очиқ бўғинларнинг кўп ишлатилишини кўрсатади.

Е.Д.Поливанов морфологиянинг суффиксал типда эканлиги, урғунинг доимий ўзгармас (аввалги бўғинда) эканлиги, лексик морфемалар типик миқдорий таркибидаги тахминий ўхшашликлар (бир ва икки бўғинли сўзлар), сингармонизм, фонетикадаги ўхшашликларни асос қилиб кўрсатади.

“Дунё тиллари” китобининг(янги нашри) кириш қисмида муаллиф Ж.Дени туркий, мўғул ва тунгус – манжур тилларини тасвирлашда бу уч гуруҳнинг умумий белгилари сифатида қуйидагиларни кўрсатади:

– фонетика соҳасида унлилар уйғунлиги, сўз бошида сонорларни ишлатмаслик (айниқса турк тилида), ярим унлиларнинг аҳамиятсизлиги, сўз охиридаги н товушининг беқарорлиги, сўз боши ва сўз охирида ундошларнинг қаторлашиб келмаслиги.

– морфологияда эса грамматик роднинг йўқлиги, фақат икки грамматик соннинг мавжудлиги, ўзакни ўзини ишлатиш имкониятининг мавжудлиги, морфологиянинг агглютинатив – суффиксал характерда эканлиги (префиксларнинг йўқлиги), предлогларнинг йўқлиги(улар ўрнида кўмакчилар ишлатилади) ва ҳоказо.

– синтаксис соҳасида гапдаги сўзлар тартиби (иккинчи даражали бўлакларнинг бош бўлақлардан олдин келиши), боғловчиларнинг деярли йўқлиги ва нисбат олмошлари (относительные местоимение)нинг деярли мавжуд эмаслиги (Ҳинд – Европа тилларидаги эргаш гапларга “квази гаплар” тўғри келади, яъни феълнинг шакллари(ҳаракат номи, равишдош, сифатдош билан) тугайдиган сўзлар гуруҳи мос келади). Ҳар учала гуруҳ учун умумий белги сифатида ўрин – жой келишигидаги “–да”, локатив аффикс “–ки”

ларни кўрсатиш мумкин. Кишилик олошларида ҳам ўхшашлик мавжуд.

Ўз йилдан ортиқроқ вақт ичида Олтой гипотезаси ўз кучини сақлаб турди. Компаративистик олтойшуносликнинг кульминацион нуқтаси сифатида икки қиёсий грамматиканинг яратилганлиги катта воқеадир. (Рамстед ва Поппе асарлари). Икки муаллиф ўз қарашлари ва уларгача бўлган материални тўплаб, умуман бу борада қилинган ишлар хулосасини бердилар.

Аmmo бу қиёсий грамматикаларнинг пайдо бўлиши билан тадқиқотчиларнинг кўпчилиги томонидан Олтой гипотезаси илмий қимматга эга эмас, деган фикр айтилди, чунки бу асарлар ўхшашликларни топиш ва бобо шаклларни қайта тиклашдаги услублар умуман тўғри эмаслигини ойдинлаштирди.

Сўнги йилларда компаративистик олтойшунослик билан бир қаторда бошқа йўналиш ҳам ривожланаяпти, у олтой тилларининг тарихий алоқасини назарда тутиб, фақат ўхшашликларни эмас, фарқларни ҳам ҳисобга олади.

Олтой – урал тилларида кўзга таъланадиган асосий типологик белгилар қуйидагичадир:

1. **Фонетик сатҳда:** сингармонизм (унлилар уйғунлиги)нинг мавжудлиги, ундош товушларнинг ассимиляцияга учраши қонуниятининг амал қилиши, сўз ўзагида жарангли ундошнинг қатъийлиги, сўз бошида битта ундош товушнинг келиши, семантик дифференцияга учраган сўзларда сингармоник параллелизм учраши мумкинлиги, сўз бирикмасидаги кесим сўзга бош ургунинг тушиши кабилар.

2. **Морфологик сатҳда:** сўз... ва сўз ўзгаришида қўшимчалар агглютинацияга йўл қўйилишининг устунлиги ва баъзан ўзак морфеманинг фузияга йўл қўйиши, олд қўшимчалар вазифасида кўмакчиларнинг қўлланиши, артикларнинг учрамаслиги, грамматик род категориясининг мавжуд эмаслиги, эгалик категориясининг борлиги, чиқиш келишигидаги конструкциясида қиёслаш маъносининг ифодаланиши, бирлик ва кўплик сонларда сўз ўзгартирувчи қўшимчаларининг нисбатан кўпчилиги, бош келишик вазифасининг кўпчилиги кабилар.

3. **Синтактик сатҳда:** сон билан ифодаланган аниқловчиларда сонда мослашувнинг учрамаслиги, сўроқ

маъносини ифодалашда юкламаларнинг қатнашиши, эргаш гаплар ўрнида сифатдош ва равишдош оборотларининг кенг ишлатилиши, тушум келишигида ифодаланган объектнинг мантиқий урғуга тортилиши, гап бўлаклари тартибининг нисбатан қатъийлиги, аниқловчи вазифасида келувчи сифат, сон ва оломшларнинг аниқлашишга мувофиқ ҳолда ўзгармаслиги ва бошқалар.

4. **Лексик сатҳда:** Туркий тиллар луғат таркибида умумий қатламнинг мавжудлиги, бир бўгинли сўзларда муштараклик яққол намоён бўлиши, сиёсий - ижтимоий муҳит таъсирида ҳукмрон тил лексикасининг ўзлашганлиги ва б. Олтой ва туркий тилларининг айрим гуруҳларидаги лексик фарқлар бу тилнинг кейинги тараққиёти натижаси ҳисобланади. Олтой тиллари луғавий бойлигида турк, мўғул ва тунгус – маньжур тиллари учун умумий сўзлар учрайди. Туркий тилларнинг шарқий тармоғида хитой, санскрит, форс – араб лексикаси ва фин тили элементларининг учраши туркий тиллар лингвистик харитаси кенглигининг нишонасидир. Туркий тиллар тараққиётининг мўғул даврида Сибирь ва Марказий Осиё тилларида мўғулча сўзларнинг ўзлаштирилганлиги олтой тиллари орасидаги тилларнинг луғат таркибини бойитишга хизмат қилган.

ХУ асргача бўлган муштарак туркий адабий – бадий матялар тилини чуқур ўрганиш натижасида туркий тилларнинг умумтилологик хусусиятларини аниқ белгилаш, кейинги тил тараққиётидаги ўзгаришлар билан солиштириш, ҳозирги туркий тилларнинг турли сатҳларида рўй берган фарқли белгиларнинг сабабларини аниқлаш мумкин бўлади. Ҳозирги туркий тилларни киёсий аспектда ўрганиш, уларнинг турли тил сатҳларидаги мослиги даражасини белгилаш, замонавий ёндошувлар ва тадқиқ методлари асосидаги назарий маълумотларни бойитиш, кариндош тилларнинг турли соҳалардаги киёсий луғатларини яратиш тақозо этилмоқдаги, буларнинг барчаси туркийшунослик олдида турган масалаларни ойдинлаштиришга хизмат қилади.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР:

1. Олтой гипотезасини таърифланг ва бу қарашга ўз муносабатингизни билдинг.
2. Ж. Дени уч гуруҳи тилларга хос қандай умумий белгиларни кўрсатган?
3. Олтой – урал тилларининг асосий типологик белгиларини тавсифланг.
4. Туркий тиллар товуш тизимига хос муштарак хусусиятларни мисоллар билан изоҳланг.
5. Умумтуркий сўз – ўзакларга мисоллар ёзинг, бир бўғинли муштарак ўзакларни ажратиб икки туркий тил мисолида парадигмасини кўрсатинг.
6. Туркий тилларда гап тузилмасига хос умумий белгиларни тавсифланг ва ўзингиз билган икки туркий тил мисолида қиёсланг.

АДАБИЁТЛАР:

1. Баскаков Н.А. Введение в изучение тюркских языков. М. Высшая школа. 1969.
2. Дмитриев Н.К. Строй тюркских языков. М. Наука. 1962.
3. Tekin Talat. Tirk Dilleri. -Ankara, 1988
4. И. Қўчқортоев, Б. Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т. 1984.

ТУРКИЙ ТИЛЛАР ВА УЛАРНИНГ ТАСНИФИ МАСАЛАСИ

“Турк” атамасининг келиб чиқиши ва маъноси хусусида А. Ремюза, И. Бичурин, Н.А. Аристова, А. Вамбери, Ю. Немец, А.Н. Бернштам, А.Н. Кононов, Н.А. Баскаков каби олимларнинг фикрлари мавжуд. Ёзма манбаларда турк этноними эрамининг VI асрларидан бошлаб тилга олинади. Вильгельм Томсон ва В.В. Бартольдлар бу сўз айрим уруф ё қабиланинг номи бўлмаган, балки қабилалар уюшмасини ифодалаган ва кейинчалик халқ номи – этнонимга айланганлигини ёзишган. У “уюшган, бирлашган, кучли, қудратли” маъносини билдириши таъкидланади.

Эрамининг IV – V асрларида Мўғулистон ва Марказий Осиё ҳудудида туркий қабилаларнинг кучайиши, Шарқий ва Ғарбий турк империяларининг юришлари, X асрда

қорахонийлар ва ғазнавийлар давлатларининг мустақамланиши, сўнг салжўқийлар ҳукмронлиги даврида Кичик Осиё ва Кавказортида туркий қабилаларнинг ўртоқлашувини таъминлади. Ўрта Осиёда туркийлашув айниқса VIII—XIII асрларда анча кучайди. Узоқ Шарқдан Шарқий Оврупа ҳудудларига қадар тарқалган туркий тили халқлар сони ҳозирда 250 миллионга яқиндир. Туркий тиллар мўғул ва тунгус—манчжур тиллари биргаликда қатта тил гуруҳига, яъни олтой тиллари оиласига киради. Ўрхун, қадимги уйғур, булғор, хазар, қишчоқ (половец) тиллари ўлик туркий тил саналади.

Швед олими П. фон Страленберг Сибир ўлкасидаги халқларни татарлар деб номлаб, 1730 – йилда ёзган китобида Урал -- Олтой тилларини қуйидаги олти гуруҳга ажратади:

1. Фин – уйғурлар: болгарлар, финлар, вогуллар, геремислар, пермияклар, вотяклар, астяклар.

2. Турк – татарлар : татарлар, ёқутлар, чувашлар.

3. Самойдлар.

4. Мўғуллар ва манжурлар: калмиклар, манжурлар, тангутлар.

5. Тунгузлар : тунгузлар, аринлар, коряклар, куриллар.

6. Қора денгиз билан Хазар (Каспий) денгизи орасида ерлашган халқлар.

Юз йиллардан кейин финландиялик М.А.Кастрен қилган таснифда (1. Фин- угор, 2. Самойид, 3. Турк- татар, 4. Мўғул, 5. Тунгузча ва унинг шевалари) гарчи туркий тилларнинг Урал - Олтой тиллари билан қариндошлиги масаласига тўхталмаган бўлса ҳам, В. Шотта биринчи марта бу масалага ойдинлик киритди. Унинг таснифида Олтой тиллари уч гуруҳ (туркча, мўғулча ва манжур – тунгуз тиллари)га ажратилиб, чуваш тилининг туркий тил эканлигини биринчи бўлиб таъкидланади.

Ҳозирги туркий тилларни эса ҳудудий тарқалишига кўра бир неча гуруҳларга бўлиш мумкин:

1. Сибирдаги туркий тилларга ёқут, карагас (тофа), карамзин, тува, телеут, хакас, шор, олтой тиллари киради. Бу ҳудудда ўтмишда ўрхун –энасой ёдномалар яратилган ва қадимги уйғур тили кенг амал қилган.

2. Ўрта Осиё ва Қозоғистондаги туркий тилларга ўзбек, қозоқ, қирғиз, қорақалпоқ, туркман тиллари киради. Бу тиллар бугунги кунда мустақил давлатларнинг расмий тили ва ривожланган адабий тил ҳисобланади. Қадимги бу ҳудудда

хоразмий тили, салжук тили, ўғиз шеvasи, турк тили, эски ўзбек тили ва форс-эроний тилларда ёднома ва бадий юксак асарлар яратилган.

3. Кавказдаги туркий тилларга озарбайжон, қумуқ, қорачай – малқар, ноғай, қрим – татар тиллари киради.

4. Волга бўйи туркий тилларига татар, бошқирд, чуваш, гагауз (Украина) тиллари киради.

5. Литва, Украина, Қримда қараим, булғор, хазар тилларида сўзловчи туркий халқ вакиллари яшайди.

6. Хитой (Син – Цзян, Танасу) да уйғур тили кенг тарқалган. Бу ҳудудда уйғур, сариқ уйғур, салар халқлари яшайди.

7. Туркияда турк тили расмий давлат тили бўлиб, бу ерда 70 млн.га яқин халқ турк тилида сўзлашади.

Туркий тилда сўзловчи 50 млн.га яқин халқ Эрон, Афғонистон, Ғарбий Мўғулистон, Шарқий Туркистон, Югославия, Македония, Олмония, Болгария ҳудудларида истиқомат қилишади.

Туркий тилларни генетик жиҳатдан, тил хусусиятларига кўра ўзаро муносабати масаласи қадимги даврлардан буён ўрганилмоқда. Туркий тилларни таснифлашни бошлаб берган олим М.Қошғарийдир. Унинг таснифи қуйидаги икки тамойилга асосланган:

1. Тилнинг софлиги тамойили
2. Фонетик – морфологик тамойили.

Фонетик – морфологик тамойилга асосан М.Қошғарий XI асрда яшаган туркий халқларнинг тилларини икки гуруҳга ажратган:

- A) Шарқий турклар (ҳоқоний турклари) тили;
- B) Ғарбий турклар тили.

Биринчи гуруҳга Баласағун, Қашқар атрофидаги халқларнинг тиллари, яъни чигил, қорлуқ, уйғур, тухси, яғмо каби элат ва қабила тиллари киритилади.

Иккинчи гуруҳга эса ўғуз, арғу, қипчоқ, татар, сувор, ямак каби элат ва қабилаларнинг тиллари киритилган. М.Қошғарий қиёслаш, солиштириш асосида шарқий ва ғарбий тилларнинг фонетик ва морфологик фарқларини кўрсатиб берган.

Туркий тиллар таснифи билан қизиқиш XIX аср охири ва XX аср бошида кучайди ва мақсадига кўра бир – биридан

ажралиб турувчи кўплаб таснифлар яратилди. Туркий тилларни таснифлашнинг ўзига хос қийинчиликлари бор. Булардан бири туркий тилларининг фонетик, лексик, грамматик жиҳатдан яқинлигидан келиб чиқса, иккинчи муайян бир туркий халқнинг шаклланишида турли хил қабилаларнинг иштирок этганлиги ва бир қабиланинг бир вақтнинг ўзида бир неча туркий халқларнинг таркиб топишида қатнашганлигига асосланади. Таниқли олимлар В.А.Богородицкий, В.В.Радлов, Ф.Е.Корш, А.Н.Самойлович, С.Е.Малов, Н.А.Баскаков таснифлари нисбатан пухталиги билан ажралиб туради.

Ушбу олимлар томонидан амалга оширилган таснифларни асосий хусусиятига кўра тўртта гуруҳга бўлиш мумкин:

1. Фонетик белгиларга асосланган таснифлаш (В.В.Радлов, С.Е.Малов, таснифлари).
2. Фонетик – морфологик белгиларга асосланган таснифлаш (Ф.Е.Корш, А.Н.Самойлович, А.Ремюза таснифлари).
3. Тил хусусиятлари ва ўзаро генетик алоқаларига асосланган таснифлаш (О.Бётлинг, К.Менгес, Н.А.Баскаков таснифлари)
4. Туркий тилларда гаплашувчи халқларнинг жўғрофий жойлашувига асосланган таснифлаш (А.Мюльер, В.А.Богородицкий таснифлари).

Ушбу таснифлар орасида Н.А.Баскаковнинг туркий тилларнинг ҳам тил хусусиятларини, ҳам генетик қариндошлигини ҳисобга олган ҳолда тузган таснифи ҳозирги туркологлар томонидан эътироф этилган.

Н.А.Баскаков туркий тилларни иккита катта гуруҳга (тармоққа) ажратади:

1. Туркий тилларнинг ғарбий хун тармоғи.
2. Туркий тилларнинг шарқий хун тармоғи.

Олим ғарбий хун тармоғига булғор, ўғуз, қипчоқ, қарлуқ тиллари гуруҳларини киритади ва бу гуруҳларни бир неча кичик гуруҳларга ажратиб, уларнинг қадимий ва ҳозирги номларини санаб ўтади.

Шарқий хун тармоғига эса уйғур, қирғиз – қипчоқ тиллари гуруҳи ва уларнинг кичик гуруҳчалари, қадимий ва ҳозирги тилларни кўрсатиб ўтади.

Н.А.Баскаков таснифида ҳар бир гуруҳга хос тилнинг хусусияти уч жиҳатдан: фонетик, лексик ва грамматик жиҳатдан тавсифлангандир.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР:

1. Туркий тилларнинг тарқалиш ҳудудларини тасвирланг.
2. Ўлик ва жонли туркий тилларга қайси тиллар киради?
3. Маҳмуд Қошғарий туркий тилларни қандай таснифлаган?
4. Рус тилшунослари туркий тиллар таснифлашда қайси белгиларига асосланишган?
5. Н.А.Баскаков таснифини шарҳлаб беринг.
6. Туркий тилларни таснифлашнинг қандай ўзига хос қийинчиликлари мавжуд?

АДАБИЁТЛАР:

1. Баскаков Н.А. Алтайская семья языков и ее изучение. М.Наука. 1981.
2. Баскаков Н.А. Введение в изучение тюркских языков. М.Высшая школа. 1969.
3. Дмитриев Н.К. Строй тюркских языков М.Наука. 1962.
4. Зарубежная тюркология. Вып 1. Древние тюркские языки и литературы. М. Наука. 1986.
5. Шайгулов А.Г. Введение в изучение алтайский языков. Уфа.1984.
6. Языки народов СССР. Т.2. Тюркские языки. М.Наука. 1966.
7. И.Кўчқортоев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т.1984.
8. Б.Ўринбоев. Туркий филологияга кириш. – Самарқанд.1989.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ ҚИЁСИЙ–ТАРИХИЙ ЎРГАНИЛИШИ ТАРИХИ

Туркий тилларнинг шаклланиши ва тараққиёти, уларнинг ўзаро муносабати, бир–бирига таъсири масалалари туркий филологиянинг асосий тадқиқ объекти саналади. М. Қошғарий машҳур “Девони луғот–ит турк” асаридаёқ туркий тилларни таққослаш усулидан унумли фойдаланган эди. Бу мавзу орқали туркий филологиянинг ўрганилиши масаласи эмас, балки туркий тилларни диахрон ва синхрон планда қиёсий ўрганишга оид тадқиқотлар мазмунига эътибор қаратилади. Бундай тадқиқотлар мундарижасини уч қисмга бўлиб ўрганиш мақсадига мувофиқдир. Биринчиси, XX аср бошларигача бажарилган илмий ишлар, иккинчиси, ҳозирги даврда қилинган ишлар ва учинчиси, чет эл олимлари томонидан бажарилган тадқиқотлар.

1. М.А.Казимбек “Турк–татар тилларининг умумий грамматикаси” (Қозон, 1846) китобида биринчи марта илмий асосда турк грамматикаси татар, озарбайжон, мўғул ва бошқа туркий тилларнинг материаллари билан қиёслаб ўрганилади. Бу асар усмонли турк тилининг рус тилидаги биринчи наشري саналади. О.Н.Бётгливкнинг “Ёқутларнинг тили ҳақида” (С. – Петербург, 1851) асари олтой тилларининг қиёсий грамматикаси бўйича яратилган биринчи тадқиқот бўлиб, унда ёқут тили хусусиятлари турк, мўғул, тунгус–манжур тиллари билан солиштириб ўрганилади. Олим флектив тиллар билан аглютинатив тилларнинг ички хусусиятларини очиш орқали таснифлашга катта эътибор беради. Н.И.Ильминскийнинг “Олтой тили грамматикаси” (1869), В.В.Радловнинг туркий тилларнинг морфологик жиҳатдан қиёслашга бағишланган тадқиқотлари ҳам қиёсий туркологияга катта ҳисса бўлиб қўшилди. П.М.Мелоранскийнинг “Туркий тилларнинг қиёсий грамматикасини яратиш” номли дастури ўзига ҳослиги билан муҳим аҳамиятга эга. Унинг қозоқ–қирғиз тили грамматикасига, филолог арабларнинг туркий тиллар ҳақидаги қарашларига бағишланган ишлари туркологик тадқиқотларни кенг миқёсида ўрганишга даъват этди.

А. Н. Самойловичнинг туркий тилларнинг қиёсий—тарихий тадқиқига оид асарлари туркий тиллар тавсифини рус ва Ҳинд—европа тиллари қолипига солиб текширишга қарши яратилган ўзига хос илмий тадқиқот саналади.

Ўрта Осиёда яшаб ижод этган кўплаб қомусий билим эгалари ҳам ўз асарлари, лугатлари орқали туркий тилларни қиёсий—тарихий ўрганиш ишига улкан ҳисса қўшдилар. М.Қошғарий, М.Замахшарий, Абу Ҳайён, Жамолиддин ибн Муханна, Жамолиддин ат—Туркий, А.Навоий, М.Меҳдихон, Сулаймон Бухорийнинг мероси бунинг исботидир.

2. Собиқ шўролар ҳукмронлиги даврида туркий тилларнинг қиёсий—тарихий тадқиқи ҳам марказда ва маҳаллий ўлкаларда олиб борилди. В.А. Гордеевский, С.Малов, В.А.Богородицкий, Н.К.Дмитриев, Э.Севортяннинг компаративистик илмий ишлари эътиборга молик тадқиқотлар саналади. 50—йиллардан кейин А.К.Боровков, А.Н.Кононов, Н.А.Баскаков, Н.К.Дмитриев, Э.Р.Тенишев, А.М.Шчербак, Н.С.Гаджиева, Б.А.Серебренников, Д.Насилов, Г.Ф.Благова, К.М.Мусаев, А.А.Юлдашев, И.В.Кормушин, М.Закиев, И.Қўчқортоев, А.Каримуллин каби олимларнинг ишлари туркий филологияда қиёсий—тарихий тадқиқотлар йўналишини мустаҳкамлади.

1966 йилда беш томлик "СССР халқлари тиллари" асарининг 2—жилди "Туркий тиллар" номи билан чоп этилгани бу тиллар қурилишини ўрганишда муҳим қадам бўлди. Олимлар жамоаси томонидан 1985 йилда кўп жилдли "Туркий тилларнинг қиёсий—тарихий грамматикаси" асарининг 1—жилди "Фонетика" қисми сифатида, 1988 йилда ушбу кўп жилдликнинг «Морфология» қисми «Наука» нашриётида чоп этилди. Бу монографик тадқиқотларнинг босилиб чиққанлиги туркийшунослиқда муҳим аҳамият касб этди.

3. Чет эл олимларининг ишларида ҳам туркий тилларни қиёсий—тарихий аснода ўрганиш муҳим ўрин тутади. Бу йўналишда тадқиқотлар XIX асрнинг ўрталарида туркий халқлар тилларини ўрганиш, тадқиқ этиш кучайганлиги туфайли кўпайди. В.Шоттанинг немис тилида чоп этилган "Чуваш тили ҳақида" (Берлин, 1842) "Олтой ёки фин—татар тиллари тарихи тўғрисида" (Берлин, 1849) каби ишларида кўпгина туркий тилдаги материаллар тили қиёсий таҳлилга

жалб қилинди. В.В.Радловнинг илмий ишлари таъсирида Оврулада туркий тилларни қиёсий – тарихий ўрганиш анча кучайди. Й.Грунцелнинг "Олтой тиллари қиёсий грамматикаси" очерки (қиёсий луғати билан) (Лейпциг, 1895), В.Бангнинг "Туркий тилларнинг қиёсий грамматикасидан тадқиқотлар" (Берлин, 1916 – 1917) каби йирик ишлар вужудга келди. Француз тилида Ж.Денининг "Турк тили грамматикаси" (Париж, 1921), К.Грёнбекнинг "Туркий тиллар қурилиши" (Копенгаген), А.Эмронинг "Туркий тиллар структураси" (Истамбул, 1942) каби юзлаб тадқиқотлар юзага чиқди.

Ўзбекистон Республикаси қаторида кўпгина туркий тилли жумҳуриятларнинг мустақил давлатта айланиши туркий филология тадқиқотлари марказининг Туркияга кўчишига замин яратди. Туркия Дил Қурумнинг ташаббуси билан 1992 йилдан бери ҳар тўрт йилда туркий тилларнинг тараққиётига бағишланган халқаро сипозиумлар ўтказилмоқда.

Анқарада туркий тилли республикаларнинг турколог олимлари иштирокида 1992 – 93 йилларда 2 жилдли "Туркий тиллар сўзлиги" яратилди. 1994 йилдан бошлаб 16 туркий тилнинг фонетик, лексик – грамматик хусусиятларини қиёсий жиҳатдан ифодаловчи "Туркий тилларнинг қиёсий грамматикаси" номли кўп жилдли асарни яратишга киришилди.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларни қиёсий – тарихий жиҳатдан ўрганиш қачон бошланди?

2. Ўрта Осиёда туркий тилларни қиёсий ўрганишга ҳисса қўшган олимларнинг ишлаарини шарҳлаб беринг.

3. ХУIII – XIX асрлардаги асосий туркологик нашрларни шарҳланг.

4. XX асрда туркий тилларнинг ўрганилишидаги муҳим йўналишларни кўрсатинг.

5. Чет эл олимларининг туркологик тадқиқотлари ҳақида нималарни биласиз?

6. Марказий Осиёдаги ҳозирги туркологик тадқиқотлар ҳақида сўзлаб беринг.

А Д А Б И Ё Т Л А Р :

1. Программа курса "Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков", – Уфа, 1987.
2. И.Қўчқортоев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т. 1984.
3. Б.Ўринбоев. Туркий филологияга кириш. – Самарқанд. 1989.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА УНЛИ ТОВУШЛАР ТИЗИМИ

Барча тилларда бўлганидек, туркий тилларда ҳам унли товушлар оппозицияси мавжудлиги хусусида, уларни миқдор ва сифат кўрсаткичлари турличалиги ҳақида А.М.Шчербак, Н.А.Баскаков, А.Н.Кононов, А.Рустамов каби олимлар томонидан фарқли фикрлар билдирилган. Агар Ўрхун – Энасой ёндамаларида учрайдиган 41 ёзув белгисидан атиги 4 таси унли товушларни ифодалаганлигини назарда тутсак, кейинги тарихий тараққиёти даврида туркий тилларнинг унлилар тизими анча кенгайганлигини кўриш мумкин. Баъзи туркий тилларда унлилар миқдори 20 тадан ортса (масалан, тува, татар, гагауз тилларида), асосан бошқа туркий тилларда 8 – 9 тадир.

Туркий тиллар товуш тизимидаги унлилар тавсифи қуйидаги масалаларга аниқлаш киритишни тақозо этади:

- унли товушларнинг пайдо бўлиш ўрнига кўра оппозицияси;
- унли товушларнинг узун – қисқалиги кўра оппозицияси;
- сингармонизм ҳодисасининг кўриниши ва ҳолати;
- боботурк тили даврида унлиларнинг хусусиятлари ва дифтонгларнинг кўринишлари;
- туркий тилларда унлилар таснифи масаласи;
- ҳозирги туркий тилларда унлилар мослиги ва фарқлари.

Прототурк даври унли товушлари таркиби хусусида кўпгина олимлар узун ва қисқалигига кўра 8та унли бўлганлиги ҳақида гапирдилар. Буларни аниқ айтилиши даражасига кўра қуйидагича кўрсатиш мумкин:

қисқа унлилар: а – а; ў – о; у – у; ў – ў
узун унлилар: а – э, о – о, у – у, и – и

Ёпиқ «е» унлисининг қадимги туркий тилда бўлмаганлигини кўпчилик таъкидлайди. Аслида бу фонеманинг фонологик вазифаси бўлмаган. Фонологик жиҳатдан бир вақтнинг ўзида «е» ва «и» унлиларига зид келмайди.

Таъкидлаш лозимки, туркий тилларда сўзнинг биринчи бўғинидаги вокализм иккинчи бўғинидагига нисбатан бойдир. Қадимги туркий тилдаги қўшимчаларларда а, э, ь, и фонемалари учрайди. Лаб унлиси сифатида у: ва у вариантлари кейинроқ пайдо бўлган.

Прототурк вокализмининг яна бир муҳим хусусияти шуки, кўпчилик тилларда узун унлилар йўқолиб кетган. Узун унлилар ёқут, туркман, халаж тилларида сақланиб қолган.

Қисқа унлилар ҳам кўпгина туркий тилларда ўзгаришларга учраган. Икки бўғинли сўзларда қисқа унлилар барқарор бўлмаган, олдинги товушлар ассимиляция таъсирига учраган. Айрим унли товушлардаги ўзгаришларга тўхталамиз:

1. **Қисқа а.** Бу унли қадимги турк тилида ҳам бўлган, ҳозирча кўпчилик туркий тилларнинг биринчи бўғинида сақланиб қолган. Бу унлининг лабланган, тил орқа унлисига ўтиши татар ва бошқирд тилларида учрайди (а>а^о) қара (қад. турк), қа^ора (татар), қа^ора (бошқирд).

а>у ҳолати чуваш адабий тилида мавжуд.

баш (турк) – *пус* (чуваш).

Лабланган а товушининг, кенг о га ўтиши ўзбек тилига хос, аммо бу бўғин учун доимий ҳолат эмас.

Баъзи туркий тилларда а>ў га ўтиши ҳам учрайди:

тап>тън, j аз–с' ьр (чуваш),

(ёзмоқ), *j ам> сът* (ёқут) (ётмоқ).

Бунинг сабабларидан бири урғусиз биринчи бўғинда бу товушнинг беқарор позицияси, шунингдек, аффиксал а; ў амлаути бўлишидир.

Қирғиз, олтой, ёқут тилларида лаб гармонияси таъсирида охирги бўғинидаги а> о ўтиши ҳам кузатилади: *ўрта–орто*.

Унлас, унлиларнинг лаб гармонияси бўлган тилларда қисқа а унлисининг нисбатан барқарорлиги намоён бўлади.

Узун а туркий тилларда барча узун товушлар каби барқарор эмаслиги билан ажралиб туради. Асосан, бу товуш туркман ва ёқут тилларида, шунингдек, айрим туркий шеваларда учрайди.

қа:н>турк. га:н, ёқут ха:н.

Қадимий туркий тилидаги бу товуш туркий тиллардан ўзлашган венгер тилидаги сўзларда ҳам бор:

венгер са: г ва туркман са:з (балчиқ).

Туркий тилларда дифтонг ҳолатининг учраши бу товушнинг қадимдан мавжудлигини кўрсатади:

ёқутча тўа (тайга) < та: (тоғ), тофа тилида ај ш ва турк а:г (оғ).

Айрим туркий тилларда иккиламчи чўзиқликнинг пайдо бўлиши баъзи товуш гуруҳларининг қисқариши натижасидир:

ағър>а:р (шор, тува, хакас) ағъз>а:з (тува).

Узун а товушининг а (а: > а) ўтиши кейинги тараққиёт давомида деярли барча туркий тилларга ёйилди. Бунинг асосий сабаби товушнинг айтилишида физиологик сарф – ҳаракатнинг камайтирилганлигидир.

Қисқа ва узунлиги билан ажралиб турувчи унли товушлардаги ўзгаришларни шу тарзда таҳлил этиш, улардаги ўзгаришларни кўрсатиш муайян унлининг ҳозирги ҳолатини, эволюциясини кўрсатишга хизмат қилади.

Мўғул тилида ҳам чўзиқ ва қисқа унлилар оппозиция ҳосил қилади: ўр (оила) – ўўр (уя), қас (қор), цаас (қоғоз).

Туркий тилларни ўрганишда унлилар уйғунлиги масаласи муҳим ўрин тутади. Бу хусусият боботил даврида ҳам яққол намоён бўлган. Сингармонизм ҳодисаси туфайли унлилар олд ва орқа қатор унлилари тарзида фарқланадиган бўлди. Бу ҳодиса олдинги бўғин (ўзак)даги унлига кейинги бўғин (ёки бўғинликлардаги) унлиларнинг, баъзан ундолларнинг артикуляция ўрни ва усулига нисбатан мослашувидир.

А.М.Шчербак бир бўғинли сўзлардаги унли сифат жиҳатидан доимий ва мустақил бўлиб, кўп бўғинли сўзлардаги кейинги унлилар эса биринчи бўғинга мувофиқлашувини таъкидлаган. Палатал (танглай) сингармонизми кўриниши қадимий бўлиб, унда бошқа унлилар биринчи бўғинга қараб мослашади. {та:ғарга}.

Танглай сингармонизми кўп бўғинли сўзларнинг кейинги бўғинларида ўз кучини йўқотиши мумкин (туркман: *бiлмайдиран*, туркча – *уор*, – *даш*, чувашча – *сам* кўпнимчалари).

Ҳозирги айрим турк тилларида лаб сингармонизми ҳам учрайди. Бунда биринчи бўғинда лабланган унлининг борлиги туфайли кейингиларида ҳам лабланган унли келади: (қирғиз *колдор*, туркча *қолу*.) Бу ҳолат ўғуз ва қипчоқ шеваларида кенг тарқалган.

Унлилар тизими жиҳатидан чуваш тили ўз фонетикаси билан ажралиб туради. Қадимги даврдан бошлаб сингармонизм чуваш тилида учрамайди. (*инезем* (сигир); *ic'* сем (иш)). Баъзан тор унлиларнинг кенгайиши уйғунликнинг бузилишига олиб келганлиги кўринади. Масалан, Н.К. Дмитриев, қипчоқча о ва у товушлари орқа артикуляцияга эгалигини таъкидлайди.

Туркий тилларда сингармонизм вариантлари ҳам кенг учрайди. Бунда ҳатто бир туркий тил доирасида ҳам унлилар бир хил бўлмаслиги, яъни айни бир сўзнинг биринчи бўғини бир туркий тилда ёки шевада олд қатор унлиси, бошқасида орқа қатор унлиси сифатида кела олиши назарда тутилади. Масалан, озарча: *окуз*–*окуз*, уйғур: *алл*–*алл*, қозоқ: *шай*–*шай* кабилар.

Ҳозирги ўзбек тилида товуш уйғунлиги йўқолган. IX асрдан сўнг ўзбек тилида бу ҳодисанинг бузилиши сезилади. Бу ҳодисанинг йўқолишида эроний тиллар ва араб тилининг таъсири катта бўлганлиги таъкидланади.

Туркий тиллар орасида *унлилар мослиги* кенг ҳодиса саналади. Масалан, ўзбекча э товуши татарча и га (*кел*–*кил*), озарбайжонча а га мос (*кел*–*гал*). Чувашча у унлиси бошқа туркий тилидаги а га мос келади (*алти*–*улт*, *бар*–*пур* (бор)) каби.

Бошқирд тилида 9 та унли бор. Булардан *і* унлисининг 2 варианты, яъни нормал ва қисқа кўринишлари бор.

Туркия туркчадан фарқли ҳолда *о* унлиси *о-и-і* ўртасида тор ва қисқа айтила олади. Бошқирд тилида *о* ўрнида *и*, *и* ўринда *о* товуши келади: *он*–*ун*, *гоз*–*гур*, *кус*–*ко:s* каби. Сўз бошида *е>і* га ўтади: *мен*>*мин*, *екмек*–*икмак*.

Қозоқ тилидаги 9 та унлидан биттаси, яъни очиқ *е* товуши кўпгина туркий тилларда учрамайди. Биринчи

бўғиндаги сўзларда о, о:, и, и: унлиларидан сўнг келган I, i унлиси и, и тарзида ўқилади: *kordi—kordu, uzim—uzum* каби ёки биринчи бўғиндаги а ва е унлилари о ва о' тарзида айтилади.

Туркман тилидаги 9 та унлидан е, а унлилари анча фарқланади. Бу 9 унлининг ҳар бирининг узун варианты борлиги муҳимдир. Бу ҳодиса сўз маъносининг фарқланишига олиб келган: *ot (от) — ot (олов), du,s (тушмоқ) — du:s (туш, ҳаёл)*.

Шунга ўхшаш ҳолат бошқа туркий тилларда ҳам учраши унлилар тизимида муайян ўхшашлик ва фарқликлар борлигини кўрсатади.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР:

1. Туркий тиллар вокализмига бағишланган асосий илмий нашларни шарҳланг.

2. Прототурк даври унли товушларини тавсифланг.

3. Қадимги тилга хос узун унлилар қайси туркий тилларда сақланиб қолган?

4. Қисқа ва узун «а» унлисига хос хусусиятларни мисоллар билан фарқлаб кўрсатинг.

5. Унлилар уйғунлиги туркий тилларда қай тарзда намоён бўлади?

6. Лаб сингармонизми қайси туркий тилларда учрайди?

7. Ҳозирги туркий тиллардаги унлилар ўртасидаги фарқни икки — уч қардош тиллар мисолида тушунтиринг.

АДАБИЁТЛАР:

1. Щербак А.М. Сравнительная фонетика тюркских языков. — Л, 1970.

2. Решетов В.В. Узбекский язык. Ч.1. Фонетика — Т, 1959.

3. Кононов А.Н. Грамматика современного турецкого литературного языка — М, Л, 1956.

4. Серебренников Б.А. Гаджиева Н.З. Сравнительно — историческая грамматика тюркских языков — М. Наука, 1986.

5. Абдураҳмонов Ф.А. Рустамов А. Қадимги туркий тил. — Т. Ўқитувчи, 1984.

6. И.Қўчқортоев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. — Т.Ўқитувчи. 1984.
7. Рустамов А. XV аср ўзбек адабий тилининг вокализми|| Ўзбек тили ва адабиёти масалалари, 6 — сон.
8. Тўйчибоев Б. Ўзбек тилининг тарихий фонетикаси. — Т.Ўқитувчи. 1990.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ УНДОШЛАР ТИЗИМИ

Туркий тилларнинг ундошлари, уларнинг хусусиятларини экспериментал ва тасвирий, шунингдек, қиёсий методлар асосида ўрганиш натижасида йирик тадқиқотлар яратилди.

В.А.Богородицкий, Е.Д. Поливанов, В.В. Решетов, А.М. Шчербак, А.Маҳмудов, И.Батманов каби олимларнинг ишлари бу соҳада эътиборлидир.

Туркий тилларнинг ундош товушлари миқдорида катта фарқ кўзга ташланмаса — да, сифат жиҳатдан жиддий тафовутлар мавжуд. Туркий тиллар фонетикасига оид ишларида ундошларнинг миқдори 20—30 та орасида қайд этилади. Ундошларнинг ҳар бир туркий тилда ўзига хос хусусиятлари бўлиши билан бирга, ўзаро ўхшаш, муштарак жиҳатлари ҳам анчадир. Бу ҳодисаларни ундошларнинг боботил давридан ҳозирги ҳолатига бўлган тараққиёт босқичларини ўрганиш орқали равшан кузатиш мумкин.

Боботил давридаги консонантларнинг фарқли белгиларидан бири шу эдики, унда кўпгина ундошларнинг дистрибуцияси чекланган эди. Фақат **к,қ,п,т,с,ч** ундошлари сўзнинг исталган позициясида қўллана оларди. Сонор товушлар, шунингдек, **ғ,з,г,д** ҳеч қачон сўз бошида қўлланмаган. Туркий тилларда бўлмаган ундошлар эса сўз бошида ҳам, охирида ҳам келади. Бу хусусият туркий тилларнинг қадимги даврида кучли бўлган. Таъкидланишича, туркий тиллар тараққиётида жарангли ундошларнинг сўз бошида ишлатилиши жуда кам учрайди. Ҳозирги туркий тилларда фонетик ўзгаришлар туфайли ундошлар билан бошқарувчи сўзлар пайдо бўлган. Ундошлар хусусиятига кўра туркий тилларда иккита гуруҳ яққол ажралиб туради. **1—гуруҳга** сўз бошида жарангли ундошлар келишига йўл

қўювчи тиллар, яъни ўғуз тиллари киради. 2-гуруҳга қипчоқ тиллари киради, буларда ҳам ундошларнинг жаранглашуви учрайди, аммо асосий белгиси сўз бошида жарангсиз ундошларнинг келишидир. Б.А.Серебренников ва Н.З. Гаджиеваларнинг фикрича, туркий тиллар (боботил даврида) сўз бошида жаранглилашув ҳодиса бўлмаган, чунки м,р,л,н сонорлари, шунингдек, з,ғ,д,ж жаранглилари сўз бошида келмаган.

Айтиш жоизки, сўз бошида жарангсиз ундошларнинг жаранглилашуви туркий тилларнинг ҳаммасида бир хил бўлмаган, баъзиларида тор, бошқаларида кенг тарқалган. Ўғуз гуруҳига кирувчи туркман, турк, озарбайжон тилларида бошқа туркий тиллардаги к,п,т каби жарангсизлар ўрнида г,б,м,д жарангли ундошлари келади: *кел—гел, кўр—гўр, тоғ—доғ* каби. Сўз бошида жарангсиз ундошларнинг кўпроқ сақланиши Сибирдаги туркий тилларда ва чуваш тилига хос ҳодисадир.

Туркий тиллар консонантларига хос яна бир фонетик хусусият сўз ўртасидаги жарангсиз ундошларнинг интервокал позицияда жаранглашувидир. Бу хусусиятга кўра ҳам туркий тилларни икки гуруҳга бўлиш мумкин:

Биринчи гуруҳга кирувчи хакас, тува, қозоқ, татар тилларида бир бўғинли ўзакларга унли билан бошланувчи аффикс қўшилганда ўзак охиридаги жарангсиз ундош жаранглилашади: *ат—агу* (хакас), *ас—азьш* (осиб—тува), *шьк—шьгиб* (қозоқ) каби.

Иккинчи гуруҳ тилларда бир бўғинли ўзакларда ҳар қандай ҳолатда ҳам жарангсиз ундош сақланиб қолади. Фақат кўп бўғинли сўзларга эгалик қўшимчалари қўшилганда жаранглилашув содир бўлади, бошқа ҳолларда эса жарангсизлигича қолади: *аяқ—айиғим* (уйғур), *билак—билаги* (ўзбек), *ўйноқи, кўникиб, қишлоқи* кабиларда ўзгаришсиз қолади.

Баъзи жарангли ундошлар (б,д каби)нинг сўз охирида келиши туркий тилларда жуда кам учрайди, шунинг учун бу тилларга (масалан, ўзбек, қозоқ, уйғур) бошқа тиллардан (хусусан, араб, форс—тожик) жарангли билан тутатган сўз ўзлаштирилса, улар айтилишида жарангсизлашади. Масалан: *жавон, мектеп, шарап* каби туркий тилларнинг ундошлар тизимида учрайдиган яна бир ҳодиса ундошлар

геминациясидир. Ундошнинг миқдор жиҳатдан ўзгариб, чўзиқ товушга ўтиши, иккиланиши геминация ҳодисаси ҳисобланади. Қадимги туркий тилда ундошларнинг интервокал позицияда жаранглашуви мавжудлигини назарда тутсак, боботил даврида ҳам ундошлар геминацияси бўлганлигини исботлаш мумкин бўлади. Бу ҳодиса кўпгина тилларда ассимиляция натижасида содир бўлади:

қумиқ тилида: *минни* (минди), *уланна* (ўғлонда),

қозоқ тилида: *атти* (отни), *солдаттар* (солдатлар) каби.

Ўзак таркибида геминат (қўш) товушларнинг учраши барча туркий тилларда бир хил эмас. Ўғуз, қарлуқ, булғор гуруҳидаги тилларда бундай ундошлар кўпроқ, аммо қипчоқ ва Сибир тилларида бу ҳолат камроқ учрайди ёки умуман учрамайди. Масалан, *таххар* (чуваш), *тоғуз* (қозоқ), *тоғус* (қирғиз), *доғғуз* (озарбайжон), *тўққиз* (ўзбек).

Туркий тиллар фонетик жиҳатдан ўзаро яқин бўлса ҳам, ҳар бир гуруҳ ёки муайян бир туркий тил ўзига хос фонетик тараққиёт жараёнига эга. Шунга кўра, боботил даврида умумий ундошлар бўлгани ҳолда, кейинчалик айрим-айрим ундош товушлар баъзи тилларнинг ўзига хос товушига айланди. Хусусан, туркий тилларда *й, ж, д, ч* ундошлари фарқли равишда қўлланиши билан алоҳида ажралиб туради.

Қорлуқ ва ўғуз тилларида сўз бошида келувчи *й* ундоши ўрнида Сибир ва қипчоқ тилларида *ж, д, ч* товушлари ишлатилади.

Қорлуқ, қипчоқ, Сибир тилларида сўз бошида келадиган *к, т* товушлари вазифасини ўғуз тилларида *г, д* ундошлари бажаради.

Шунингдек, туркий тилларда *ш-с, с-х, й-и* мослиги ҳам мавжуд.

Туркий тиллар консонантларининг мослиги масаласида яна бир муҳим ҳодиса ротацизм ва ламбдаизм саналади. Ё товушининг *р* га мослиги ротацизм, *ш* ундошининг *л* товушига мослиги ламбдаизм дейилади. Бу ҳодисаларни чуваш тили билан бошқа туркий тилларни солиштирганда яққол кўриш мумкин. Масалан: *юз—сар, эз—ір, қозон—хуран, кўз—лер, эшит—илт, етмиш—сиптемел* каби.

Турк тилида 25 ундош бўлиб, айрим шеваларида *нг, х, қ, ғ, д, ж* товушлари қўлланмайди, *ғ* ва *л* ундошларининг қаттиқ ва юмшоқ вариантлари фарқланади. Бошқирда тилида

ҳ,н,в,ғ,з,ч товушлари бошқа туркий тилларникидан фарқли талаффуз қилинади. Хусусан, з ва с ундошлари тишлар орасида ва лабнинг тишга зич тегиши туфайли портлаб чиқади. Турк тилидаги ч бошқирдчада с ($c_1 > s$), с эса ҳ ($s > h$)дир.

Туркман тилидаги 23 ундошдан нг,ҳ,с,з товушлари ўзига хосликка эга. Бу тилда қ,ғ товушлари учраса – да, алифбосида к,д тарзида кўрсатилган.

Арабча сўзлардаги ф > п ундошига ўтади:

зафар > *запар*, *афанди* > *епенди* каби.

Туркий тиллардаги ундошлар мослиги масаласини қиёсий методда ўрганиш ундош товушлар тараққиётидаги ўзгаришларни тўлароқ очиб беришга хизмат қилади.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларнинг ундошлар тизими тадқиқига оид асосий нашрларни шарҳланг.
2. Тил тараққиёти давомида ундошлар табиатида қандай ўзгаришлар бўлган?
3. Қўлланиш белгисига кўра неча турли ундошлар ажратилади?
4. Қайси туркий тилларда жарангилашув ҳодисаси кучлироқ намоён бўлади?
5. Интервокал позициядаги жарангилашувга мисоллар келтиринг.
6. Ундошлар геминацияси ҳодисасини шарҳланг.
7. Ҳозирги туркий тилларда қайси консонантлар ўзаро мос кела олади?

АДАБИЁТЛАР:

1. Серебренников Б.А. Гаджиева Н.З. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М. Наука, 1986.
2. Щербак А.М. Сравнительная фонетика тюркских языков. – Л., 1970.
3. Бирюкович Р.М. Звуковой строй чульмско – тюркского языка. – М., 1979.

4. Баскаков Н.А. Историко – типологическая фонология тюркских языков.-М.Наука,1988
4. И.Қўчқортгов, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т. Ўқитувчи, 1984.
5. Турк лаҳжалари сўзлиги, 1 – жид, – Анқара, 1993.

ҲОЗИРГИ ТУРКИЙ ТИЛЛАРНИНГ ҚИЁСИЙ ФОНЕТИКАСИ

Қозоқ тилида 23 ундош (шовқиндан иборат), 9 унли(овоздан иборат) ҳарф бордир. Бугунги кунда рус тили таъсирида қозоқ тилининг алфавитига кирган ҳарфий бирикмалар қуйидагилардир: ц, ш,, ю, я ва бошқа туркий тиллардан фарқли ўлароқ е очиқ унлиси бор. Бу товуш турк ва ўзбек тилларидаги е ҳарфига нисбатан очиқ ва кенг товуш ҳисобланади, юмшоқ а товушига яқин бир ҳолатларда ҳам учрайди. Қозоқ тилидаги I аксинча бошқа туркий тилларга нисбатан қисқа талаффуз қилиниши билан фарқланади. Ушбу тилга рус тили орқали кириб келган рус ва бошқа байналминал сўзларда I каби талаффуз қилинса ҳам, қозоқ сўзларида «iu,iy» тарзида ўқилади.

Қозоқ тилидаги в ундоши туркча, ўзбекча ва бошқа туркий тиллардан фарқ қилади. Тишлар лабларга яқин, титраб, лаблар орасидан портлаб чиқади, титроқ товуш ҳисобланади. Ҳозирда қозоқ алфавитидаги «ув, ўв, в» товушлари бир товуш сифатида қайд қилинган. Бадий матнларда булар уч хил ҳолатда ўқилиши тавсия этилади. Русча сўзларда бу ҳарф айна «в» билан ифодаланган.

Қозоқчадан туркчадан фарқли ўлароқ 5 ундош бор :v,g,h,ng ва қалин к дир. Булардан v товуши лаблар портлаб талаффуз қилинади, g туркчадаги g дан янада аниқроқ, бўғизга яқин талаффуз қилинади. h товуши Онадўли (Туркиянинг қадимги номи) атрофларида тез–тез тилга олиндиган бўғизга яқин титроқ h товушидир. Ng ундоши эса ўзбек тилида арабча сўзларда учрайдиган айна ng товушидир. Бу бевосита ng ҳарфий бирикмаси билан ифода қилиниб, бўғин кўчиришда ҳам иккига ажратилмайди. Қозоқ тилидаги кенг к унлиси туркчадаги к товуши каби бўғизга яқин, юмшоқ талаффуз қилинади.

Қозоқ тилидаги товушларнинг бошқа туркий тиллардаги товушларга мослиги қуйидаги хусусиятларга эга:

1. Озайбайжон, туркча ва умуман туркий тиллардаги ш товуши қозоқ тилида с тарзида таржима қилинади: *бош-бас, тош-тас, аш-ас*.

2. Қозоқ тилидаги ш товуши бошқа туркий тиллардаги ч товушига мос келади: *аш-оч(очмоқ), иш-ич(ичмоқ), кеш-кеч(ўтмоқ маъносига) каби*

3. Сўз бошидаги ҳамма й товушлари қозоқ тилида ж (j) дир: *жил-йил-үй, жаз-ёз-уаз каби*

4. Ўғуз тилларида г товуши билан келувчи барча сўзлар қозоқ тилида к товуши билан қўлланади: *кўз-göz, курес-кураш-gures., кир-gir (тек)-кир(моқ) каби*

5. Қозоқ тилида сўз бошидаги т товуши ўғуз тилларидаги д товуши ўрнида келади: *тил-dil, тис-dis, тўй-doymak каби*.

6. Кенг унли ва бир бўғинли сўзларнинг охирида қўлланиладиган ғ товушлари қозоқчада в товушидир: *тав-дағ-тоғ, бав-бағ-боғ, жав-уағ (мак)-ёғ (моқ)*

7. Ўғуз лаҳжасида, яъни туркча, озарбайжон тилларидаги *vertek, var, varmak* қозоқ тилида бер-, бар, бар- тарзида қўлланилади.

8. Арабча, француз тилларидан кирган сўзлардаги ф (f) товуши кўп ҳолларда п товуши билан қўлланилади ва баъзан б товуши билан алмашинади: *ликир-фикр, лакир-фақир, Батима-Фатима каби*;

9. Арабчадан кирган кўпгина сўзларда а товушлари ўрнида сўз боши ва ўртасида (g)ғ товуши ишлатилади: *ғилим-илим-илм, ғалам-алам, соғат-соат каби*;

10. Французча, арабчадан олинган айрим сўзларнинг бошида ҳ товуши сўзлашувда тушиб қолади ёки к билан алмашинади: *ҳар-аар, ҳозир(тайёр)-аазир каби*;

11. Қозоқ тилида икки унли орасидаги барча тор «к» товушлари «г» билан алмашинади: *экин-егин, керак-герек, уйдаки-уйдеги каби*;

12. Икки унли орасида қўлланиладиган «қ» товушлари «ғ» билан алмашиб қўлланилади: *шиғув-чиқув, шиғомин-чиқмоқчиман каби*;

13. Сўзларнинг сўнги ёпиқ бўғинларида қўлланиладиган (гк, лк) рк, лк каби товушлари орасида унли қўлланилади: *берик—берк, турик—турк, ҳалик—халқ*

14. Бўғин бошида келадиган о, ў; у, у: унлиларидан кейин келадиган и ва і товушлари оғзаки нутқда «у» ва «у:» дир: *кўрди* ёзилади, *кўрди* ўқилади, *жузимиз—жузумуз.узим—узум* каби;

15. Шунингдек, бўғин бошида о, ў, у, у: унлиларидан сўнг келган келган «а» ва «е» товушлари қозоқ тилида о ва ў тарзида қўлланилади: *суйек* ёзилади, *суйўк* ўқилади, *уйге—уйдў, кўлд ен—кўлдўн* каби.

Қирғиз тилда 20 та ундош ва 8 та унли ҳарфлар мавжуд. Ҳозирги қирғиз алифбосида г ва ғ товушлари бир ҳарф(ғ) билан берилган. Қирғиз тили товуш тизимининг бошқа туркий тиллардан фарқ қилувчи асосий хусусиятлари қуйидагилардан иборат:

1. Қирғиз тилида товушларнинг лаб сингармонизми кенг тарқалган. Биринчи бўғиндаги кенг унлилар(о, ў, у, у:) кейинги бўғиндаги тор унлиларни кенг унлиларга мослаштиради. Биринчи бўғиндаги «о» ва «у» кейинги бўғиндаги «а» ни «о» га, «и» ни «у» га айлантиради. Масалан: *болсо(бўлса), болбоду(бўлмади)*. Шунингдек, биринчи бўғинда «ў», «у;» унлилари келса, «а» «ў» га «и» лар «у;» га ўтади:

су: *ўлўшмў(галлашиш, сўзлашув), ўлкўлўрдў(ўлкаларга)* каби;

2. Туркий тил орқали араб ва форс тилларидан қирғиз тилига ўзлашган кўпгина сўзларда узун «и» товуши «ий» тарзида айтилади ва ёзилади: *илмий, натийжа*. Баъзи «а» лар эса «е» тарзида қўлланади: *мамлекет, албете, маселе* каби

3. Бошқа тилдан олинган р, л, в ҳарфлари билан бошланган сўзларда бир унли ҳарф сўз бошида ёзилади («в» ҳарфи «б» га ўтади.) Масалан: *ирази (рози), уруксат (рухсат), убакит (вақт), убада(ваъда)* каби;

4. Сўз бошидаги «й» ҳарфлари қирғиз тилида «ж» билан берилади: *жаз(ёз), жўқ(ўўқ), журт(ўурт—юрт)* каби;

5. Ўғуз лаҳжаларидаги «д» билан бошланувчи сўзлар қирғиз тилида «т» ҳарфи билан берилади: *дағ – тў, дил–тил, душмак –тушу*: каби;

6. Ўғуз лаҳжаларидаги «г» ҳарфлари билан бошланувчи сўзлар қирғизчада «к» билан алмашади: *гун – кун, гўл – кўл, гелмек – келу*: каби;

7. Бошқа тилдан кириб келган «ҳ» (һ) ҳарфли сўзлар бошида ушбу ҳарф тушиб қолади: *ар(ҳар), ўнўр(ҳунар), арип(ҳарф), аба(ҳаво), еч(ҳеч)* каби;

8. Араб ва форс тилларидан ўзлашган сўзлардаги «ж» товуши қирғизчада «қ» товушига айланади: *қат (хат), қалқ (халқ), қабар (хабар), уруқсат (рухсат)* каби;

9. Қирғиз тилининг энг муҳим ва ўзига хос хусусияти шундаки, чуқур тил орқа товушлардан бири бўлган «ғ»нинг тушиб қолиши, кучсизланиши ва бунинг натижасида сўзларда узун (кенг) унлиларнинг пайдо бўлиши фаол товуш ҳодисаси ҳисобланади. Ҳозирги қирғиз тили алифбосида узун унлилар қўш товушлар (*аа, оо, ее, уу* каби) тарзида кўрсатилмоқда. Таркибида «ғ» товуши бўлган ҳарфли бирикмалар сўздаги ёндош товушга боғлиқ ҳолда ўзгара олади:

• **оғ** товуш гуруҳида узун «о»га ўтади: *тоо (тоғ), соо(ўнг, соғ), соолиқ(соғлиқ)* каби;

• **ўғ** товуш гуруҳида узун «у»га ўтади: *буу(бўғмоқ), туу(туғмоқ), буудай(буғдой), туура(тўғри)* каби;

• **ўғи** товуш гуруҳида ҳам узун «у» га ўтади: *уул(ўғил), сууқ(совуқ)* каби;

• **оғи(ағи)** товуш гуруҳида узун «ў» га ўтади: *ўўр(оғир), ўўз(оғиз), бўўр(бағир)* каби;

10. Араб ва форс тилларидан ўзлашган сўзлардаги «в», «ҳ» товушлари тушиб қолади ва узун унлилар пайдо бўлади: *дўўр(давр), жўўп(жавоб), шаар(шаҳар), қаарман(қаҳрамон)* каби.

Татар тилида 22 ундош, 9 унли ҳарф бўлиб, бундан ташқари рус тили орқали кирган сўзларда ц, ш, ю, я ҳарфлари ҳам қўлланади. Татар тилида «о « ва «ў» унлилари бошқа туркий тиллардагига нисбатан тор ҳамда қисқа талаффуз этилади. Шунингдек, одатдаги «и»

товушидан кўра қисқароқ айтиладиган «ы» товуши ҳам алифбода акс этган. Татар тилидаги ўзига хос ундошлар сифатида **х, нг.в, ғ** товушларини кўрсатиш мумкин. Чунончи, «в» товуши тил учининг тишларга тегиши билан эмас, балки лаблар орасида талаффуз қилинади.

Татар тили товуш тизимининг бошқа гуркий тиллардаги товушларга муносабатида қуйидаги хусусиятларни таъкидлаш лозим:

1. Бошқа туркий тиллардаги «ў» товуши татар тилида «у» тарзида айтилади ва шундай ёзилади: *ун (ўн), йўқ (йўқ), гу:рт (тўрт)* каби.

2. Туркий тиллардаги «у» товуши татар тилида «ў» (ў-у-и орасидаги), «у:» эса **о (о-у:–ы1 ўртасидаги)** товушга айланади. Масалан: *қўш (қуш), тўр– (турмоқ), дорис (дуруст), оч (уч)* каби.

3. Биринчи бўғиндаги «э» товуши татар тилида «и» билан алмаштирилади: *штак (этак), ишак (эшак), мин (мен), кил– (келмоқ)* каби.

4. Биринчи бўғиндаги **ў, о, у, у:** унлиларидан кейин **у, и** товушлари келса, қўшимчаларнинг таъсирида **и, ы1** унлиларига ўзгаради *тўрил (туркча–гуруп), унунчи (ўнунчу), гу:ртинчи (дўртунчу)* каби.:

5. Сўз бошида кўпчилик туркий тилларда «б» товуши билан бошланадиган сўзлар татар тилида «м» ундоши орқали берилади: *муйин (бўйин), мин– (туркчада бинмак)* каби.

6. Татар тилида икки унли орасидаги «п» ундоши «б» товушига айланади ва шундай ёзилади: *йабиш– (ёпишмоқ), тибини – (тепишмоқ)* каби.

7. Икки унли ўртасида қолган «к» товуши «г» га, «қ» эса «ғ» товушига ўтади ва шундай ёзилади: *сигиз (саққиз), игин (экин), туғиз (тўққиз), чиғар– (чиқармоқ)* каби.

8. Туркий тилларда асосан «й» (е-йэ) билан ёзиладиган баъзи сўзларда бу товуш татар тилида «ж» тарзида ёзилади ва талаффуз қилинади: *жиги (етти–йетти), жим (ем–йем), жир (е–йер)* каби.

9. Арабча тилидан олинган сўзларда учрайдиган айн белги билдирадиган товуш татар тилида «ғ» ҳарфи

орқали берилади: *сағат (soat), шағийр (шоир), ғаила (оила)* каби.

10. Асл туркий сўзлардаги «ж» товуши татар тилида «ч» тарзида айтилади ва ёзилади: *йулчи (йўлжу—йўлчи)*. килечек (*келажак*), *аличи (олижи—олувчи)* каби.

Уйғур тилидаги к товуши ўғуз гурухига мансуб туркий сўзларда *g* га ўзгаради: *kalmak(gelmek), kormak(gormek)* каби.

Туркий тиллардаги *d* товуши уйғур тилида *t* билан алмашади: *tag(dag), til(dil), tokkuz(dokuz)* каби.

Уйғур тилидаги *ç, i* товушлари бошиқа туркий тиллардаги *c, i* билан алмашинади: *keça(gece), keçikmak(gecikmak), ırak(ıgac) yil(yıl)*, лекин к за *g* ундошларидан кейин келган сўзларида эса каттик *i* унлиси каби талаффуз қилинади: *kı, kız, kız* каби.

Кўп бўғинли сўзларнинг сўнгги бўғинида қўлланилган *a* ва *ä* товушлари бу сўзларга сўз ўзгартирувчи қўшимчалар қўшилганда *i* ҳарфига кўчади: *ata – atılar(atılar), bala – balınız(balınız)* каби. Аммо француз, араб тилидан олинган, ўтган ва келажак замон билан боғлиқ вақт, масофа тушунча билан боғлиқ сўзларда қуйидагича сақланади: *hayat–hayatim, insan–insaniy*.

А Д А Б И Ё Т Л А Р :

1. Türk Dilleri Sözlüğü, 2-jild,-Ankara, 1993
2. Demir N., Yılmaz E. Türk Dili.-Ankara, 2003
3. Tekin T. Türk Dilleri, TADD 20, Simurg,-Ankara, 1996
4. Щербак А.М. Сравнительная фонетика тюркских языков. – Л., 1970.

Туркий тилларда унли товушлар тизими

Ўзбек	турк	қозоқ	киргиз	туркман	олтой	татар	ёқут
я (қуйи, кенг)	я (қаттиқ, лаб-маган)	а	а	а	а	а	а
-	-	-	ʼ	ʼ	ʉ(ʼ)	-	-
о (қуйи, кенг)	о (кенг, юмшоқ, лаб-ган)	о	о	о	о	о	о
е (урта, кенг)	е (кенг, йумшоқ-лаб-маган)	е	е(е, уе)	е	е(уе, е)	е(уе, уі, е)	е(уе)
-	с (ётиқ, юмшоқ)	-	-	-	э(е)	э(е)	э(е)
о' (урта, кенг)	б (кенг, юмшоқ, лаб-ган)	0(б)	0(б)	б	б	0(б)	0(б)
я (юқори, тор)	я (қаттиқ, тор)	Ү(я)	у (я)	я	у(я)	у(я, w)	у(я)
-	й (юмшоқ, тор)	Ү(й)	Ү(й)	й	у(й)	Ү(й)	Ү(й)
і (юқори, тор)	и (қаттиқ, тор, л-маган)	и(і)	и(і)	і	и(і)	и(і, су)	и(і)
-	й (юмшоқ, тор, л-маган)	(йу)	ы(і)	у(і)	ы(і)	ы(і)	ы(і)
-	і (юмшоқ, тор, л-маган)	ы (і)	і	-	-	-	-

МОРФОЛОГИЯ

Туркий тилларда сўзлар тузилишига кўра тўлиқ маъноли ва ёрдамчи морфемалардан ташкил топади. Тўлиқ маъноли морфемалар ўзак (негиз) қисмдан иборат бўлиб, бу жиҳатдан сўзларни қиёслаганда туб ва ясамалилик, шунингдек парадигматик қаторлари билан фарқланади. Бундай ўзак морфема туркий тилларда синхрон жиҳатдан бўлинмас шакл бўлиб, янги сўз ва шаклларнинг ҳосил бўлиши учун асос саналади. Ёрдамчи морфемалар эса шаклий бирликлардир. Буларга фақат аффикслар (масалан, отлардаги эгалик ёки макон маъносини англатувчи шакллар)гина эмас, шунингдек, ўзак—сўз(боғловчи, кўмакчи ва б.)лар ҳам хиради. Барча туркий тилларда аффиксал морфемалар қўшимча грамматик маънони шакллантиришга хизмат қилади. Таъкидлаш жоизки, сўзнинг морфем тузилиши бўгин таркибига мувофиқ келмайди. Масалан, туркча *yaz—y—yor—um*(ёзьяпман), туркманча *gel—yar—il*(борьяпман) шу сўзларнинг бўгин қурилишига мос эмас: *ya—zy—yo—rum, gel—ya—rin*.

Туркий тилларнинг барчасида аффикслар сўз ўзагига агглютинация йўли билан қўшилади. Бу усул ўз моҳиятига кўра морфема миқдорига мос тарзда грамматик маънонинг кенгайтилишини назарда тутаяди, натижада сўз кетма—кет қўшилувчи аффикслар билан тўла шаклланади, сўзда қўшимчалар занжири ҳосил қилинади. Аффиксларнинг ўзакка қўшилиш тартиби маънога боғлиқ ҳолда юз беради: аввал умумий маъноли, сўнгра тор, узвал грамматик маъно ифодаловчи қўшимчалар келади. Туркий тилларнинг кўпчилигида қўш аффиксли шакллар, яъни икки ва уч қўшимчанинг бириккан ҳолда қўлланиши мавжуд. Бу ҳолат эски уйғур, уйғур, ёқут ва чуваш тилларида, айниқса, кенг тарқалган.

Кўпгина туркий тилларда аффикслар бир маъноли деб қаралса ҳам, икки ва уч маъноли қўшимчалар ҳам оз эмас (масалан, —лар қўшимчаси). Айрим туркий тилларда буйруқ майли шакли императив, сон ва шахс маъноларини ҳам ифодалайди. Чуваш тилида от ўзақдаги сўнги *а, е*, аффикслари 2—шахсда *и, й*, 3—шахсда *і* қўшимчалари билан алмашади. Бу ҳолат туркий тилларда айрим аффиксларнинг

флексив хусусиятидан дарак беради. Чуваш тили унсурлари туркий қўшимчаларнинг флексив маънони ифодалашини боботурк давридагина эмас, умумтурк даврида ҳам давом этганлигини асослайди.

Туркий тилларда олд қўшимча(префикс)ларнинг йўқлиги таъкидланса — да, араб ва форс — тожик тилларига хос префиксларнинг туркий тиллар сўз ясалишида қатнашаётганлиги аниқдир.

Туркий тилларда сўз туркумлари ажратишда муайян гуруҳга мансуб сўзларнинг умумграмматик(категориал) семантикаси ва ўзига хос лисоний белгилари: морфологик (сўз ясалиши ва сўз таркиби ўзгариши) ҳамда синтактик (сўзларнинг бирикувчанлиги) хусусиятлари назарда тутилади. Шу белгилар асосида от, сифат, равиш, феъл каби мустақил сўз туркумлари ажратилади. Туркий тилларда сон ва олмошлар ўзига хос хусусиятларга эга. Буларда шаклий белгилар мавжуд эмас, шунинг учун улар семантик хусусиятига кўра тавсифланади. Айрим туркий тилларда, хусусан, ҳозирги гурк тилида сифат, сон, олмош, равиш гуруҳига кирувчи сўзларнинг номинатив сўз туркуми(от)га киритилишида ҳам ана шу семантик хусусият асос қилиб олинган.

Айрим тилшунослар туркий тилларда сифат ва равишларнинг камлиги, улар тўла шаклланиб улгурмаганлигини ноўрин асосламоқчи бўладилар. Аслида туркий тилларда муайян сўз ҳам сифат, ҳам равиш сифатида қўллана олади. Сўзларнинг бу хусусиятини қуйидаги ҳолат билан асослаш тўғри бўлади: ҳинд — европа тиллари билан туркий тиллар ўртасидаги муҳим фарқлардан бири белги — хусусиятни аниқлаш йўллариининг турличалигидадир (бунда от билан ифодаланган тушунчаларнинг катализаторлари назарда тутилмоқда). Масалан, рус тилида аниқловчи сифатида асосан сифатлар, яъни предметлик тушунчасини аниқлаштирувчи сўзлар сифат шаклида қўлланади: *железная дверь*, *железны́й мост* каби. Туркий тилларда эса от туркумига хос сўзлар ҳеч қандай ўзгаришсиз аниқловчи бўлиб кела олади, яъни рус тилидагига ўхшаб сифатлилик шаклини олишга эҳтиёж йўқ: *темир эшик*, *demir kapı* каби. Демак, туркий тилларда аниқловчи кўп ҳолларда от билан, ҳинд — европа тилларида эса сифат билан ифодаланади.

Шунга кўра, туркий тилларда бир томондан, сифатнинг миқдор жиҳатдан бойиши шарт эмас, бошқа жиҳатдан туркий тилларнинг умумий тараққиёти асосида бошқа сўз туркумлари қаторида сифатлар ҳам ортмоқда.

Туркологияда мустақил сўз туркумлари каби ёрдамчи сўзлар таснифида ҳам бир хилликни кўриш қийин. Татар тили грамматикасида ёрдамчи сўзлар бириктирувчи ва модал сўзларга ажратилиб, боғловчи ва кўмакчиларга бириктирув воситалари деб қаралади. Ҳозирги турк тилида эса қўшимча грамматик маъно ифодаловчи воситаларнинг барчаси "*Edatlar*" номи билан юритилади. Таъкидлаш лозимки, ҳозирги туркий тилларда қадимги туркий тилга хос айрим кўмакчи ва ёрдамчи сўзлар ишлатилмай қолган, айримлари ўрнида араб, форс – тожик тилларидан ўзлашган ёрдамчи сўзлар қўланади. Ёрдамчи сўз ва шаклларнинг бир қисми туркий тилларда бирдан ортиқ вазифани бажариши билан ажралиб туради. Буни *билан, учун, қарши, ҳам, ва* сўзлари, турк тилидаги *–уог* шакли, кўмакчи феъллар мисолида қиёслаш мумкин. Табиийки, ёрдамчи сўзлар туркий тилларда аналитик сўз шаклларини ҳосил қилишда фаол қатнашади. Аммо бу тилларнинг кейинги тараққиётида аналитик бирикмаларнинг салмоғи фарқли даражаларда ўзгариб бормоқда. Масалан, ўзбек, қozoқ, татар тилларида аналитик сўз шакллари кўпайган бўлса, турк, туркман, хакас, гагауз тилларида синтетик шакллар нисбатан кўпайган. Масалан, бу ҳолатларни кўмакчи феълларнинг қўлланиши мисолида қиёслаш мумкин: олиб *қўя* қол, *шўйлей* аламиниз, келувинг *керек* эмес *пэ(қozoқча), alabilirim, yazmaliyim(туркча)* каби.

А Д А Б И Ё Т Л А Р :

1. Banguoglu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990
2. Demir N., Yilmaz E. Türk Dili.-Ankara, 2003
3. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков 1. Имя. 2. Глагол. – Л., Наука, 1981.
4. Баскаков Н.А. Историко – типологическая морфология тюркских языков. – М., Наука, 1979.
5. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология. -М.: -Л.:, Наука, 1988

6. Кононов А.Н. Грамматика современного турецкого литературного языка. М.: Л., 1956

7. И. Қўчқортоев, Б. Исабеков. Туркий филологияга кириш. — Т. Ўқитувчи, 1984.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА СЎЗ ТАРКИБИ ВА ГРАММАТИК МАЪНОНИНГ ИФОДАЛАНИШ УСУЛЛАРИ

Туркий тиллар фақат генетик жиҳатдан қариндош тиллар ҳисобланмай, шу билан бирга типологик хусусиятлари ҳам умумийдир: улар морфологик таснифига кўра агглютинатив тиллар гуруҳига киради. Сўз ўзаги ва сўз шаклларидаги мушгараклик бу ҳодисаларнинг хусусиятларида ҳам акс этган. Бу жиҳатдан туркий тилларнинг хусусиятлари қуйидагиларда кўринади:

- сўзнинг доимо ўзакдан бошланиши;
- ўзакнинг ўзгармаслиги, яъни ўзакка ҳар қандай қўшимча қўшилганда ҳам ўзакнинг фонетик жиҳатдан ўзгармаслиги;
- сўз шаклларининг асосан қўшимчалар воситасида ҳосил бўлиши;
- сўз шаклларининг ҳосил бўлишида супплетив шакллар мутлақо қатнашмаслиги, яъни бир сўзнинг турли шакллари фақат бир ўзакдан пайдо бўлиши;
- ҳар бир қўшимча алоҳида грамматик маънони ифода этгани учун ҳар бир сўз шаклида бир неча қўшимчаларнинг кетма — кет кела олиши;
- ўзак морфема ва аффиксал морфеманинг органик бирика олмаслиги, улар орасидаги чегара сезилиб туриши.

Туркий тилларнинг барчасида сўзларнинг ўзак ва қўшимчаларга ажратиш мумкин. Аммо туркологлар ўзакнинг таркиби ва тараққиёти хусусида гурича фикр билдирадilar.

Баъзи олимлар туркий тилларда қуйидаги ўзак типлари қадимги даврлардан мавжуд деб қарайдилар: (Г — унли, С — ундош): Г (*y*), ГС (*ўт*), СГ (*ма*), СГС (*тош*, *гул*), ГСС (*ост*),

ГСГ (*ука*), СГСГС (*бошоқ*), СГСГ (*mora*), СГСС (*тўрт*) (В.Котвичнинг хулосасига кўра).

Бошқалар СГС тишли ўзакларни типик ҳисоблаб, туркий тиллардаги бошқа кўринишли ўзаклар шу ўзакнинг тараққиёти, ўзгаришидан пайдо бўлган деган фикрни билдирадидилар. Масалан, *бол* сўзи кейинчалик ўғуз тилларида ол шаклига келган (Н.А.Баскаковнинг фикрича). Бошқа тилшунослар СГ тип ўзакларни бирламчи ҳисоблаб, СГС типли ўзаклар шу ўзакнинг тараққиёти натижаси деб ҳисоблайдилар (А.Зойончковский). Бу гуруҳ тарафдорлари

“Девону луғат – ит турк” ва бошқа ёдномалардаги ўзак – ларга (*са – сана, ба – богла, си – син, ўў – ўув* каби) асосланадилар.

Бу фикр ҳақиқатдан ҳам асослироқ, чунки биринчидан, туркий тилларда ўзак дахлсиз бўлгани учун ҳам кейинги тараққиёт давомидаги ўзгаришлар нутқ оқимида ўзакдан кейин қўшилган воситалар ёрдамида содир бўлади, иккинчидан, туркий тилларда янги маъно доимо товуш қўшиш орқали ҳосил қилинади, яъни товуш тапланмайди. Зеро, янги сўз ҳам асосан агглютинация қойдасига кўра, ўзакка сўз ясовчи қўшимча қўшиш орқали ҳосил қилинади.

Агглютинация туркий тилларнинг асосий типологик хусусиятидир. У орқали қуйидагилар белгиланади, аниқланади:

- морфемаларнинг аниқ чегараси;
- морфемаларнинг фонологик жиҳатдан ўзгармаслиги;
- морфемаларнинг кўпинча бир маънолиги;
- морфемаларнинг нисбатан мустақиллиги.

Туркий тилларда аффиксал морфемаларнинг маъно ва вазифаларига кўра турлари ҳам бир – бирига мос келади. Буни сўз ясовчи, сўз ўзгартирувчи ва шакл ясовчи қўшимчалар мисолида кўриш мумкин. Ўзак ва қўшимчаларнинг турлари қатъий тартиб асосида бирикади; яъни ўзак + сўз ясовчи қўшимча + шакл ясовчи қўшимча + сўз ўзгартирувчи қўшимча.

Айрим ўзак ва қўшимчалар тарихий тараққиёт давомида ўзгарганлиги асосан ўзак ва қўшимчанинг бирикиб

кетишидан, бунда ургудан олдинги унлининг тушиб қолиши муҳим роль ўйнаганлиги туфайли юз берганини ҳам таъкидлаш жоиз. Шунинг учун ҳам диахрон планда айрим сўзларни ўзак ва аффиксга ажратиб бўлмайди.

Аффиксал морфемаларнинг келиб чиқиши масаласидаги муаммолардан бири аффиксларнинг фузияси, яъни қўшилиб, бирлашиши талқинидир. Туркий тилларда бир хил маъноли ва ҳатто ҳар хил маъно (вазифадаги) аффикслар ҳам фузия жараёнида ўзгаришга учраган. Масалан, *олиб кел* > *олкел, нўғайча акел, озарбайжонча йов + қула* > *йовала* (қувала, қуваламоқ) каби.

Туркий тиллардаги ўзак ва аффиксларга хос яна бир белги уларнинг омонимияси кенг тарқалганлигидир. Аффиксал морфемаларнинг кўплиги ва уларнинг товуш таркибининг чекланганлиги аффиксал омонимияга сабаб бўлган, шунинг учун ҳам от ва феъл сўзларда омонимлик нисбатан фаол ҳисобланади.

Морфологик элементларнинг кўплиги ва қўшилиб қисқарганлиги туркий тилларда уларнинг формал эволюциясига сабаб бўлган. Шунинг учун ҳам морфемаларнинг архитипларини тиклаш мушкул. Бу эса тарихий сўз ясалишини этимологик тадқиқотлар орқали ёритиш мақсад мувофиқлигини кўрсатади.

Туркий тилларда грамматик маъно булардан ташқари қуйидаги усуллар орқали ҳам ифодаланади:

1. Сўз товуш таркибининг вариантлари ва сингармоник параллелизм сўз маъносининг кенгайишига асос бўлади. Сўздаги ургунинг ўзгариши ҳам грамматик маънони ифодалашнинг бир усулидир.

2. Ўзак (негиз)нинг такрор қўлланиши сўз ва грамматик маъно яшаш усули бўла олади. Бунга негизнинг тўлиқ ва қисман такрорланиши, ўзақдаги товушнинг ўзгариши орқали бўладиган такрор киради.

3. Турли сўз шакллари таркибида кела олувчи морфологик бирликларнинг ўзаро алоқаси натижасида аналитик шакллар ҳосил қилинади. Туркий тилларда айрим қўшма феъллар синтетик шаклга ўтиши ҳолати ҳам ўзига хос ҳодисадир.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларда сўз шакли қандай умумий хусусиятларга эга?
2. Туркий тилларга хос бўлган ўзак тилларини тавсифланг.
3. Агглютинация ҳодисасини изоҳлаб беринг.
4. Аффиксал морфемаларнинг қайси турлари туркий тилларда кенг тарқалган?
5. Ўзак ва аффиксларда фузия ҳодисасини туркий тиллар мисолида шарҳлаб беринг.
6. Туркий тилларда грамматик маъно қандай усуллар орқали ифодаланади?

АДАБИЁТЛАР :

1. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков 1. Имя. 2. Глагол. — Л., Наука, 1981.
2. Баскаков Н.А. Историко — типологическая морфология тюркских языков. — М., Наука, 1979.
3. Благова Г.Ф. Тюркское склонение в ареально — историческом освещении. — м., Наука, 1982.
4. Севортян Э.В. Аффиксы глагольного словообразования в азербайджанском языке. — М., 1962.
5. Иванов С.Н. Об изучении грамматики тюркских языков. История современности || СТ, № 5, 1976.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА СЎЗ ЯСАЛИШИ

Туркий тилларда сўз ясалиши ҳодисаси ҳар бир сўз туркуми доирасида қиёсий — тарихий жиҳатдан ўрганилганда қўшимчалар орқали янги сўз ясовчи элементлар ҳозиргига нисбатан қадимги тараққиёт босқичида кўпроқ бўлганлиги маълум бўлади. Уларнинг кўпчилиги синхрон планда сўз яшаш вазифасини тўхтатган бўлиб, икки — уч сўздагина учрайди. Таъкидлаш жоизки, туркий тилларда асосий сўз ясалиш усули морфологик усулдир. Сўз шаклининг умумий модели қўшимчаларнинг қуйидаги тарқибини сақлашни тақозо этади: ўзак (негиз — ўзак маъносини аслий маъно оттенкаларини ифодаловчи формант — эгалик кўрсатгичи —

келишик аффикси). Чуваш тилида эса кўплик шакли эгалик кўшимчасидан сўнг кўшилади.

Сўз ясалиши ҳодисасини яқин қариндош тиллар ёки алоҳида тиллар мисолида ўрганиш зарур.

От ясалиши. Туркий тилларда от ясовчи шаклларнинг кўплиги ва умумий архитипларнинг шаклланишини ёритишнинг қийинлиги кўпгина элементларнинг боботил давридан сўнгги босқичда пайдо бўлганлигини кўрсатади. Шунинг учун фаол кўшимчаларни кўздан кечириш мақсадга мувофиқдир.

1. От баъзан сифатдан от ясовчилар: **-чъ || -чи** (дилчи, жолдас, ағ ачлъқ) – **таш || -дош, лъқ || -лик**.

2. Кичрайтириш маъносидаги от ясовчилар:

қач–қаж –оқ || –ақ, –қа || –ка, –қъ || –ки каби :олтойча: **қожаноқ** (қушча), қирғизча: **атака** (отажон), тува: **қушқаш** (қушча)).

3. Феъллардан от ясалиши туркий тилларда кенг тарқалган, шунинг учун феълларнинг отлашувига қулай имконият яратилган.

Олтой тилида **қапқан**, туркманча **дегишган** (ҳазилкаш), бақъли (боқимли), қозоқча **тўқъма**, олтойча **булам** (боғлам), туркча **йемиш**, қозоқча **шъғъм** (чиқим), қирғизча **йартъ** (ярим), туркча **гурулту** (шовқин).

Сифат ясалиши туркий тилларда уч усулда: аффиксация, сўз кўшилиши ва адъективация орқали амалга оширилади. Кўшимча кўшиш орқали сифатларнинг қуйидаги маъно турлари ясалиши мумкин:

1. Нисбий маънодаги сифатлар: **-лъ, -лъғ, -лък, -къ, –ганъ** (хакас: **хатъғ** (қаттиқ), тува: **изъғ**).

Бу қадимги шакллар Сибир тилларида кўпроқ сақланган. Баъзи туркий тилларда бу кўшимчадаги **ғ>қ** га ўтган, баъзисида эса тушиб қолган: **ъсьқ** (қирғиз), исси (кумик), **часкъ** (тува), **чирдиги** (ердаги – хаказ).

2. Кичрайтириш маъносидаги сифатларни ясовчи элементлар жами саккизта бўлиб, улардаги асосий хусусият кўшимчалардаги элементларнинг такрорланишидир. Булар: **ц, (г), л, м, р, с, т, ш, ч** ундошлари **а, и, ь** унлилари билан бирикиб келади: қозоқча: **сърқач**, нўғайча: **сърғълт**, олтойча: **къзылътъм**, қозоқча: **қарамъ** туркча: **сарьмтърак**, ашьран,

татарча: *алсу* (қизилча), туркманча: *ақча* (оқроқ) – *акчы* (туркча), *гарашын* (озар.б), *асьль* (гагауз).

Феъл ясалиши туркий тилларда аффиксация усулидан ташқари композиция йўли шунингдек, аналитик феъллар ҳосил қилиниши билан ҳам ажралиб туради. Туб феъллар омонимик хусусиятга эга ёки эга эмаслиги билан фарқлана олади (*қат*–*қатилмоқ*, *қат*–*қават*).

Туркий тилларда феълнинг сўз ясалиши деривацияси ва шакл ясалиши бир–бирига анча яқинлиги учун уларни фарқлашда баъзан қийинчилик юзага чиқади. Хусусан, такрорий ҳаракатни ифодаловчи кўпгина қадимги феълларнинг ясалиши генетик жиҳатдан кўплик, жамлик кўрсаткичлари билан боғлиқдир (*қана*–*қонамоқ* (туркча), *сувар*–*суғор* (хакас), *балтала* (озарб)).

Отдан феъл ясовчи қўшимчалар (*–ла*) нисбат шаклини ҳосил қилувчи аффикслар (*–лаш*, *–лаш*) билан генетик алоқада бўлгани учун ҳам туркий тилларда уларни фарқлаш қийин. *–Ла* ясовчисининг фонетик варианты бўлган *–га* тақлидий сўзлардан феъллар ясашда фаол қатнашади (*гъжърда* –ғижирла (гагауз), *гъбърда* –қимирла (нўғай). – Ар, – ыр қўшимчалари ҳам қадимги тилда давомли ҳаракатни англаган, кейинчалик бирор белги–ҳолатга кўчилишини билдира бошлаган: *кўчер*–*кўкар* (нўғай), *жанар*–янгиланмоқ (қозоқ).

Феълларнинг аналитик шаклларини ҳосил қилишда умумтуркий ёрдамчи феъллар асосий ўрин тутуди (*эт*, *қъл*, *бўл*, *ур*, *айла* каби). Айрим туркий тилларнинг ўзига хос кўмакчи феъллари ҳам мавжуд (*йаса* (татар) – қилмоқ, *буйур* (турк) – буюр, *ту* (чуваш) – қилмоқ, *гън* (ёқут) – қилмоқ ва б.).

Туркий тилларда аналитик ва синтетик феъл шакллари параллел қўллана олади.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларга хос сўз шаклининг умумий моделини таърифланг.
2. От ясовчи шакллар туркий тилларда қандай умумий хусусиятларга эга?
3. Сифат ясовчи қадимги шакллар қайси тилларда кўпроқ сақланган?

4. Туркий тилларда сўз ясовчи кўшимчалар қайси кўшимчалар билан генетик алоқада бўлиши мумкин?
5. Аналитик феъл шаклини ҳосил қилувчи умумтуркий феълларни мисоллар билан санаб кўрсатинг.

А Д А Б И Ё Т Л А Р :

1. Севортян Э.В. Аффиксы именного словообразования в азербайджанском языке. — М., 1966.
2. Севортян Э.В. Аффиксы глагольного словообразования в азербайджанском языке. — М., 1966.
3. Насилов В.М. Глагольные имена в их развитии в тюркских языках — Вопросы тюркской филологии. — М., 1966.
4. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков. Имя. — Л., Наука, 1981.
5. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно — историческая грамматика тюркских языков. — М., Наука, 1986.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА СЎЗ ЎЗГАРИШИ

Туркий тилларнинг сўз туркумлари ўзига хос хусусиятлари билан флектив тиллардан фарқ қилади. Булар қаторида грамматик род категориясининг йўқлигини, барча от сўзларнинг ҳам бирлик, ҳам кўпликда қўлланишини, олмошларда алоҳида сўз ясовчиларнинг йўқлигини, ёрдамчи сўз шаклларининг кўплигини ва бошқаларни санаб ўтиш мумкин.

Бу хусусиятларнинг ҳар бир туркий тилдаги кўринишини ўрганиш, уни бошқа қариндош тил ҳодисаси билан қиёслаш, флектив тиллардаги ҳодисалардан фарқли томонларини таҳлил этиш туркий тиллардаги сўз ўзгаришлари жуда ранг—баранглигини кўрсатади. Аслида сўз туркумлари миқдорий белгисига кўра фарқланса ҳам, сифат белгисига кўра бир—бирига анча мос келади. Масалан, турк тилида, асосан, от, феъл ва боғловчилар ажратилса — да, ўзбек тилидаги бошқа ўрганилади.

От сўз туркуми туркий тилларда асосан қуйидаги категориялар белгилари асосида ўзгариши мумкин. Булар сон, эгалик, келишик категорияларидир. Бу ҳодисаларга юқорида алоҳида тўхталганмиз. Шунингдек, айрим олимлар отлардан аниқлик ва мавҳумликни ҳам категориялар белгига киритадилар. Отнинг воаниқлиги бир сўз ёрдамида кўпчилик туркий тилларда ифодаланса, чувашчада *пер* сўзи билан берилади. Аниқлик ҳолати эса эгалик кўрсаткичлари (*манин бодунум*) ва воситасиз тўлдирувчи (чувашча: *кенеке не пар – ка* (китобни бер – чи) ёки қараткич аниқловчи воситасида ифодаланади. Рус тилида отлар жонли – жонсиз тарзида фарқланса, туркий тилларда бу ҳолат киши номлари ва ҳайвонот номлари тарзида ажратилади. Туркий ва олтой тилларида жинс ва жонли нарсаларини лексик ва грамматик усулда ифодаланиши ўзига хосдир.

Олмошлар айрим туркий тилларда ва олтой тилларида бир – бирига тўла мос келмайди. Қадимги туркий тилда кўпгина олмош турлари фарқланмаган ёки умуман бўлмаган, уларнинг вазифасини айрим феъл шакллари, кўмакчи, юктамалар бажарганлиги маълум. Олмошларда махсус сўз ясовчи қўшимчалар йўқ. Туркий тилларда олмошлар эгалик қўшимчалари ва феълнинг шахс – сон қўшимчалари билан генетик алоқада бўлганлигини қадимги тил материаллари тасдиқлайди. Барча туркий тилларда олмошлар ягона турланиш тизимига эга. Аммо айрим кишилик олмошлари ва турланган кўрсатиш олмошлари билан туб ўзак қурилишида жиддий фарқлар кузатилади: (чувашча: *эпа* (мен), *мана* (менга), *вал* (у) – *ана* (унга) каби.

Туркий тилларда олмошларнинг 7 та маъно тури ўз функционал белгиларига эга. Булар орасида чуваш тили олмошлари анча фарқлидир.

Сон туркумига кирувчи сўзлар туркий тилларда фин – угор тилларига нисбатан қадимдан анча тараққий этган. Чуваш тилидаги ўнлик саноқ сўзларида қўшимча равишда *ъ* ва *и* унчалари ҳам параллел қўллана олади (олти: *улш* ва *улдъ*). Мавҳум сонларни ҳосил қилишда ҳам чуваш тилида ундошлар геминацияси асос бўлади (*ике чьн* (икки киши), *икке* (икки, "2" рақами).

Туркий тилларда қўшимча ва таркибли сонларнинг асосий моделлари асосан олдиндан орқага қараб ясалади ва

ўқилади, шу билан бирга қадимги туркий ва уйғур тилда орқадан олдинга (23–ўч *иъма*), қирғиз шеvasида (39–*бир кам қирқ*) бошқача бўлиши учрайди.

Сон гурларининг ҳосил бўлишича турли формантлар иштирок этадики, уларнинг таҳлили бу шаклларнинг боботил давридан кейин пайдо бўлганлигини кўрсатади.

Феъл туркий тилларда грамматик категорияларнинг бойлиги билан асосий ўрнини эгаллайди. Қушлаб феъл шакллари грамматик (сўз ўзгартирувчи) ва лексик (сўз ясовчи) маъноларнинг бирикувидан ташкил топган. Қадимги туркий тилда от ва феъл белгилари дифференциялашган ҳаракат номи шакллари мавжуд бўлган. Туркий тилларда асосий грамматик оппозициялар ўзаро қўшилиб кетган, булар икки ҳолатдадир:

1. феъл билан от, ташқи белгисига кўра бир – бирига зид қўйиладиган бош келишик ва буйруқ майлининг бирлик, 2 – шахси;

2. феъл ичида, аниқлик майли билан буйруқ майлини зид қўйиш орқали.

Феълнинг тусланиш шакли туркий тилларда эгалик ва кишилик олмошлари билан бирга қўлланиш хусусиятига эга. Феъл замонларида семантик – функционал хусусиятларнинг турлича бўлиши, моделлари билан фарқланиши қадимги тилда бу элементларнинг кўп бўлганлигидан далолат беради, бу далиллар чуваш тилининг феъл шаклларида сақланиб қолган (масалан, келаси замоннинг – ар шакли чуваш тилида йўқ, унда феъл ўзаги – ачак|| – лък мавжуд. Феълнинг ноаниқ шакли туркий тилларда – моқ, –ас, –ьрга, –галь элементлари орқали, чувашчада эса – машкан қўшимчаси орқали ҳосил қилинади).

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларда сўз туркумларини ажратишда қандай белгиларига асосланилади?
2. От туркумига оид сўзларнинг асосий категориал белгилари нималардан иборат?
3. Отлардаги аниқлик ва мавҳумлик белгиларини мисоллар билан фарқлаб бериңг.

4. Олтой ва туркий тилларда олмошлар қайси хусусиятлари билан фаркланади?
5. Чуваш тилидаги олмошларнинг асосий белгиларини бошқа туркий тилларга солиштириб асосланг.
6. Ўзлик санок сўзларнинг реконструкциясини изоҳлаб беринг.
7. От ва феъл белгиларидаги яқинлик ва оппозиция нималарда намоён бўлади?

А Д А Б И Ё Т Л А Р :

1. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков. Имя. — Л. Наука, 1981.
2. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков. Глагол. — Л. Наука, 1981.
3. Левитинская Л.С. Историческая морфология чувашского языка. — М, 1976.
4. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно — историческая грамматика тюркских языков. — М, Наука, 1986.
5. Баскаков Н.А. Историко — типологическая морфология тюркских языков. — М. Наука, 1979.
6. Х.Н.Неъматов. Историческая морфология узбекского языка XIV — XV веков. — Т.Фан, 1988.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА ЭГАЛИК ВА СОН КАТЕГОРИЯЛАРИ

Эгалик категорияси кенг маънода қарашлилик маъносининг ифодаланишидир, бу ҳодисанинг туркий тилларда аниқлик ва мавҳумлик маънолари билан боғлиқлиги ҳам бор. Бу категория кўпчилик агглютинатив тилларда, масалан, мўғул, урал, тунгус — манжур, эров тилларида ҳам учрайди.

Бошқа ишларда эгалик аффиксларини келишик қўшимчалари ва сўз ясовчилар билан боғлашга ҳаракат қилинади (В.М.Насилов, Б.А.Серебренников).

Қадимги

туркий тилда ўзакнинг ҳам унли ёки ундош билан туташига, ҳам қаттиқ — юмшоқлигига нисбатан эгалик қўшимчалари

турли вариантларга эга бўлган. Масалан, бирликда 1 – шахс – м, –ъм | ум , 2 – шахс – қ, –ъқ | иф, 3 – шахс – | –у, –св | –си, –ъ ыбъз | –ибиъз, 2 – шахс – қъз | –ғъз | –ғаз – ынғиз, –иғиз.

Қадимги туркий тилдаги келишик категориясининг эволюцияси тўғрисидаги фикрларда мунозарали ўринлар бор. Шундай масалалардан бири келишикларнинг кишилик олмошлари билан генетик алоқасидир. Эгалик аффиксларининг айна вақтда шахс ва сон маъноларини ифодалашу уларнинг кишилик олмошлари асосида пайдо бўлишига сабаб бўлган (Э.Фозиловнинг фикрича).

Туркий тилларда қарашлиликнинг ифодаланиш усуллари асосан икки хилдир: эгалик қўшимчалари орқали ва морфологик – синтетик усул билан. Келишик қўшимчаларининг функционал – семантик хусусиятлари турлича, бу ҳолат айрим туркий тилларда ўзига хосликларга эга.

Туркий тилларда ўзакнинг унли ёки ундош билан тугаганлигига қараб эгалик қўшимчаларининг ўз вариантлари мавжуд, сингармонизм тўлароқ сақланган тилларда ўзақларнинг қаттиқ – юмшоқлигига кўра келишик қўшимчаларининг фонетик вариантлари қўланади. Эгалик категориясининг шакллари қаратқич келишиги билан яқин алоқада бўлгани учун ҳам кўпинча эгалик шаклини олган сўз олдидан қаратқич келишиги шаклидаги сўз қўланади. Шунга кўра, баъзи олимлар бу ҳодисаларни бир – бирига боғлайдилар. Қадимги боботил даврида қаратқич келишиги ва олд қўшимчаларнинг бўлмаганлиги туркий тилларда эгалик қўшимчаларини вужудга келтирган дейилишига сабаб шудир.

Туркий тилларда эгалик қўшимчалари ва соннинг кўплик шакли қуйидаги умумий хусусиятлари билан ажралиб туради:

1. Бирлик сондаги 1 – шахсда туркий тилларга эгалик қўшимчалари муштаракдир. Шу билан бирга, –ъм | –им шаклидаги унли ь ва у товушларига айланиши мумкин. Кўпликда эса бу шахснинг – миз шакли кўпгина туркий тилларда – бьз, ёқутларда – бьт | – бит (–агабьт – менинг отам), тива тилида – вьс | – вис шаклларида қўланади.

2. 2 – шахс бирлик турк, гагауз, озарбайжон тилларида – *н, -ин* шаклида, аммо чуваш тилида бу шакл қадимги ҳолатини сақлаган: *огъьлг–ьвъл* – у (*сенинг ўғлинг*), кўпликда асосан – *ьгилг|–гиз* шакли, турк, гагауз, озарбайжон тилида – *нъз|–низ*, татар, бошқирд, қумиқ тилларида – *ғъз|–ғиз* шакли мавжуд. Сибир тилларида анча фарқлидир: чувашчада – *ьр, – ьр*, ёкутчада – *ғъш, –хъш*, олтой тилида – *ъььр, –ъхир* шаклида учрайди. Бу шакллар қадимий шаклларнинг ўзгариши натижасидир.

3. 3 – шахснинг қадимги вариантлари сақлаб қолинган. Аммо тува, хакас, шор тиллари – *си > зи* га ўтган: *кимези(кемаси)*, бошқирд тилида – *қи: отақи(отаси)*. Олимлар – *си* шаклининг ажратиш маъноси борлигини таъкидлаб, келиб чиқишини шу билан асослайдилар.

4. Туркий тилларда ҳам қадимги, ҳам ҳозирги тараққиёт босқичида нарсаларнинг кўплиги – *лар|–лер* қўшимчаси орқали ифодаланади. Аммо чуваш тилида бундай қўшимча йўқ. Бунинг асоси шундаки, қадимги туркий қабилаларда кўплик сон тасаввури бошқача бўлган.

Шунга кўра, туркий тилларда грамматик сон категорияси шаклларини бошқача ифодалаш ҳам мумкин. А.Н.Кононов шу нуқтаи назардан туркий тилларда сон категорияси бирлик ва кўплик шаклларига эга эмас, дейди. Қадимда – *лар* қўшимчасини олмаган сўз умумлашган нарса номини билдириб, нутқий вазият ёки матнга қараб яқка нарсани ёки унинг йиғиндисини билдирган (*от сўзи*).

Қадимги турклар тасаввурида кўплик жамлаш, йиғиш, тўда маъносига ифодаланган. Шунинг учун унинг кўрсаткичлари нисбатан кўп бўлган.

Туркий тилларда унлилар барқарор бўлмагани учун боботил даврида жамликни билдирувчи кўрсаткичлар сифатида қуйидагиларни кўрсатиш мумкин: *л, м, р, с, ч, ш з, х(қ)*–ундошлари. (Масалан: *икъз, мўғуз, қумақ, отлақ(отлар), учем, учегун, атақар, жўлдашзе (ўртоқлар), ағаш* (ота боболари билан – тува тилида).

Ҳозирги туркий тилларда – *лар* қўшимчасининг функционал – семантик вазифалари кенгайган. Флектив тиллардан фарқли тарзда отга эмас, барча сўз туркумларига қўшилиб кела олади (равиш ва феъл шакллари мустасно). Айрим олимлар кишилиқ олмошларида грамматик сон

лексик йўл билан ҳосил қилинганини айтадилар (-бу||-ми, -си, -н, -з, биз, мен, сиз, сен каби).

Куплик шаклининг синтактик усулда ифодаланиши туркий ёдномаларда сўзларнинг такрор қўлланишида ҳам кўринади, кейинроқ сон билан отнинг бирикиши орқали ифодалашга ўтилган.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркологик тадқиқотларда эгалик категориясининг маънолари хусусида қандай қарашлар мавжуд?
2. Эгалик кўшимчаларининг қадимги вариантлари қандай хусусиятга эга бўлган? Мисоллар билан тушунтиринг.
3. II – шахс эгалик кўшимчаларидаги фарқларни шарқий ва ғарбий туркий тиллар мисолида изоҳланг.
4. Сон категорияси ифодасидаги қадимий ва ҳозирги шаклларни тавсифланг.
5. Туркий тилларнинг дастлабки даврларида жамлик маъноси қайси кўрсаткичлар билан ифодаланган?
6. Ҳозирги туркий тиллардаги эгалик кўшимчаларининг қиёсий тавсифини кўрсатувчи жадвал тузинг.

АДАБИЁТЛАР :

1. Шербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков. Имп – Л., Наука, 1981.
2. Кононов А.Н. Грамматика современного турецкого литературного языка. – М. – Л., 1956.
3. Б.А.Серебрянников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
4. И.Кўчқортоев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т.Ўқитувчи, 1984.
5. Тўйчибоев Б. Ўзбек тилининг тарихий фонетикаси. – Т.Ўқитувчи, 1990.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА КЕЛИШИКЛАР ТИЗИМИ

Туркий тилларнинг материали тарихий жиҳатдан туркий келишик тизимининг икки кўринишини белгилаш имкониятини беради. Биринчиси, нисбатан қадимий бўлиб, боботил даврига хосдир. Иккинчиси, нисбатан кейинроқ, яъни асос тил даврининг сўнгги босқичларида пайдо бўлган деб қаралади. Олимлар қадимги туркий тилдаги келишиклар сони ҳақида турлича фикр билдирадilar: В.В.Радлов 8 та, И.А. Батманов 6 та, В.И.Насилов 7 та келишик мавжудлигини таъкидлайди.

Қадимги туркий тилда келишикларнинг ишлатилишига хос хусусиятлар қуйидагичадир:

- ҳозирда морфемаларга ажралмайдиган сўзлар таркибида келишиклар бўлган (*ичра, ташқари* каби);
- бир ўзакка икки келишик қўшила олган (*менингча, илгару* каби);
- сўз ўзагининг қаттиқ – юмшоқлигига қараб келишиклар ҳам ҳар хил фонетик вариантларда қўшилган;
*келишик қўшимчасини олган сўз баъзан фонетик ўзгаришга учраган (*ана, эларнин*).

Қадимги келишик шакллари айрим сўзлар таркибида қотиб қолган ҳолда ҳозир ҳам учрайди. Айрим туркий тилларнинг кишилик олмошлари турланишида бу шакллар ҳозирги тилда келишик қўшимчаси сифатида сақланган. Масалан, қозоқ, қорақалпоқ, хакас, қирғиз тилларида бошқа ҳолатларнинг барчасида жўналиш келишиги –га шаклида бўлса –да, кишилик олмошларида *маға, саған, оған* кўринишида ишлатилади.

Қадимги ёдгорликларда восита келишиги мавжуд бўлган, шунинг учун ҳам ҳозирда бу –ын, –ин қўшимчаси ишгирок этган сўзлар учрайди (*очин –тўқин, ёзин –қишин*).

Таъкидлаш жоизки, қадимги туркий тилда макон маъносини ифода этувчи шакллар кенг тарқалган бўлган, сўнгра тараққиёт жараёнида бу шакллар миқдор жиҳатидан метёралашиб камайган.

Туркий тиллардаги барча гуруҳдаги сўзлар ягона типдаги турланишга эга, бирлик ва кўнлиги ҳамда морфологик вариантларига кўра фарқланувчи хусусият йўқ, яъни ҳар бир келишикнинг битта аффикси бўлади, қайси сўз

бирлик ёки кўплик шаклида бўлишидан қатъи назар, келишиқ қўшимчалари бир хил кўринишга эга.

Ҳозирги туркий тилларда келишиқлар миқдор жиҳатидан унчалиқ фарқ қилмайди. Татар, гагауз, озарбайжон, туркман, қорақалпоқ тилларида бта, қозоқ тилида 7 та, хаказ ва чуваш тилида 8 та, ёқут тилида 9 та, гурк тилида ҳам ҳозир 9 та келишиқ фарқланади.

Келишиқлар сонидаги ортиқлик аслида кейинги даврда кўмакчи ва бошқа тил унсурларининг вазифалари кенгайганлиги туфайли пайдо бўлган дейиш мумкин.

Туркий тиллардаги келишиқларнинг яна бир хусусияти муайян бир келишиқнинг (асосан қаратқич ва тушум) белгисиз, яъни келишиқ қўшимчаси тушириб қолдирилган тарзда қўллана олишидир.

Айрим туркий тилларда келишиқ қўшимчалари сўзнинг унли ёки ундош билан туташига кўра фарқли кўринишда (фонетик вариантда) қўлланса (масалан, қирғиз тилида тушум келишиги унлидан сўнг **-ни**, ундошдан сўнг **-ди** шаклида, жўналиш келишиги эса унлидан сўнг **-га, -ға, -го**, ундошдан кейин **-ка, -ко, -ке, -кў** вариантларида қўлланади), бошқаларида ўзакнинг қаттиқ ёки юмшоқлиги ҳам зътиборга олинмайди (масалан, озарбайжон, қирғиз, уйғур, татар, қозоқ, бошқирда).

Бошқирда тилида сўз ўзаги **р, в, й, з** товушлари билан тутаса, келишиқ қўшимчаси албатта **з** товуши билан бошланади: **-зин (-нинг), -за (-га)**.

Турк тилида тушум келишигининг қўлланиши ўзига хос. У асосан икки шаклга эга: **-и** ва **-ни**. Агар **-и** шакли унли билан тутаган сўзга қўшилса, **-й** товуши орттирилади: *оғайи* (хонани). Бу, шу олмошларига эса **-ни** шаклида қўшилади: *буну, шуну* каби. Шунингдек, унли билан тутаган сўзларда бир **-й** товушининг қўшилиши бошқа айрим келишиқ қўшимчаларига ҳам хос: *су-й-а* (сувга), *не-й-ин* (ниманинг)) каби.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Қадимги туркий тилдаги келишиқлар тизимини шарҳлаб беринг.
2. Восита ва макон маъносини ифодалаган келишиқ шаклларини эволюциясини айтиб беринг.
3. Туркий тилларда келишиқларнинг микдор жихатдан яқинлигига сабаб нимада?
4. Келишиқларнинг асосий типологик белгилари нималарда намоён бўлади?
5. Қайси туркий тилларда келишиқ кўшимчаларининг фонетик вариантлари мавжуд?
6. Ҳозирги туркий тилларда келишиқ кўшимчаларининг имлоси билан боғлиқ қандай хусусиятлар бор?
7. Қайси воситалар туркий тилларда келишиқ кўшимчалари билан маънодошлиқ муносабатига кириша олади?

АДАБИЁТЛАР :

1. Абдурахмонов Н. Қадимги туркий тил. – Т.Ўқитувчи. – Т.,1989.
2. Очерки сравнительной морфологии алтайских языков. – Л., Наука,1978.
3. Тюркские языки. – М. Наука, 1985.
4. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков. Имя. – Л. Наука, 1981.
5. Б.А.Серебрянников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
6. Banguoglu T. Türkçenin Grameri,TDK, -Ankara,1990
7. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология. -М.;-Л.;, Наука,1988
- 8.Türk Lehçeleri Sözlüğü. 1 – jild, TDK.-Ankara, 1993

ҲОЗИРГИ ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА КЕЛИШИК ШАКАЛЛАРИ ТИЗИМИ

Келишиклар	Ўзбек тилида	Турк тилида	Қозоқ тилида	Татар тилида	Уйғур тилида	Туркман тилида	Қирғиз тилида
1. Бosh	-	-	-	-	-	-	-
2. Қаретқич	(ning (-nin))	-in , -in -un , -un	-nı , nın	-nun , -nin nın	-in , -in -nin	-in , -in -un , -un	-nin , -nin -nun , -nun (din , - tun)
4. Жуналиш	(-ga , -ka , -qa)	-e , -a , -a (- y)	-ga , -ge -ka , -ke	-ga , -ga ga , -ga -ka , -ka ka , -ka -a a(-n)	-ga , -ga -ga -a , -a -ka , -ka -na , -ne	-a , -e -a , -a -na , -ne	-ga , -ge -go , -go -ka , -ke -ko , -ko (-na , -ne -no , -no -ni , -ni -nu , -nu -di , -di -du , -du -ti , -ti -tu , -tu -da , -de -do , -do -ta , -te -to , -to (- n)
3. Тушум	(-ni)	-i , -i -u , u (-y)	-ni , ni -di , -di -ti , -ti	-ni , ni ni	-i , -i ni	-i , -i	-ni , -ni -nu , -nu -di , -di -du , -du -ti , -ti -tu , -tu -da , -de -do , -do -ta , -te -to , -to (- n)
5. Ўрин - лайт	(-de)	-de , -da -da -te , -ta -ta	-da , -de -ta , -te (-n)	-da , -da -ta , -ta (-n)	-da -ta -ta	-da , -de (-n)	-da , -de -do , -do -ta , -te -to , -to (- n)
6. Чиқиш	-dan	-don , -dan -dan -ten , -tan -tan	-dan , -dan -tan , -ten	-dan , -dan dan -tan , -tan tan (-nan , -nan) (-n)	-din , -den -tin , (-n)	-dan , -den (-n)	-dan , -den -don , -don -tan , -ten -ton , -ton

Изоҳ: Уялы билан тугайдиган сўзларга эгаллик қўшимчасидан олдин қўшиладиган ҳарф +(ПЛЮС) ишораси билан қавсда кўрсатилади.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА ОЛМОШЛАР

Маълумки, олмошлар келиб чиқиши, тарихийлик даражаси ва маъносига кўра туркий тилларда икки катта гуруҳга ажратилади:

1. Олмошлар(кишилик, кўрсатиш ва сўроқ олмошлари).
2. Олмош сўзлар(белгилаш, бўлишсизлик, гумон ва жамлаш олмошлари).

Бундай гуруҳлантиришнинг асосий сабаби уларнинг келишик кўшимчалари билан турланишидаги ўзига хосликка асосланади. Хусусан, шахс маъносидаги 1 – гуруҳ олмошларининг турланиши шахс маъносини ифодалайдиган олмошларникидан сезиларли даражада фарқланади. Н.Н Поппе бу ҳодисанинг мўғул тилига ҳам хослигини таъкидлаган.

Кўрсатиш олмошлари. Туркий тилларда кўрсатиш олмошлари воситали келишиклар билан турланганда турлича фонетик кўринишларни олади.

Кўпчилик туркологлар (Кононов, Банг, Серебренников ва бошқалар) дастлабки қадимий вариантдаги кўрсатиш олмошларида «н» товуши бўлмаганлигини таъкидлайдилар. Кўрсатиш олмошларининг фонологик тузилмасидаги ўзгаришларнинг моҳияти тил фактларининг ареал тадқиқи орқалигина ойдинлаштириши мумкин.

«Бу» олмоши айрим туркий тилларда «м» товуши билан алмашади. Бу ҳолат воситали келишиклар билан турланган олмошларда юз беради. Ўзбек, турк, татар, туркман, олтой тилларида кўрсатиш олмошларининг бош келишик шакли «б» товуши иштирокида шакланса, ноғай, шор, туркман, татар тилларида воситали келишик шакллари «м» билан алмашади: ноғайчада *мунън(бунинг)*, шор тилида *мўнда(бунда)*, туркман тилида *муна(бунга)*, татар тилида *мону(буну)* каби.

Барча туркий тилларда бу, шу, у олмошлари воситали келишиклар билан қўлланганда ўзакда бир «н» товуши орттирилади. Ҳатто айрим тилларда шу асосда олмош таркибидаги унли товуш ўзгаришга учрайди. Масалан, турк тилида *шунан(шунинг)*, туркман тилида *ол—она(у—унга)*, татар тилида *ул—анъ(у—уни; аннан(ундан))* каби. Бу хусусият ҳам

туркий тилларда сўз ўзагидаги унлининг қатъий эканлигини кўрсатади.

Айрим туркий тилларда те(э), ту ўзаги асосида кўрсатиш олмошлари ясалган. «Ана у» олмоши ўрнига қирғизчада — те:, туркчада дэ шу, олтойчада ту ол, гагаузчада тэ бу сўзлари қўлланилади.

Сўроқ олмошлари. Туркий тиллар сўроқ олмошлари фонетик вариантларига кўра бир — бирига яқин бўлса — да, морфемик тузилиши ва маънолари жиҳатдан бирмунча фарқ қилади. Тарихий тараққиёт давомида бошқа сўзлар каби сўроқ олмошларида ҳам асосан унли товуш ўзгарганлигини кузатиш мумкин.

«Ким» олмоши Ўрхун — Энасой ёдгорлигида кэм, қадимги турк тилида ким кўринишида учрайди. Кэм шакли олтой тилида сақланиб қолган. Бошқа туркий тилларда ким олмоши ўзақдаги унлининг узун — қисқа ва қаттиқ — юмшоқлиги билан ўзаро фарқланади. Масалан, қирғиз, туркман, қумиқ, турк, озарбайжон, ёкут тилларида ким, татар, қозоқ, ноғой, уйғур, бошқирд тилларида кім шаклида ишлатилади. Чуваш тилида эса кэм сўроқ олмоши қўлланади. Ушбу далиллар боботурк даврида ким ва кэм шева шакллари мавжуд бўлганлигини кўрсатади.

«Нима» сўроқ олмоши кўпчилик туркий тилларда нэ(не, ни) кўринишидадир. Масалан, озарбайжончада нэ, қозоқ, қумиқ, ноғай, турк тилларида не шаклида қўлланади. Туркман(неме), ўзбек(нима), уйғур(нимэ), хакас(ниме) тилларида эса икки бўғинли шаклда мавжуд. Бу олмош ўзагидаги қайси унли илк даврга хослигини аниқлаш қийин. Кўпчилик олимлар «э» унлиси дастлаб мавжуд бўлиб, кейинчалик «е» га айланганлигини таъкидлайдилар. Ф.Исхоқов чуваш тилида бу олмош мън шаклида учрашига асосланиб, кўпчилик туркий тилларда нэ олмоши такрорланиб, қаватланиб қўлланганлигини кўрсатади(олтойча нэ — ме, бошқирдча нэ — мэ, уйғурча ни — мэ каби). Унинг фикрича, айрим тилларда икки олмош негизнинг қўшилганлигини ҳам кўриш мумкин. Масалан, қирғизча эмне — э(не — м(—ме) — не (қиёсланг, қозоқча немене) ва татар тилидаги нэрсэ? — не — эрса? бирикувидан ҳосил бўлган деган қараш мавжуд.

Нарса – воқеанинг номаълум белгисини ифодаловчи қандай? сўроқ олмоши ҳам икки сўзнинг, яъни қан ва тағ бирикувидан ҳосил бўлганлиги тахмин қилинади. Бу олмош қипчоқ шеваларида қандай?, олтойчада қандўй? ёқут тилида эса ханнўк – қандўғ шаклида қўлланади. Қалай? олмошининг таркиби ҳам қан асосига –лай қўшимчасини, қайси? сўроғи эса –сў аффиксининг қай ўзагига қўшилишидан ҳосил бўлганлиги турли манбаларда таъкидланади.

Масалан, татарчада қойсь, бошқирдада қайсь, қирғиз, қумиқва уйғурчада қайсў, хакасчада хаизў каби.

Айрим туркий тилларда шундай маънони ифодалашда нэ, ни олмошлари қатнашади: нечик(қумиқ), нечэ, не жур(озарбайжон),ничик,нинен(туркман),нисек(бошқирд). Турк тилида бу олмошлар ўрнида қанги? сўроғи ишлатилади.

Таъкидлаш жоизки, туркий тилларнинг сўнги даврдаги тараққиётида тарихий шакллар янги шакллар билан уйғунлашганлиги олмошларнинг ҳосил бўлишида ҳам кўзга ташланади. Бу ҳолат ҳам туркий тилларда аналитик бирикмаларнинг фаоллигини кўрсатади. Қиёсланг:на–на,на–ра–йа(озарбайжонча),не–ре–йе(туркча),ни–рэ,ни–рек(туркманча),хаи–г–ар(хакасча), қай жаққа?(қозоқча), қай эргэ(уйғурча) каби.

Кўриниб турибдики, сўроқ олмошларининг асосий қисми туркий тилларда қай ёки қай сўзлари асосига турли қўшимчалар ёки қадимги тилда от маъносини ифодалаган сўзлар қўшулуvidан ҳосил бўлган. Бу фикрни қанча? қачон? олмошлари мисолида ҳам асослаш мумкин. Ўғуз шеваларида бундай олмошлар нэ, ни сўзларининг турли кўринишларига эга.

Масалан,негэ(қумиқ,озарбайжон),неше(ноғай),нишэ(татар), нисэ(бошқирд) каби.

Турк ва туркман тилларида воситали келишик қўшимчалари орқали ҳосил бўладиган сўроқ олмошларида не сўзидан сўнг –ре орттирилади. Қаранг: не–ре–ден(турк), ни–ре–ден(туркман) каби.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР

1. Олмошларнинг қадимги ва ҳозирги маъно турларини киёсланг.
2. Кишилиқ олмошларининг турли туркий тиллардаги парадигмасини тавсифланг.
3. Сўроқ олмошларининг муштарак семантик – функционал белгилари нималарда кўринади?
4. Муштарак олмошларнинг генезисини изоҳланг.
5. Олмошларнинг фонетик вариантларидаги фарқларнинг сабаблари нимада?
6. Олмошларнинг эгалик шакллари билан қўлланишидаги ўзига хослик қайси туркий тилларда яққол намоён бўлади?
7. Туркий тиллардаги олмошларнинг маъно турларини киёслаб жадвал тузинг.
8. Кишилиқ ва сўроқ олмошларининг ўзагида рўй берадиган ўзгаришларни тавсифланг.

АДАБИЁТЛАР :

1. Türk Lehçeleri Sözlüğü. 1 – jild, TDK.-Ankara, 1993
2. Б.А.Серебрянников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
3. Vanguoğlu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990
4. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология. -М., -Л., Наука, 1988
5. И.Қўчқортюев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т. 1984.
6. Х.Н.Неъматов. Историческая морфология узбекского языка XIV – XV веков. – Т.Фан, 1988.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА СИФАТ

Баъзи туркологлар туркий боботилда сифатнинг мустақил сўз туркуми бўлганлигига шубҳа билан қарашади. "Туркий боботилда сифатлар махсус морфологик кўрсаткичга эга бўлмаганлар, уларнинг мустақил лексик – грамматик разряд тур сифатида мавжуд бўлганлиги ҳам шубҳа уйғотади" (Шербак А.М., 1977, 108 – бет). Унинг фикрига кўра, сифатлар отларнинг семантик – функционал тараққиёти натижасида ёки ўзга морфологик тизим (қурилиш) асосида пайдо бўлган (келиб чиққандир). (Шербак А.М., 1977, 109 – бет).

Афсуски, бундай мезон тилшуносларимиз орасида кенг тарқалган нуқтаи назарга мосдир. Агар морфологик кўрсаткич бўлмаса, сўз туркуми ҳам йўқ.

Сифатлар кишилар онгида предметларнинг белги ва хусусиятларини ажратишга асосланган лексик – функционал тур(разряд) бўлиб, дунёнинг барча тилларида мавжуддир. Туркий тиллардаги кўпгина қўшимчалар жуда қадимий бўлиб, туркий боботил давридан буён қўлланилади.

Туркий тилларда сифатларни икки ката гуруҳга ажратиш мумкин: 1) туб сифатлар, 2_ ясама сифатлар.

Туб сифатларни қисмларга ажратиб бўлмайди. Бундай сифатлар у қадар кўп эмас:

қара — **қора**: туркчада *қара*, қўмикчада *қара*, нўғай тилида *қара*, қозоқ тилида *қара*, қирғизчада *қара*, озарбайжончада *гара*, татар тилида *қара*, чуваш тилида *хура*.

ақ—**оқ**: турк тилида *ақ*, қўмикчада *ақ*, нўғайчада *ақ*, қозоқчада *ақ*, қирғиз тилида *ақ*, қорақалпоқ тилида *ақ*, татар тилида *ақ*, бошқирд тилида *ақ*.

уап—**янги**: нўғай тилида *уапъ*, қўмик тилида *іанў*, қорақалпоқ тилида *жана*, қозоқ тилида *жана*, уйғур тилида *іени*, озарбайжон тилида *уени*.

бош—**бўш**: қўмикчада *бош*, туркчада *баш*, озарбайжончада *баш*, туркман тилида *бош*, уйғурчада *бош*, қозоқчада *бас*, қорақалпоқчада *бас*.

Ясама сифатлар сўз ясовчи қўшимчалар ёрдамида ҳосил қилинади. Масалан, татар тилида *кеш*—куч сўзига —*ли* қўшимчасини қўшиш орқали *кешли*—кучли сифатини яшаш мумкин, жанжал, уруш маъноларини англатувчи *суғш* сўзига —*шан* қўшимчасини қўшиш орқали *суғшан*—уришқоқ, жанжалкаш сифатини ҳосил қилиш мумкин.

Туркий тилларда сифатларнинг қўлланишида маълум чекланишлар бор. Бунга сабаб шуки, сифатли бирикмада илк унсур сифат маъносига эга бўлгани ҳолда, от шаклида қолади: татар тилида *қъш ыясъ*—куш уяси(ини), *телки мех*—тулки мўйнаси, турк тилида *demir yol*—темир йўл, қўмик тилида *гумуш сағат*—кумуш соат каби.

Сифатларда даража шакллари. Н.К.Дмитриев туркий тилларда икки хил даражаланиш мавжудлигини таъкидлайди. Биринчиси, мавҳум қиёслаш бўлиб, бунда аниқ нарсалар бир—бири билан солиштирилмайди, балки назарий жиҳатдан мўлжалланган меъъерга кўра баҳоланади. Масалан: *сарикъ—сарғиш, сарғил; кўк—кўкиш, кўкшил* каби. Туркий тилларда бу шакллар турли фонетик вариантларда кенг қўлланилади. Иккинчисиде, белги даражаси аниқ нарсаларни қиёслашдан келиб чиқади. Масалан: *пўлат темирған мустаҳкам, Анвар Азизған узунроқ* каби.

Белгини мавҳум қиёслаш шаклларига озайтириш ва кучайтириш қўшимчалари киритилади. Туркий тилларда белгининг кучсизлигини ифодаловчи қўшимчалар жуда фаол қўлланади. Масалан: озарбайжон тилида *узунсов* (узунроқ), туркманча *йахшича* (яхшигина), қозоқча *кўкшыл* (кўкиш), татарча *алсу* (қизғиш), қирғизча *кирчилт* (кирроқ) каби.

Аммо белгини кучайтирувчи қўшимчалар нисбатан оз: туркча *кожаман* (улкан, каттароқ).

Белги даражасининг кучли, ортиклиги туркий тилларда асосан аналитик ва синтетик усулларда ифодаланади. Белгини кучайтирувчи сўз шакллариининг кўпчилиги туркий тилларда ўзаро мос келади. Масалан, озарбайжон тилида *эн кичик*, қирғизча *енг ырақ*, туркча *ен буйук*, туркманчада *енг кичи* каби.

Шу билан бирга айрим туркий тилларда белги кучайтирувчи ўзига хос сўзлар ҳам мавжуд: кумик тилида *бек исси*(жуда иссиқ), озарбайжончада *чох буйук*, олтойча *сурукей куч* (жуда кучли), бошкурдчада *бигрэк йамла*(ўта ёқимли) каби.

Белги – хусусиятни кучайтиришнинг синтетик усули тарихан сифатларни такрор қўллашдан бошланган ва кейинги тараққиёт босқичида редупликация йўли билан ҳосил қилинган. Қаранг: *қора* - *қора* > *қоп* – *қора* , *оқ* – *оқ* > *оппоқ* каби. Сифат сўзнинг бош бўғини такрорлиниб , унга “ п “ ундошини кўшиш орқали белги даражасининг кучайтирилиши туркий тилларнинг аксариятида бир - бирига мос келади. Масалан: чуваш тилида *сап* – *сары* , ёқутчада *қып* – *қығыл* , нўғайчада *йап* – *йасъл* , татар тилида *ка'п* – *қа'ра* каби.

Ҳозирги туркий тилларда белгини аниқ киёслаш бирор нарса белгисини шу тур, жинсдан бошқа нарсанинг белгисига чиқиш келишинги ёрдамида киёслаш орқали амалга оширилади. Масалан: *денгиз кўлден улду*(кумикчада), *китеп деттерден қалын* (киргизчада) каби. Айрим туркий тилларда бу усулда киёслаш махсус - (и) рақ кўшимчаси орқали ҳосил қилинади. Ушбу кўшимчанинг белги- хусусиятни кучайтириш вазифаси кўпчилик олимлар томондан асосланган бўлса-да, ўрни билан бу шакл белги даражасини ожайтириши ҳам кузатилади. Шунинг учун ҳозиргача бу кўшимчанинг полифункционаллиги хусусида аниқ тўхтамга келинмаган. Масалан: *қозокча кичирэк*, татарча *дуррақ*, нўғайча *қатырақ*, бошкурдча *эсырэк* (нордонрок) каби. Хакас, шор, тува тилларида бу кўшимчанинг нисбатан қадимий шакли учрайди. Бу шакл « озгина» маъносини ифодаловчи юклама сифатида хакас тилида *арах*, шор ва тува тилларида *а.рақ* фонетик вариантларида қўлланади: хакас тилида *хузул арах* (қизилрок), *кисиг арах* (кичикрок), тува тилида *кўк а:рақ* (кўкрок), *чўлтақ а.рақ* (қискарок) каби. Бошқа туркий тилларда *урақ*, *арақ* , *ўрик*, *ерик*, *ра:* *к*, *рек* вариантларида ишлатилади. Масалан: озарбайжон тилида *ку"д'рак* (қискарок), олтойчада *к'д'рик* (кўкрок), *а'ғаруқ*(окрок), нўғай тилида *қузулурақ* (қизилрок), кумикчада *тенгрек* (тенгрок), туркман тилида *овнудрақ* (майдарок) каби.

Таъкидлаш лозимки, қадимги умумтуркий от сўзларда белги - хусусият маъносининг йўқолиб бориши бу сўзларнинг семантик – функционал имкониятлари кенгайганлигига боғдиқдир. Бу ҳолатни қуйидаги сўз мисолида таҳлил этиш мумкин. “Ёмон” сўзи олтой тилида *дъаман* шаклида ишлатилиб, “зулм”, “бахтсизлик”(1),

“ахмок”, “ёмон”(2), “ёмон кўрмок”(дъаман к’р) (3) маъноларида қўлланади. Қоракалпоқ тилида “ёмон” семасидан ташқари “зулмкор”, “хавфли”, “танг” маънолари ҳам қайд этилган. Туркий тилларнинг деярли барчасида турли фонетик вариантларда қўлланилиб, “ёмон”, “зулмкор”, “хавфли”, “жуда кучли” маъноларида ишлатилган. Демак, мавҳум от сифатида “ёмон” сўзи кейинги тараққиёт босқичларида белги – хусусият ифодаси сифатида мустақамланиб борган.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларда сифатларнинг типологик белгилари сифатида қандай хусусиятлар таърифланади?
2. Сифатлар қайси хусусиятига кўра икки гуруҳга ажратилади?
3. Туркий тиллардаги туб сифатлар қандай муштарак ва фарқли фонетик, семантик белгиларга эга?
4. Ясама сифатларни ҳосил қилишда қайси усуллар фаол саналади?
5. Туркологияда сифат даражалари хусусида қандай қарашлар мавжуд?
6. Н.К.Дмитрев белгини қийслашнинг қандай шакллари ажратган, буни мисоллар билан изоҳланг.
7. Нима учун кўпгина умумтуркий от сўзлар маъно тараққиёти давомида сифатларга кўчганлигини тушунтиринг.

АДАБИЁТЛАР :

1. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
2. Banguoğlu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990
3. Türk Lehçeleri Sözlüğü. 1 – jild, TDK. -Ankara, 1993
4. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология. -М.: -Л.:, Наука, 1988
5. И.Қўчқортюев, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т. 1984.

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА ЁРДАМЧИ ФЕЪЛЛАР

Туркий тилларда қўшма феълларнинг қўлгина қисмини **қилмоқ, этмоқ, айламоқ, бўлмоқ** (ўзбек тилида), **etmek, yarmak, kilmak, eylemek, olmak** (турк тилида) феълларининг феъл бўлмаган сўз билан бирикишидан ҳорсил бўлган қўшма феъллар ташкил этади.

Ўзбек тилида от + феъл типигадаги қўшма феъллар ўзларига хос хусусиятлар билан бошқа туркумга оид қўшма сўзлардан фарқланади. От + феъл типигадаги бундай бирикувларга баъзилар сўз яшаш ҳодисаси сифатида қарамай, уларни сўз бирикмаси қаторига киритишади, бошқалари эса сўз яшаш ҳодисаси сифатида қараб, қўшма феъллар қаторига киритадилар. Бу иккала фикрда ҳам жон бор. Турк тилида эса юқорида айтиб ўтганимиздек, қўшма феъллар сўз бирикмаси сифатида ўрганилади.

А.А. Юлдашев «Туркий қўшма сўзларнинг тавсифига доир» номли мақоласида бу типдаги бирикувларни қўшма феъл (қўшма сўз)лик белгилари сифатида уларнинг гапта бир бўлак вазифасида келиши, бир бутун ҳолда бир маъно ифодалаши ва бошқа хусусиятларини кўрсатади. Булар бир тушунчани ифодалайди ва гапта бир бўлак вазифасида келади. Бизнингча, фақат шу белгиларнинг ўзиёқ тўла маънода феълнинг бундай бирикмаларини қўшма сўзлар қаторига киритишга имкон бермайди.

Ўзбек тилшунос олими Н.Маматов қўшма феъл ясашда актив ишгирик этадиган **бўл, қил, эт, айла** феълларини аффиксоидлар, яъни аффикс функциясини бажариб, эргаш морфемага яқинлаша бошлаган бўлса ҳам ҳали аффиксга айланиб етмаган элементлар деб қарайди ва булар қаторига **ризо бўлмоқ, тасдиқ қилмоқ, баён айламоқ, бажо этмоқ** каби қўшма феълларни киритади.

Отларга қўшилиб феъл ясовчи **бўлмоқ, қилмоқ, этмоқ** каби феълларнинг семантик ва функционал жиҳатдан аффиксга яқинлиги ва аффиксоид эканлиги туркологияда кўп таъкидланган. Жумладан, Ф.Р. Байрамов «Аналитические глаголы в письменных памятниках азербайджанского языка 13–18 вв.» номли монографиясида, «Ўзбек тили грамматикаси» китобида, Ш.Раҳматуллаевнинг «Орфография қоидалари – саводхонлигимиз асоси»

рисоласида, З.И.Будагованинг «К проблеме глагольного словосложения и смежных явлений» китобида ва «Проблемы современной тюркологии» тўпламида бу масалалар батафсил ёритилган.

Академик А.Н.Кононов қилмоқ, этмоқ ва айламоқ феъллари бир маънони ифодалайди деб ҳисоблайди. *Этмоқ* феъллини китобий тилда ишлатилади, *айламоқ* эса эскириб қолган сўз деб ҳисоблайди. А.Н.Кононовнинг фикрича, *қилмоқ, этмоқ, бўлмоқ* ёрдамчи феъллари икки хил вазифани бажаради:

1. Мустақил сўз, яъни ўзининг лексик маъносига эга бўлган феъл.

Масалан: *Собир буюрилган ишни қилибди.*

Мен сенинг хайрли ишинг кечикмасин деб шу таклифни қилдим.

Лайлақ келди ёз бўлди.

2. (-ла, -лан) феъл ясовчи аффикс билан вазифа жиҳатидан яқин сўз ясовчи элемент сифатида.

Масалан: *тасдиқ қилмоқ, этмоқ – тасдиқламоқ, тамом қилмоқ, этмоқ – тамомламоқ, соз қилмоқ, этмоқ – созламоқ, обод қилмоқ, этмоқ – ободламоқ; касал бўлмоқ – касалланмоқ каби;*

Турк тилшунос олими Тахсин Банги ўғлининг таъкидлашича, турк тилида ҳам бу феълларда шундай хусусият бор. Масалан: *duz etmek – duzlemek; sira olmak – siralanmak; temiz etmek – temizlemek* каби. Бу ҳолатлар ўзбек ва турк тилларининг лексик ва грамматик тараққиётида муштараклик мавжудлигини кўрсатувчи далиллардан ҳисобланади.

Асосан аввалги маъно, яъни шу ҳолга эга қилиш, шунга келтириш бирор ҳолатни юзага чиқариш маъноси сақланади. Масалан: *Қози боланинг кўзини кўр қилди.* (Халқ эртагидан).

3. Биринчи элемент сон, умуман, миқдор билдирадиган сўзлардан бўлганда, *шу миқдорга эга қилиш, шунга келтириш* маъноси келиб чиқади. Қаранг: *бой бобо қўйнинг сонини ўн минг қилди, меҳнаткашга жабрини кўп қилди, ўзи ишламай қорнини силаб ётди.* (Халқ эртақларидан) ва бошқалар.

Бу типдаги қўшма феълларнинг биринчи элементи товушга тақлид сўзларидан иборат бўлганида, юқоридаги

ҳолат қуйидагича ўзгаради: А) Бундай бирикиш одатда эт ёрдамчисининг иштироки билан бўлади. Масалан, *тақ этди, дуқ этди* каби; Лекин бу тақлидий сўз жуфт ҳолда келганда қил ёрдамчиси қўлланилиши ҳам мумкин: Бу нарса *дук—дук қилди*— *дук—дук қилди* каби, аммо *шапир—шупир қилди* каби ўринларда одатда эт ёрдамчиси эмас, балки қил сўзи қўланади. Б) Бу қўшилиш ўтимсиз феъл ҳосил қилади. Ўзбек тилидаги ёрдамчи сўзларнинг маъновий – вазилавий хусусиятлари таникли олим Азим Ҳожиевнинг тадқиқотларида атрофлича ўрганилган.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тиллардаги ёрдамчи феълларнинг вазилавларини шарҳланг.
2. От ва феъл бирикувидан ташкил топган қўшма феъллар қандай семантик – синтактик хусусиятларга эга?
3. Туркологияда ёрдамчи феълларнинг вазилавлари хусусида мавжуд карашларнинг ўзаро фаркли жиҳатларини айтинг.
4. Ёрдамчи феъллар мустақил сўз сифатида қандай вазилавни бажаради?
5. Қайси хусусиятига кўра ёрдамчи феъллар аффиксларга яқин туради?

АДАБИЁТЛАР :

1. Кононов А.Н. Грамматика современного узбекского литературного языка.- М.: -Л., 1960
2. А.Ҳожиев. Ўзбек тилида ёрдамчи сўзлар. –Т.: - Фан, 1976
3. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
4. Banguoğlu T. Türkçenin Grameri, ГДК, -Ankara, 1990
5. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология.-М.: -Л., Наука, 1988
6. Юлдашев А.А. Аналитические формы глагола в тюркских языках. –М., 1965
7. Щербак А.М. Очерки по сравнительной морфологии тюркских языков.(Глагол).-Л., 1981

ҲОЗИРГИ ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА ФЕЪЛНИНГ ЗАМОН ШАКЛЛАРИ

ҚОЗОҚ ТИЛИ

Ўтган замон феъли шакллари бир неча маъно турларини ҳосил қилишда қатнашади.

1. Яқин ўтган замон шакли икки хилдир:

а). **-ди, -дъ, -ти, -ть** қўшимчалари орқали ясалади:

1. алдим	кўрдъм	аштим
2. алдинг	кўрдънг	аштинг
3. алди	кўрдъ	ашти
1. алдик	кўрдък	аштик
2. алдингдар	кўрдънгдер	аштингдар
3. алди	кўрдъ	ашти

б). **-ған, -ген, -қан, -кен** қўшимчалари орқали ясалади:

1. алғанмин	кўргенмън	ашқанмин
2. алғансинг	кўргенсьнг	ашқансинг
3. алған	кўрген	ашқан
1. алғанбиз	кўргенбъз	ашқанбиз
2. алғансингдар	кўргенсьнгдер	ашқансингдар
3. алған	кўрген	ашқан

Ҳурмат билдириш учун *алдингиз, алдингиздар, алғансиз, алғансиздар* шакллари ҳам қўлланади.

2. Ўтган замон ҳикоя феъли.

Ундошлардан кейин **-ип, -ьп**, унлилардан кейин эса **-п** қўшимчасини қўшиш орқали ясалади:

1. алиппин	кўрьппин	бермеппън
2. алипсинг	кўрьпсьнг	бермепсьнг
3. алипти	кўрьптъ	бермептъ
1. алиппиз	кўрьпшьз	бермеппъз

2.алипсингдар	кўрьпсынгдер	бермепсынгдер
3.алишти	кўрыпть	бермепть

Хурмат шакли маъносида *алипсиз, алипсизгар* шакллари қўланади.

Ҳозирги замон феъллари қозоқ тилида уч хил кўринишга эга.

а) Ундошлардан кейин **-а, -е** ; унлилардан кейин **-й** қўшимчаси қўшиш орқали ясалади:

1. аламин	беремън	бермеймън
2. аласинг	бересънг	бермейсънг
3. алади	бередь	бермейдь
1. аламиз	беремъз	бермеймъз
2. аласингдар	бересънгдер	бермейсънгдер
3. алади	бередь	бермейдь

Бу шакл келаси ва умумзамон маъносини ҳам ифодалайди Шунга кўра, ўзбек тилига *оламан, олмоқчиман*, турк тилига *алирим, алажағим* тарзида таржима қилинади.

б) ўтир, жатир, тур, жур ёрдамчи феъллари орқали ясалади. Бунда феъл қурилиши қуйидаги кўринишда бўлади:

Феъл + (и)п + ёрдамчи феъл + шахс-сон
қўшимчаси

1. жазип ўтирмин	жазип жатирмин	жазиптурмин
2. жазип ўтирсинг	жазўп жатирсинг	жазиптурсинг
3. жазип ўтир	жазип жатир	жазип тур
1. жазип ўтирмиз	жазип жатирмиз	жазиптурмиз
2. жазип ўтирсингдар	жазипжатирсингдар	жазиптурсингдар
3. жазип ўтир	жазип жатир	жазиптур

в). **-(у)вда, -(у:)вде** қўшимчалари орқали ясалади:

1. жазувдамин(ёзмоқдаман)	истевдемин(ишламоқдаман)
2. жазувдасин	истевдесинг
3. жазувда	истевде

1. жазувдамиз	истевдемиз
2. жазувдасингдар	истевдесингдар
3. жазувда	истевде

Келаси замон феъли тўрт хил шаклда ясалади.

а). Ундошдан сўнг **-а, -е(э)**, унлидан сўнг эса **-й** қўшимчасини келтириш орқали ясалади:

1. барамин	келемин	ўқиймин
2. барасинг	келесинг	ўқийсинг
3. баради	келеди	ўқийди

1. барамиз	келемиз	ўқиймиз
2. барасингдар	келесингдир	ўқийсингдар
3. баради	келеди	ўқийди

Ушбу замон шакли ўзбек тилидаги ҳозирги – келаси , турк тилидаги умумий(гениш) замон феъллари маъносига мувофиқ келади.

б). Ноаниқ келаси замон бўлиб, ундошдан сўнг **-ар, -ер**; унлилардан сўнг **-р** қўшимчасини келтириш орқали ясалади:

1. алармин	берермин	ўқирмин
2. аларсинг	берерсинг	ўқирсинг
3. алар	берер	ўқир

1. алармиз	берермиз	ўқирмиз
2. аларсингдар	берерсингдир	ўқирсингдар
3. алар	берер	ўқир

в). Яқин келаси замон: жатир, жур, ўтир, тур ёрдамчи феъллари орқали ҳосил қилинади. Бу қуйидаги кўринишда бўлади:

Феъл +ғали(-гели,-кели,-қали) + ёрдамчи феъл + шахс-сон
қўшимчаси

1.барғали жатирмин	келгели утирмин
2.барғали жатирсинг	келгели ўтирсинг
3.барғали жатир	келгели ўтир

1.барғали жатирмиз	келгели ўтирмиз
2.барғали жатирсингдар	келгели ўтирсингдар
3.барғалии жатир	келгели ўтир

г).Келаси замон истак феъли –мақ(ши), –мек(ши)
қўшимчалари орқали ҳосил қилинади. Унлилардан ва л, р, в,
й ҳарфларидан сўнг –мақ(ши), –мек(ши); м, н, нг,з
ҳарфларидан сўнг –бақ(ши), –бек(ши); к, п, т, с, ш
ҳарфлари билан тугаган феълдан сўнг –пақ(ши), –пек(ши)
қўшимчалари қўлланади:

1.алмақпин	кезбекшимин	айтпақшимин
2.алмақсин	кезбекшисинг	айтпақшисинг
3.алмақ	кезбекши	айтпақши

1.алмақпиз	кезбекшимиз	айтпақшимиз
2.алмақсингдар	кезбекшисингдар	айтпақшисингдар
3.алмақ	кезбекши	айтпақши

ҚИРҒИЗ ТИЛИ

Аниқ ўтган замон феъли икки хил кўринишга
эга.Феъл ўзагига қуйидаги қўшимчаларни қўшиш билан
ясалади:

а).–ди, –дў, –ду, –ду:, –ти, –тў, –ту, –ту:
қўшимчалари орқали ҳосил қилинади:

1.ачтим	кўрду:м
2.ачтинг	кўрду:нг
3.ачти	кўрду:

1.ачтик	кўрду:к
2.ачтингар	кўрду:нгўр
3.ачишти	кўру:шту:

б). -ған, -ген, -гон, -гўн, -қан, -кен, -қон, -кўн
қўшимчаларини қўшиш орқали ҳосил қилинади:

1. ачқанмин	кўргўнму:н
2. ачқансинг	кўргўнсу:нг
3. ачқан	кўргўн

1. ачқанбиз	кўргўнбу:з
2. ақансингар	кўргўнсу:нгўр
3. ачишқан	кўру:шкўн

Ўтган замон ҳикоя феъли (-и)птир, -(ў)птўр, -(у)птур, -(у:)пту:р қўшимчалари орқали ҳосил қилинади:

ачиптирмин	жашаптирмин	кўруптурмун
ачиптирсинг	жашаптирсинг	кўруптурсунг

ачиптир	жашаптир	кўруптур
ачиптирбиз	жашаптирбиз	кўруптурбуз
ачиптирсингар	жашаптирсингар	кўрўптурсўнгўр
ачишиптир	жашашиптир	кўрушуптур

Қўшимча таркибидаги **т** ёки **тир** баъзан алмашинади: *ачипирмин* (очганмишман), *кўрўпсунг* (кўрибсан) каби.

Ҳозирги замон феъли ундош товуш билан тугаган феъл ўзагига **-а, -е, -ў, -ў:**, унлилардан сўнг **-й** қўшимчаси орқали ҳосил қилинади:

1. аламин (алам)	кў:рў:му:н (кў:рў:м)	ўқуймун (ўқуйм)
2. аласинг	кў:рў:су:нг	ўқуйсунг
3. алат	кў:рў:т	ўқуйт
1. алабиз	кў:рў:бу:з	ўқуйбуз
2. алсингар	кў:рў:су:нгўр	ўқуйсунгўр
3. алишат	кў:ру:шў:т	ўқушўт

Бундан ташқари **ўтур, жат, жу:р, тур** ёрдамчи феъллари орқали ҳам ҳозирги замон феъли ҳосил қилинади. Бундай феълларнинг кўриниши қўйидагича бўлади:

Феъл+(и)п ёрдамчи феъл+а(е,ў,ў:,у) + шахс-сон
қўшимчаси

1.алип ўтурўмун	ўқуп жатамин
2.алип ўтурўсунг	ўқуп жатасинг
3.алип ўтурўт	ўқуп жатат

1.алип ўтурўбуз	ўқуп жатабиз
2.алип ўтурўсунгўр	ўқуп жатасингар
3.алип ўтурушўт	ўқуп жатишат

Келаси замон феъли уч хил йўл билан ҳосил қилинади:

а). Феъл ўзагидаги ундошлардан кейин **-а, -е, -ў, -ў:** қўшимчалари билан, унлилардан кейин **-й** қўшимчасини келтириш орқали ясалади:

1.аламин(алам)	ўқуймун(ўқуйм)
2.аласинг	ўқуйсунг
3.алат	ўқуйт

1.алабиз	ўқуйбуз
2.аласингар	ўқуйсунгўр
3.алишат	ўқушўт

б). Ноаниқ келаси замон шакли **-ар, -ер, -ўр, -ўр** қўшимчалари билан ҳосил қилинади. Унлилардан сўнг **-р** қўшимчаси қўшилади:

алармин	кў:рў:рму:н	ўқурмун
аларсинг	кў:рў:рсунг	ўқуршунг
алар	кў:рў:р	ўқур
аларбиз	кў:рў:рбу:з	ўқурбуз
аларсингар	кў:рў:рсунгў:з	ўқуршунгўр
алишар	кў:ру:шў:р	ўқушўр

в). Келаси замон истак феъллари **-мақ, -мек, -мўк, -мў:к** ёки **-мақчи, -мекчи, -мўкчу, -мў:кчу:** қўшимчалари орқали ҳосил қилинади:

1.алмақмин	кў:рмў:кчу:му:н
2.алмақсинг	кў:рмў:кчу:су:нг
3.алмақ	кў:рмў:кчу:

1. алмақпиз
2. алмақсингар
3. алишмақ

кў:рмў:кчу:бу:э
кў:рмў:кчу:су:нгў:р
кў:ру:шмў:кчу:

ТАТАР ТИЛИ

Аниқ ўтган замон феъли ўзаги унли ва жарангли ундошлар билан тугаган сўзлардан сўнг -ди, -дў, жарангсиз ундошлардан сўнг эса -ти, -тў қўшимчаларини қўшиш орқали ҳосил қилинади:

1. алдим	ку:рдўнг	ачтим
2. алдинг	ку:рдўнг	ачтинг
3. алди	ку:рдў	ачти

1. алдик	ку:рдук	ачтик
2. алдигиз	ку:рдўгўз	ачтигиз
3. алдилар	ку:рдўла:р	ачтилар

Ўтган замон ҳикоя феъли ўзақтаги унли ва жарангли ундошлардан сўнг -ған, -га:н; жарангсиз ундошлардан сўнг -қан, -ка:н қўшимчаларини қўшиш орқали ясалади:

1. алғанмин	ку:рга:нмўн	ачқанмин
2. алғансинг	ку:рга:нсўнг	ачқансинг
3. алған	ку:рга:н	ачқан

1. алғанбиз	ку:рга:нбўз	ачқансиз
2. алғансиз	ку:рга:нсўз	ачқансиз
3. алған(нар)	ку:рга:н(на:р)	ачқан(нар)

Ҳозирги замон феъли ўзаги ундош билан тугаган феълларга -а, -а: қўшимчаларини қўшиш билан ҳосил бўлади:

барам(ин)	кўла:м(ўн)
барасинг	кўла:сўнг
бара	кўла:

барабиз	кўла:бўз
барасиз	кўла:сўз
бара(лар)	кўла:(ла:p)

Сўзлашув нутқида биринчи шахс бирликда одатда – мин, –мўн қўшимчалари фаол қўлланмайди ва *барам*, *кўла:m* шакли ишлатилади.

Татар тилида бундай замон шаклида феъл ўзаги қалин унли билан тугаган бўлса, шахс – сон қўшимчаларидан олдин –й ундоши қўшилади. Юмшоқ унлилардан кейин эса ҳатто майл қўшимчалари ҳам тушиб қолади ва бевосита шахс – сон қўшимчалари қўшилади. «а» товуши билан тугаган феълларда «а» > «и»га, «а:» билан тугаса, «а:» > «ў» га айланади:

1.английмин	ўшлўмўн
2.английсинг	ўшлўсўн
3.англий	ўшлў

1.английбиз	ўшлўбўз
2.английсиз	ўшлўсўз
3.англий(лар)	ўшлў (ла:p)

Келаси замон феъллари татар тилида икки кўринишга эга:

а). Аниқ келаси замон феъл шакли –*ачак*, –*а:ча:k* қўшимчалари орқали ҳосил қилинади. Унли билан тугаган феъл ўзакларида бу қўшимчадан олдин –й товуши ортирилади:

1.барачакмин	ашайачакмин
2.барачаксинг	ашайачаксинг
3.барачак	ашайачак

1.барачакбиз	ашайачакбиз
2.барачаксиз	ашайачаксиз
3.барачак(лар)	ашайачак(лар)

б). Ноаниқ келаси замон феъл шакли ўзакка ундошлардан сўнг -ир,- ўр, унлиларидан кейин эса -р қўшимчаларини қўшиш орқали ясалади:

1.йатирмин	укирмин
2.йатирсинг	укирсинг
3.йатир	укир

1.йатирбиз	укирбиз
2.йатирсиз	укирсиз
3.йатир(лар)	укир(лар)

ТУРКМАН ТИЛИ

Аниқ ўтган замон феъли -аў (-ди,-ду,-ду:) қўшимчалари орқали ҳосил қилинади. Ёзма нутқда учинчи шахс қўшимчаси доимо -ди,-аў шаклида қўлланади. Сингармонизм қондасига биноан биринчи ва иккинчи шахсларда лабланган унлилардан кейин иккинчи бўғинда -ду,-ду:, иккинчи бўғиндан сўнгра эса (ёзувда) -ди,-аў қўшимчалари келади.

1.алдим	гў:рау:м	ду:шу:ндўм
2.алдинг	гў:рау:нг	ду:шу:ндўнг
3.алди	гў:раў	ду:шу:ндў

1.алдик	гў:рау:к	ду:шу:ндўк
2.алдингиз	гў:рау:нгўз	ду:шу:ндўнгўз
3.алдилар	гў:раўлер	ду:шу:ндўлер

Ўтган замон ҳикоя феълени ясовчи қўшимча сифатида -паўр (-пдир) шакли қўлланади:

1.алипдирин	гў:ру:паўрўн
2.алипдирсинг	гў:ру:паўрўнг
3.алипдир	гў:ру:паўр

1.алипдирис	гў:ру:паўрўс
2.алипдирсингиз	гў:ру:паўрсўнгўз
3.алипдирлар	гў:ру:паўрлер

Ўтган замон ҳикоя феълнинг учинчи шахси – миш, – мўш қўшимчалари орқали ҳам ҳосил қилиниши мумкин: алмиш, гў:рму:ш, ду:шу:нмўш, гелмўшлер каби.

Ҳозирги замон феъллари – йа'р, – йа':р қўшимчаларини қўшиш билан ҳосил қилинади:

1. айма'рин	гў:рйа':рин
2. айма'рсинг	гў:рйа':рсинг
3. айма'р	гў:рйа':р
1. айма'рис	гў:риа':рис
2. айма'рсингиз	гў:рйа':рсингиз
3. айма'рлар	гў:рйа':рлер

Ҳозирги замон феъллари туркман тилида *юрмоқ, шурмоқ, ўтирмақ, ётмоқ* ёрдамчи феъллари орқали ҳам ифодаланиши мумкин: *алип йў:р*, *ўқа'р йў:ру:с*, *алип ўтир*, *гелип йашир* каби.

Келаси замон феъллари икки йўл билан ҳосил қилинади:

а) келаси замон ноаниқ феъли –ар, – ер қўшимчалари орқали ясалади. Унли билан тутаган феълларда икки унли қўшилиб узун бир унли товуш юзага чиқади:

1. аларин	гў:рерўн	ўқа'рин
2. аларсинг	гў:рерсўнг	ўқа'рсинг
3. алар	гў:рер	ўқа'р
1. аларис	гў:рерўс	ўқа'рис
2. аларсингиз	гў:рерсўнгўз	ўқа'рсингиз
3. аларлар	гў:рерлер	ўқа'рлар

б) келаси замон аниқ феъли – жак, – жек қўшимчалари билан ҳосил қилинади. Аммо бу қўшимчали феъллар шахс – сон қўшимчасини олмайди, уларнинг ўрнига феъл олдида тегишли кишилиқ олмошлари қўлланилади.

1. мен алжак	мен гў:ржек
2. сен алжак	сен гў:ржек
3. ул алжак	ул гў:ржек

1. биз алжак
2. сиз алжак
3. улар алжак

- биз гўржек
сиз гўрже
улар гўржек

ТУРК ТИЛИ

Турк тили грамматикасида таянч уч замон (ўтган, ҳозирги ва келаси замон) дан ташкари икки ён замон (воситали ўтган замон – dubitatif, умумий замон – aoriste) феъл шакллари ажратилади. Турк тилидаги феъллар тўрт хил тусланиш кўринишига эга бўлиб, булар феълнинг қайси майлда бўлишига кўра ўзига хос тусловчи қўшимчаларни олади. Бу тусланиш шакллари қуйидагичадир: 1 – тусланиш, яъни билдириш шакли; 2 - тусланиш, яъни тушунтириш шакли; 3 – тусланиш, яъни айтилиш шакли; 4 – тусланиш, яъни шарт шакли.

Ўтган замон феъллари

1 – тусланиш 2 – тусланиш 3 – тусланиш 4 – тусланиш

1.gitdim	gitdiydim	-----	gitdiysem
2.gitdin	gitdiydin	-----	gitdiyssen
3.gitdi	gitdiydi	-----	gitdiyse
1.gitdik	gitdiydik	-----	gitdiysek
2.gitdiniz	gitdiydiniz	-----	gitdiysseniz
3.gitdiler	gitdiydiler	-----	gitdiyseler

Воситали ўтган замон феъллари

1 – тусланиш 2 – тусланиш 3 – тусланиш 4 – тусланиш

1.sevmişim	sevmiştim	sevmişmişim	sevmişsem
2.sevmişsin	sevmiştim	sevmişmişsin	sevmişssen
3.sevmiş	sevmişti	sevmişmiş	sevmişse
1.sevmişiz	sevmiştik	sevmişmişiz	sevmişsek
2.sevmişsiniz	sevmiştiniz	sevmişmişsiniz	sevmişsseniz
3.sevmişler	sevmiştiler	sevmişmişler	sevmişseler

Умумий замон феъллари

1 – тусланиш 2 – тусланиш 3 – тусланиш 4 – тусланиш

1.gelirim	gelirdim	gelirmişim	gelirsem
2.gelirsin	gelirdin	gelirmişsin	gelirsen
3.gelir	gelirdi	gelirmiş	gelirse
1.geliriz	gelirdik	gelirmişiz	gelirsek
2.gelirsiniz	gelirdiniz	gelirmişsiniz	gelirseniz
3.gelirler	gelirdiler	gelirmişler	gelirseler

Ҳозирги замон феъллари

1 – тусланиш 2 – тусланиш 3 – тусланиш 4 – тусланиш

1.açıyorum	açıyordum	açıyormuşum	açıyorsam
2.açıyorsun	açıyordun	açıyormuşsun	açıyorsan
3.açıyor	açıyordu	açıyormuş	açıyorsa
1.açıyoruz	açıyorduk	açıyormuşuz	açıyorsak
2.açıyorsunuz	açıyordunuz	açıyormuşunuz	açıyorsanız
3.açıyorlar	açıyorlardı	açıyormuşlar	açıyorlarsa

Келаси замон феъллари

1 – тусланиш 2 – тусланиш 3 – тусланиш 4 – тусланиш

1.vereceğim	verecektim	verecekmişim	vereceksem
2.vereceksin	verecektin	verecekmişin	verecekseen
3.verecek	verecekti	verecekmiş	verecekse

1.vereceğiz	verecektik	verecekmişiz	vereceksek
2.vereceksiniz	verecektiniz	verecekmişsiniz	verecekseeniz
3.verecekler	verecektiler	verecekmişler	verecekseler

Маълумки, ўзбек ва бошқа кўпчилик туркий тилларда «буйруқ – истак майли» номи билан бир группага бирлашувчи формалар ясадиши жиҳатидан ўзига хос хусусиятларга эга.

Туркий тилларда, қолаверса, ўзбек тилида буйруқ – истак майли масаласи бўйича грамматикаларда берилган маълумотлардан ташқари махсус тадқиқот ишлари ҳам ёзилган.

Лекин бу майл группасига кирувчи формаларнинг ўзаро муносабатини белгилашда ва уларни номлашда ўзбек тилшунослари ўртасида бирлик йўқ. Масалан, А.Н.Кононов булардан 1 ва 2 шахс формаларигина буйруқ майлини ташкил этади, 1 шахс формалари эса семантик жиҳатдан ҳам буйруқ майли формаларига мос келмайди, деб қарайди.

Эски ўзбек тили бўйича ёзилган асарларда ҳам ҳар хилликлар кузатилади. Бу масалада фақат ўзбекшунослиқда эмас, балки бошқа туркий тиллар бўйича ҳам тадқиқотчилар ўртасида бирлик йўқлиги маълум.

Бу формаларнинг маъноси ҳақида гап борганда, буларнинг ҳар бирида ҳам истак, ҳам буйруқ маънолари (ёки маъно оттенкалари) мавжудлиги фактини ҳам ҳисобга олиш зарур. Шу билан бирга, бу формаларнинг айримлари учун (хусусан 1 шахс формалари учун) истак маъноси, айримлари учун буйруқ маъноси биринчи ўринда туради. 3 шахс формалари учун эса истак маъноси ҳам, буйруқ маъноси ҳам характерлидир.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларда феъл замон шаклларининг турларини белгилашда қандай мезонларга таянилади?
2. Замон шаклларини ҳосил қилишнинг туркий тилларга хос усулларини таърифланг.
3. Қозок тилида феъл тусланишининг қайси шакллари фаркли белгиларга эга?
4. Ҳозирги қирғиз тилида феълнинг қандай замон қўшимчалари мавжудлигини мисоллар билан тушунтиринг.
5. Татар тилига хос тусловчи қўшимчаларнинг грамматик маъноларини изохлаб беринг.
6. Туркман тилидаги тусловчи қўшимчалар қандай фонетик вариантларга эга?
7. Ҳозирги турк тилида феълнинг қандай замон шакллари фарқланади?

АДАБИЁТЛАР :

1. Türk Lehçeleri Sözlüğü. 1 – jild, TDK.-Ankara, 1993
2. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
3. Vanguoglu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990
4. Насилов В.М. Глагольные имена в их развитии в тюркских языках – Вопросы тюркской филологии. – М, 1966.
5. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология. -М.;-Л.; Наука, 1988
6. Татарская грамматика. 2 – том. АН Татаристана., Казань., 1995

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА ФЕЪЛНИНГ БЎЛИШСИЗ ШАКЛЛАРИ

Қадимги туркий тилда феълларнинг бўлишсизлиги – ба (–ма) қўшимчалари ёрдамида ифодаланганлиги маълум Айрим туркологлар бу шаклларнинг замон муносабати билан боғлиқлигини таъкидлайдилар. –ма шакли турли фонетик вариантларда намоён бўлгани ҳолда тарихий тараққиёт давомида муайян ўзгаришларга учраганлигини айрим туркий тиллар мисолида кузатишимиз мумкин.

Озарбайжон тилида феълнинг бўлишсизлиги –ма,–маʼ қўшимчалари орқали ясалади. Масалан: гаʼлмаʼди, гаʼлмаʼйиб, гаʼлмаʼйаʼжак, гаʼлмаʼса, гаʼлмаʼ каби. Феълнинг ҳозирги ва ноаниқ замон бўлишсиз шакли бу тилда замон ва бўлишсизлик қўшимчаларининг қўшилиб тусланиши билан ифодаланади.

Ҳозирги замон бўлишсизлиги

гаʼмираʼм	гаʼмирик	ўқумирам	ўқумуруз
гаʼмирсан	гаʼмирсиниз	ўқумурсан	ўқумурсунуз
гаʼмир	гаʼмирлаʼр	ўқумур	ўқумурлар

Шу билан бирга *галмайирам, ўқумайурсан* шаклда қўлланишлар учрайди.

Ноаниқ келаси замон феълнинг бўлишсизлиги

гаʼлмаʼраʼм	гаʼлмаʼрик	ўқумарам	ўқумариг
гаʼлмаʼзсан	гаʼлмаʼзсиниз	ўқумазсан	ўқумазсиниз
гаʼлмаʼз	гаʼлмаʼзлар	ўқумаз	ўқумазлар

Шарт майлининг –маʼли ва –аси қўшимчалари ясалган феълларда бўлишсизлик шакли «дейил» сўзи ёрдамида ясалади: гаʼлмаʼк *дейилаʼм* (келмайман), гаʼлмаʼли *дейилсан*. гаʼлаʼси *дейилаʼм* каби.

Қозок тилида бўлишсизлик қўшимчалари уч хил вариантга эга. (Бу ҳақда юқорида айтилган) Бўлишсизлик шакли феъл ўзагига қўшилиб, ундан сўнг майл қўшимчалари шахс–сонда тусланади.

Келаси замон феълнинг бўлишсизлиги:

ўқимаспин	ўқимаспиз	тақпаспин	тақпаспиз
ўқимассинг	ўқимассингдар	тақпассинг	тақпассингдар
ўқимас	ўқимас	тақпас	тақпас

–ган қўшимчаси орқали ясалган аниқ ўтган замон феълнинг бўлишсизлиги “эмес» ва “йўк” сўзлари билан ҳосил қилинади: *алган эмеспин, алган йўқсин, берен йўқпиз* каби.

“ йўқ ” сўзи қўлланганда феълдаги замон қўшимчасига эгалик қўшимчалари ҳам орттирилади: *билгеним йўқ, билгенинг йўқ* каби.

Феъл майлларининг бўлишсизлигини ҳосил қилишда “эмес” сўзи қўйидагича қўлланади:

* *увда* қўшимчаси билан ясалган ҳозирги замон феълда: *жазувда эмеспин* (*ёзмаяпман*), *жазувда эмессинг* каби;

* *мақ (ши)* қўшимчаси билан ясалган келаси замон феълда: *алмақши эмеспин* (*олмоқчи эмасман, олмайман*), *алмақ(ши) эмессинг* каби;

* *шарт* майлида : *ўқивим керак эмес* (*ўқишим керак эмас, ўқимайман*), *жазувинг тейис (ти) эмес* (*ёзмайсан*) каби ;

* “*келеди*” сўзи ёрдамида ясалган истақ майлининг бўлишсизлигида “*келмейди*” сўзи ишлатилади : *баргим келмейди* (*боргим келмайди*), *баргинг келмейди* каби.

Қирғиз тилида феълнинг бўлишсиз шакллари - ма \мэ қўшимчасининг фонетик вариантлари тарзида , яъни унли товушлар ва юмшоқ ундошлардан сўнг - ба , - бэ , - бо , - бў шаклида ; каттик ундошлардан кейин - па , - пэ , - по , - пў шаклида қўлланилади. Бунда шахс- сон қўшимчаларига мутаносиб бўлган бўлишсизлик шакли феъл ўзатиға қўшилади ва тусланади. Масалан: *ачпадим* (очмадим), *кўрбўду:к* (кўрмадик), *жашабантурсинг* (яшамагансан), *кўру:шпўпту:р* (кўрмаганлар), *ўқушпайт* (ўқимаслар, ўқимайдилар), *кўрбўсўнгўр* (кўрмасангиз) каби.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Қадимги туркий тилда бўлишсизлик махноси қайси воситалар орқали ифодаланган?
2. Озарбайжон тилида феълнинг ҳозирги ва ноаниқ замон бўлишсизлиги қандай тусланади?
3. “Эмас” сўзининг турли фонетик вариантларидаги бўлишсизлик қайси туркий тилларда учрашини мисоллар билан изоҳланг.
4. Туркий тилларда қайси ёрдамчи феъллар орқали бўлишсизлик ифодаланиши мумкин?
5. Қирғиз тилида -ма бўлишсизлик қўшимчасининг қандай фонетик вариантларда ишлатилиши учрайди?

АДАБИЁТЛАР:

1. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., 1986.
2. Banguoğlu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990
- 3.. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. Морфология.-М.,-Л., Наука, 1988
4. И.Қўчқортюв, Б.Исабеков. Туркий филологияга кириш. – Т.1984.
5. Türk Lehçeleri Sözlüğü. I – jild, TDK.-Ankara, 1993

ТУРКИЙ ТИЛЛАРДА СЎЗ БИРИКМАСИ ВА ГАП ҚУРИЛИШИ

Туркий тилларнинг синтактик хусусиятларини қиёсий – тарихий жиҳатдан ўрганиш қадимги туркий тилни, яъни барча туркий тилларга асос бўлган тилнинг синтаксисини ўрганишдан бошланиб, сўнг яқин қариндош тилларнинг материаллари билан қиёсланиши лозим. Кўпчилик олимларда қадимги туркий ёдномалар тилининг синтактик хусусиятларини архаиклашган тарзда кўрсатишга уриниш мавжуд, аммо бундай ёндашув қадимги тил билан ҳозирги тил ўртасидаги ворисликни инкор этиши шубҳасиздир. Шунинг учун муайян қолипдаги синтактик бирлик қурилиш типи нуқтаи назаридан таҳлил этилиши, уларнинг синтактик алоқаси морфологик асосларга кўра фарқланиши зарур. Чунки у ёки бу синтактик моделнинг шаклланиши туркий тилларда морфологик асоснинг тарихий тараққиёти билан белгиланади (Масалан, турк тилидаги *гучлу ат* бирикмасида –лъ> – лъғ қўшимчаси морфологик асосдир).

Баъзан бу морфологик асос учрамаслиги мумкин, бу ҳолат боботил даврида айни синтактик моделнинг бўлганлигини кўрсатади (*бъш ат, ақ ат* каби). Демак, морфологик асос синтактик бирликнинг структур модели қадимда ёки кейинроқ пайдо бўлганлигини кўрсатувчи белги саналади.

Синтактик қурилмаларнинг тараққиёт босқичлари қуйидагиларни аниқлаш орқали ойдинлаштирилади:

а) синтактик бирикнинг турини аниқлаш (сўз бирикмаси, гап ёки қўшма гап),

б) морфологик асосини ҳисобга олган ҳолда синтактик бирик моделини аниқлаш;

в) диахрон омиллар асосида бу моделнинг туркий тилларда тарқалиш даражасини белгилаш.

Синтактик қурилмалар хусусиятини ёритишда агглютинатив тилларнинг умумтипологик белгилари, масалан, барча қўшма гапларда эргаш гапнинг бош гап таркибига киритилиши (бунинг натижасида эргаш гаплар ўрнида сифатдош ва равишдошли оборотларнинг қўлланиши), кучайтирув юкламаларнинг фаоллиги (бунинг натижасида боғловчи эргаш гапларнинг ҳосил бўлиши) ва бошқалар олинади.

Туркий тилларда сўз бирикмасининг маъно муносабатига кўра турли шаклда қадимги туркий тилда ҳам айна тарзда мавжуд бўлган тобе алоқага нисбатан кенг тарқалган кўриниши аниқловчи – аниқламиш муносабати ҳисобланади. Атрибутив муносабатда туркий тилларни бошқа типдан ажратиб турувчи қуйидаги хусусиятларни кўрсатиш мумкин:

- – сифатловчи сифатланмишга фақат битишув усулида тобеланади (*мави кўй* (озарб.) – мовий кўк, *ели гами* (турк) – элик кема), яъни флектив тиллар каби сон ва келишиқда мослашмайди;

- – аниқловчи қаратқич келишиги шаклини олганда аниқланмиш доим эгалик қўшимчаси билан қўлланилади (*онин битиги* (олтой) – унинг хати, *менин ишим* (туркман) – менинг ишим каби);

- – туркий тилларда атрибутив муносабат уч типда намоён бўладиган изофа орқали ҳам ифодаланади. Бу ҳолат форсий изофанинг алмаштирилган шаклидир (1. *ағаш қашўқ* (татар), 2. *денгиз алўсў* (турк), 3. *падшаҳўн гўзў* (озарб.), яъни I – тип морфологик кўрсаткичсиз, II – тип эгалик қўшимчали, III – тип қаратқич келишиқли.

Агар қумиқ тилига I – тип хос бўлса, чуваш тилига II – тип, турк тилига эса III – тип хосдир.

Феълли сўз бирикмалари ҳам туркий тилларда ўзига хос морфологик кўрсаткичлари билан фарқланади. Аммо асосий хусусияти шуки, улар объект ва ҳол билан боғлиқ ҳаракатни ифодалашни орқали гапга айланиш имкониятига эга. Тобе бўлак саналган отнинг белгили ва белгисиз кўринишда тушум келишигида, ўрин – пайт, чиқиш ва жўналиш келишигида бўлиши бундай алоқанинг қадимдан мавжудлигини кўрсатади.

Гап қурилишини қиёсий – тарихий таҳлил этиш гапнинг қадимги типлари ва унинг тарихий тараққиётини ретроспектив аснода кузатиш зарурлигини ҳам тақозо этади.

Шу ўринда содда гап қурилиши, кесим таркибининг ўзгаришга анча мойил бўлганлиги намоён бўлади, аммо эга туркий тилда тарихан барқарордир. Тарихий тараққиёт жараёнида кўпгина атрибутив бирикмалар грамматик жиҳатдан янгидан идрок этилиши оқибатида предикатив муносабатни ифодалашга кўчганлиги туркий тилларда кузатилган. Кесимнинг грамматик табиатида кўра гаплар от на феъл гапларга ажратилади.

Шахсли гапларнинг кесими кўпинча кишилик олмошлари, шахс – сон кўрсаткичлари билан ифодаланади. Аммо чуваш тилида бу хусусият йўқ. Буни олтой, бошқирд тилларида ҳам кузатиш мумкин (мин алтай киж, ҳин уқъввчъ каби). Шунингдек, кесимнинг барча ҳолатларида 3 – шахс бирлик кўрсаткичи туркий тилларнинг барчасида қўлланмайди.

Шахссиз гаплар феъл кесимининг туркий тилларда қадимдан ҳозирги – келаси (-ар), ўтган (-дў, -ар еди), сўнгра аниқ ўтган (-ған) замонларида ифодаланганини кўрсатади.

Туркий тилларда эга ва кесим шахс ва сонда мослашуви шартлиги ҳам муҳим хусусиятдир.

Гап бўлақларининг тартиби ҳам туркий тилларда нисбатан турғун эканлиги билан ажралиб туради. Кейинги тараққиёт босқичида аввал тенг боғланишли, сўнг тобе боғланишли қўшма гаплар пайдо бўлди ва уларнинг тизими боғловчи элементлар ёрдамида янада кенгаймоқда.

САВОЛ ВА ТОПШИРИҚЛАР :

1. Туркий тилларда синтактик моделнинг шаклланиши қайси асосларга боғлиқ бўлган?
2. Синтактик қурилманинг асосий типологик белгиларини изоҳлаб беринг.
3. Қандай синтактик муносабат тури қадимги туркий тилда кенг тарқалган эди?
4. Туркий тиллардаги атрибутив муносабатнинг ўзига хослиги нималарда намоён бўлади?
5. Изофа типлари туркий тилларда қандай кўринишларга эгаллигини мисоллар билан кўрсатиб беринг.
6. Туркий тилларга хос гап қурилиши типларини ажратинг.
7. Предикатив муносабатнинг шаклланишига қандай бирикмалар асос бўлган деб ўйлайсиз?
8. Шахсли ва шахсиз гапларда кесимнинг мавқеи нималар асосида белгиланади?

АДАБИЁТЛАР :

1. Абдураҳмонов Ғ., Шукуров Ш. Ўзбек тилининг тарихий грамматикаси. Морфология ва синтаксис. –Т., 1973
2. Гаджиева Н.З. Основные пути развития синтактической структуры тюркских языков. – М., 1973.
3. Закиев М. Синтактический строй татарской языка. – Казань, 1963.
4. Дмитриев Н.К. Строй турецкого языка. – Л., 1939.
5. Б.А.Серебренников, Н.З.Гаджиева. Сравнительно – историческая грамматика тюркских языков. – М., Наука, 1986.
6. Татарская грамматика. 3 – том. АН Татарстана, -Казань., 1996
7. Banguoglu T. Türkçenin Grameri, TDK, -Ankara, 1990

ИЛОВАЛАР

1. Туркий тилларнинг қиёсий алифбоси

Runik/Rumique		Uyğur / Ouğour			Arap / Arabe		initial			e, a
		sonda final	ortada islatilguch	bagha initial	final	matnecur				
А	a, e				ا	ا				
Б	b				ب	ب				b
В	ab, b				اب	اب				ab
Г	g				گ	گ				g
Д	d				د	د				d
Е	ed, d				د	د				ed
Ж	g				ج	ج				g
З	z				ز	ز				z
И	i				ي	ي				i
Й	ay, i				اي	اي				ay, i
К	k				ك	ك				k
Л	l				ل	ل				l
М	m				م	م				m
Н	n				ن	ن				n
О	o, r				و	و				o, r
П	er, r				ر	ر				er, r
Қ	as, s				س	س				as, s
Ғ	es, s				س	س				es, s
Т	t				ت	ت				t
У	et, t				ت	ت				et, t
Ф	ay, y				ف	ف				ay, y
Х	ey, y				ف	ف				ey, y
Ц	ok, uk, ko, ku, k				ق	ق				ok, uk, ko, ku, k
Ч	ok, uk, k				ق	ق				ok, uk, k
Ш	ok, uk, k				ق	ق				ok, uk, k
Ъ	ik, ki, k				ق	ق				ik, ki, k
Ы	q				ق	ق				q
Э	aq, eq, f				ق	ق				aq, eq, f
Ю	am, em, m				ق	ق				am, em, m
Я	ay, ay, ay				ق	ق				ay, ay, ay
а	av, av, a				ا	ا				av, av, a
б	ap, ap, p				ب	ب				ap, ap, p
в	aq, eq, f				ق	ق				aq, eq, f
г	az, ez, z				ز	ز				az, ez, z
д	av, k				ق	ق				av, k
е	NC				ق	ق				NC
ё	an, an, n				ق	ق				an, an, n
и	as				س	س				as
й	baq				ق	ق				baq

Çuvaş-Tchouvache

А а	а	в
А а	ă	І
Б б	б	в
В в	е	v
Г г	г	g
Д д	д	d
Е е	е	е; уе
Ё ё	е	уо
Ё ё	е	і
Ж ж	ж	ј
З з	з	z
И и	и	i
Й й	й	у
К к	к	k
Л л	л	l
М м	м	m
Н н	н	n
О о	о	o
П п	п	p
Р р	р	r
С с	с	s
Ç ç	ç	ç
Т т	т	t
У у	у	u
У у	у	ü
Ф ф	ф	f
Х х	х	h
Ц ц	ц	ts
Ч ч	ч	ç
Ш ш	ш	ç
Щ щ	щ	ç
Ъ ъ	ъ	
Ы ы	ы	
Ь ь	ь	
Э э	э	
Ю ю	ю	уи
Я я	я	уи

Yakut-Yakoute

А а	а	о
Б б	б	b
В в	в	v
Г г	г	g
Д д	д	d
Дь дь	дь	с
Е о	е	е; уе
Ё ё	е	уо
Ж ж	ж	ј
З з	з	z
И и	и	i
Й я	й	у; 9
К к	к	k
Л л	л	l
М м	м	m
Н н	н	n
Нг нг	нг	п
Нь нь	нь	п; ь
О о	о	o
Ө ө	ө	б
П п	п	p
Р р	р	r
С с	с	s
Сс сс	сс	с
Т т	т	t
У у	у	u
Уу уу	уу	ü
Ф ф	ф	f
Х х	х	h
Ц ц	ц	ts
Ч ч	ч	ç
Ш ш	ш	ç
Щ щ	щ	ç
Ъ ъ	ъ	
Ы ы	ы	
Ь ь	ь	
Э э	э	е
Ю ю	ю	уи
Я я	я	

Tuva-Touva

А а	а	а
Б б	б	b
В в	в	v
Г г	г	g
Д д	д	d
Е о	е	е, уе
Ё ё	е	уо
Ж ж	ж	ј
З з	з	z
И и	и	i
Й я	я	у
К к	к	k
Л л	л	l
М м	м	m
Н я	н	n
О о	о	o
Ө ө	ө	б
П п	п	p
Р р	р	r
С с	с	s
Т т	т	t
У у	у	u
Уү уү	уү	ü
Ф ф	ф	f
Х х	х	h
Ц ц	ц	ts
Ч ч	ч	ç
Ш ш	ш	ç
Щ щ	щ	ç
Ъ ъ	ъ	
Ы ы	ы	
Ь ь	ь	
Э э	э	е
Ю ю	ю	уи
Я я	я	уи

Hakas-Khakass

А а	а	а
Б б	б	b
В в	в	v
Г г	г	g
Д д	д	d
Е е	е	е, уе
Ё ё	е	уо
Ж ж	ж	ј
З з	з	z
И и	и	i
Й я	я	у
К к	к	k
Л л	л	l
М м	м	m
Н н	н	n
Нн нн	нн	п
О о	о	o
Ө ө	ө	б
П п	п	p
Р р	р	r
С с	с	s
Т т	т	t
У у	у	u
Уу уу	уу	ü
Ф ф	ф	f
Х х	х	h
Ц ц	ц	ts
Ч ч	ч	ç
Ш ш	ш	ç
Щ щ	щ	ç
Ъ ъ	ъ	
Ы ы	ы	
Ь ь	ь	
Э э	э	е
Ю ю	ю	уи
Я я	я	уи

**Türkmen (Latin)
Turkmène**

Aa a a
Bb b b
Cc c c
Çç ç ç
Dd d d
Ee e e
Ää ä ä
Ff f f
Gg g g
Hh h h
Ii i i
Jj j j
Kk k k
Ll l l
Mm m m
Nn n n
Ňň Ň Ň
Oo o o
Öö ö ö
Pp p p
Rr r r
Ss s s
Şş ş ş
Tt t t
Uu u u
Üü ü ü
Vv v v
Yy y y
Zz z z

Azori-Azéri

Aa a a
Bb b b
Vv v v
Ff f f
Dd d d
Ee e e
Öö ö ö
Жж ж ж
Ээ э э
Ии и и
Йй й й
Кк к к
Лл л л
Мм м м
Нн н н
Оо о о
Өө ө ө
Пп п п
Рр р р
Сс с с
Тт т т
Уу у у
Үү ү ү
Фф ф ф
Хх х х
Һһ һ һ
Чч ч ч
Цц ц ц
Шш ш ш
.

AzeriAzéri (Latin)

Aa a a
Bb b b
Cc c c
Çç ç ç
Dd d d
Ee e e
Əə ə ə
Ff f f
Gg g g
Ğğ ğ ğ
Hh h h
Xx x x
Ii i i
Jj j j
Kk k k
Qq q q
Ll l l
Mm m m
Nn n n
Oo o o
Öö ö ö
Pp p p
Rr r r
Ss s s
Şş ş ş
Tt t t
Uu u u
Üü ü ü
Vv v v
Yy y y
Zz z z

Gagauz-Gagauoz

Aa a a
Ää ä ä
Bb b b
Vv v v
Гг г г
Дд д д
Ее е е
Ёё ё ё
Жж ж ж
Зз з з
Ии и и
Йй й й
Кк к к
Лл л л
Мм м м
Нн н н
Оо о о
Об об
Пп п п
Рр р р
Сс с с
Тт т т
Уу у у
Үү ү ү
Фф ф ф
Хх х х
Цц ц ц
Шш ш ш
Щщ щ щ
Ъъ ъ ъ
Ыы ы ы
Ьь ь ь
Ээ э э
Юю ю ю
Яя я я

Ozbek-Ouzbek	Uyгур-Uigour	Uyгур (Arap)-Uïgour (Arabe)				Türkmen-Türkmenè
		final	intérieur	initial		
Аа	a a	ا	ا	ا	Аа	a a
Бб	b b	ب	ب	ب	Бб	b b
Вв	v v	د	د	د	Вв	v v
Гг	g g	ج	ج	ج	Гг	g g
Дд	d d	د	د	د	Дд	d d
Ее	e e, ye	ه	ه	ه	Ее	e e, ye
Ёё	e ya	ي	ي	ي	Ёё	e yo
Жж	ж j	ج	ج	ج	Жж	ж j
Зз	z z	ز	ز	ز	Зз	z z
Ии	i i	ي	ي	ي	Ии	i i
Йй	y y	ي	ي	ي	Йй	y y
Ка	k k	ك	ك	ك	Ка	k k
Кл	l l	ل	ل	ل	Кл	l l
Мм	m m	م	م	م	Мм	m m
Нн	n n	ن	ن	ن	Нн	n n
Оо	o o, a	و	و	و	Оо	o o, a
Пп	p p	پ	پ	پ	Пп	p p
Рр	r r	ر	ر	ر	Рр	r r
Сс	s s	س	س	س	Сс	s s
Тт	t t	ت	ت	ت	Тт	t t
Уу	u u, ü	و	و	و	Уу	u u
Фф	f f	ف	ف	ف	Фф	f f
Хх	x h	خ	خ	خ	Хх	x h
Цц	ts	س	س	س	Цц	ts
Чч	ç	چ	چ	چ	Чч	ç
Шш	ş	ش	ش	ش	Шш	ş
Ъъ	ʒ	ج	ج	ج	Ъъ	ʒ
Ьь	ʒ	ج	ج	ج	Ьь	ʒ
Ээ	z	ز	ز	ز	Ээ	z
Юю	y u	ي	ي	ي	Юю	y u
Яя	y a	ي	ي	ي	Яя	y a
Уу	u o, o	و	و	و	Уу	u o, o
Кк	k k	ك	ك	ك	Кк	k k
Гг	g g	ج	ج	ج	Гг	g g
Хх	x h	خ	خ	خ	Хх	x h

Kumuk-Koumouk	Karaçay-Karatchai	Kırım Tatar de Crimée	Karayca-Karai
А а	а а	А а	а а
Б б	б б	Б б	б б
В в	в в	В в	в в
Г г	г г	Г г	г г
Гь гь	гъ гъ	Гь гь	д д
Гь гь	гъ гъ	Д д	д д
Д д	д д	Е е	е е
Е е	е е, уе	Ё ё	ё ё, уо
Е ё	ё ё, уо	Ж ж	ж ж
Ж ж	ж ж	З з	з з
З з	з з	И и	и и
И и	и и	Й й	й й
Й й	й й	К к	к к
К к	к к	Кь кь	м м
Кь кь	къ къ	Л л	н н
Л л	л л	М м	п п
М м	м м	Н н	о о
Н н	н н	Нь Нь	о о, б б
Нг нг	нг нг	О о	о о
О о	о о	П п	п п
Оь оь	оь оь	Р р	р р
П п	п п	С с	с с
Р р	р р	Т т	т т
С с	с с	У у	у у
Т т	т т	Ф ф	ф ф
У у	у у	Х х	х х
Уь уь	уь уь	Ц ц	ц ц
Ф ф	ф ф	Ч ч	ч ч
Х х	х х	Ш ш	ш ш
Ц ц	ц ц	Щ щ	щ щ
Ч ч	ч ч	Ъ ъ	ъ ъ
Ш ш	ш ш	Ы ы	ы ы
Щ щ	щ щ	Ь ь	ь ь
Ъ ъ	ъ ъ	Э э	э э
Ы ы	ы ы	Ю ю	ю ю, уу
Ь ь	ь ь	Я я	я я, уа, а
Э э	э э		
Ю ю	ю ю, уу		
Я я	я я, уа		

3.

Çuhm-Tchoulym	Altay-Altai	Kırgız-Kirghiz	Tatar-Tatar
Аа	а а	Аа	а а
Ав	д в	Бб	б б
Бб	б б	Вв	в в
Вв	в в	Гг	г г
Гг	г г	Дд	д д
Дд	д д	Ее	е е, уе
Ее	е е, уе	Ёё	ё ё, уё
Ёё	ё ё, уо	Жж	ж ж
Жж	ж ж	Зз	з з
Зз	з з	Ии	и и, уи
Ии	и и	Йй	й й, уй
Йй	й й, уу	Кк	к к
Кк	к к	Лл	л л
Лл	л л	Мм	м м
Мм	м м	Нн	н н
Нн	н н	Ŋŋ	ŋ ŋ
Ŋŋ	ŋ ŋ	Оо	о о
Оо	о о	Өө	ө ө
Өө	ө ө	Пп	п п
Пп	п п	Рр	р р
Рр	р р	Сс	с с
Сс	с с	Тт	т т
Тт	т т	Уу	у у, уу, иу
Уу	у у, уу	Фф	ф ф
Фф	ф ф	Хх	х х
Хх	х х	Цц	ц ц
Цц	ц ц	Чч	ч ч
Чч	ч ч	Шш	ш ш
Шш	ш ш	Щщ	щ щ
Щщ	щ щ	Ъъ	ъ
Ъъ	ъ	Ыы	ы
Ыы	ы	Ьь	ь
Ьь	ь	Ээ	э э
Ээ	э э	Юю	ю ю
Юю	ю ю, ую	Яя	я я
Яя	я я		

Матн намуналари

БҮҮК ҚЫР

Масал гиби гелир,
ама масал дийбдир...

— Аннатсана, ба даду, ихтир каушчу-пиегни, бизим халкымызын о дерин гечиниш замаанлары иччи ишлар аклында тутарсын. Найдан биз чекилериз? Кимниш бизим деделеримиз? Найдан, ишжй бишамышлар оннар?

— Ее, достларым, бизим халкымызын кбк-сенселелери ескидан, нек ескидан чыкажаклар. Олай ескидан, ани унутулэр шансора дя хич инанамарсыныз, ки ис чок аслы ишлар олмушлар, денжез, ики биш йылдан эсдй герн о чоктанкы Турк-огузларда, ингыллары ненда олмушларды ески Алтайны легендалы ерлеринда озиманнар. Масал гиби тележек, ама масал дийбдир... «Бир вакытлар вармыш... бир вакытлар йокмуш...». Бйла чекедилер сансы бизим масаллар. Е, баи да боля чскедйим, ама аслы гиби ишлери аннадайым.

Дилчилийн инкишафынын мусир мэрпэлеси дилчилик чографијасы усулундан кениш истифадэ едилмеси илэ характеризэ олунур. Инди милли диллэринин диалектоложн атласларынын тэртиби вэ елэча дэ турк диллэринин үмуми дилчилик-диалектоложн атласынын јарадылмасы Совет турколожия елминин гаршысында дуран эн актуал проблемлэрдэн биридир. Неч тэсадүфи дејил ки, сби заманлар ССРИ-дэ турк диллэринин дилчилик чографијасы усулу илэ өјренилмеси саһасиндэ дэ чох бөјүк ишлэр керүлүр. Демэк олар ки, һазырда бүтүн туркдилли республика вэ вилајэтлэрдэ диалектоложн атласларын тэртиби илэ машгул олурлар.

ЯРАШАР

Бағларда барк уяр ал-яшыл гүллер,
Гүлдер гүл дек гызларыма ярашар.
Денизден өвүсён мылабим еллер,
Еллер эпгек дүзлериме ярашар.

Лоңшына гатнасын гоншы табаклар,
Азар чекип, елленмесин габаклар,
Ак гундагда, ак гүш ялы бәбеклер,
Ак гуя ялы узларыма ярашар.

Гөкде булут ойнап, ягмыр яганда,
Шаглаг, ширин сөзлер болса даханда,
Ягш _____нда
Сениң шахыр гөзлеринке ярашар.

Günümüz Türkmen çiiirinden bir örnek:

كمرش سۆز

ئۇيغۇر تىلىنىڭ ئىزاھلىق لۇغىتىنىڭ ئۈزۈلۈشى ئۇيغۇر تىل-يېزىق ئارىسىدا ئىسرا ئۇيغۇر قېتىملىق ئىش. مەزكۇر لۇغەتنى ئۈزۈشتە. قىلىنغانلار. ئالىي ۋە ئوتتۇرا دەرىجىلىك مەكتەپلەر ئوقۇتقۇچىلىرى. ئوقۇغۇچىلىرى. ئاخبارات، ئىشلىرى خادىملىرى. پەزىلىتى. شائىرلار ھەمدە. بارلىق ئۇيغۇر يىغىغا قىزىققۇچى كىتاپخانىلارنىڭ ئىتتىپاقى تاندۇرۇش ھەمدە ئۇيغۇر ئىلمىي قەيىپلاشتۇرۇش مەھسەت قىلىندى.

БАШ ҺҮҢ

TÜRK DİLLERİ

Башкорт теленен ашлатмалы һүзлеме тәүләп доһьяга сымга Уици ганага килеуе республикавизиме куьлтура тарихида зур важиға бузып тора. халықтың дөһөн белем ханзатенен күтарилеуе, гөмуиан, фанден һәм куьлтуралың үсөуен күрһөта. Был һүзләте әзерләу Совет власы йылдарында башкорт тел гилеменен казаныштары кәтиабелда гөва миним булды.

Телден һүз бөллимгеи гүшәу, һүзәрдең мәгәшәләрен асыу тууымыгы, ашкартеу ханзале, ашынган лексия һәм фразеологик материалдың норма йәһәттенә баһәлинишы буйынса тәхдим ителган һүзлен башкорт лексикографияһының ике вәз йиллык тарихында яңы баскыс булып тора

Башкорт теленен тәүте һүзлеләре XVIII

1888—1911. I—IV томлар) байтан башкорт һүзәрә махсус биядәләр менән илдерелгә.

XIX быуаттың азагында башкорт теле мәлян ханзыйһымы кәсәбә. Рус графикаһына басылган башкорт теле дәрәслеләре менән бер рәттән зур булган тарихи һүзлеләтәр доһья күрә: тарихи телдәр белтәсе, рус миссионеры В. В. Катарянский икәтән уахытсыһы Мәләнгәлән Кууатов ярдәмида Русса-башкортса (Ырымбур, 1893) һәм Башкортса русса (Ырымбур, 1899) ханзаса һүзлеләтәр бастыра. Күләме буйынса артык зур булган был һүзлеләтәрдең (тауғәһәна 2500, икенсәһәна 1000 баш һүз алынган) үз вахытында башкорт һәм рус телдәрен өйрәүеҙә зур ырактан аһәмләте була.

Söz nəşb.

Təqdim qılana türqan, nəşibə
Ş. Əhmədçanov təmənindən 1926— 7
jullarda tyzillu, aran grafikası bilən
əzsməqə tajarlanqan uşu luqat.
Əznəçrini tapşıruvı sojanca məntin
təmənləndən əsaslı rəvşdə əşqatdan
ışlanı, əncə məqdarda fəni material
bilən kənəçttiligəni halda, latin-gra-
fikası bilən 1929 jülünə əşqda—jaq
əzsməqə tajarlanqan edl.

Luqatın əvə qadır keçiglə əv-
qıvıloq, nəşibca, məjdanda tutunaqlı-
cır əmlanən joqlıqı sənəp əoldı;
unb Çynliyriljal məstəndə əçiqir-
ıcaq əmla konferensijası bəryvğa
teğıs edl. (Bu konferensija 1929 jül-
ün məj əşqda uolıs əldi).

Əzək tiligə kirgən və əv lu-
qaldə orun əlqən edl sözlərni (rus
və kynəstər-avrupa sözlərini) kon-
ferensijadan kijn Til-Termin Dəvlət
İo nitəs təmənləndən əzgərtilgən və
„Qızıl Əzəkistan“ gəzetasını 1929
jül 6-cı ijul tarixlə sənədə b'lan
çilgən əmlaqə müvafiq şoldırdə
əklədə.

B. İjzov.

BANA BORCUNU KİM BİLİR NE ZAMAN ÜDERSİN?

Nasreddin Hoca, parasız kalınca, zeytin satarak para kazanmaya niyet etmiş. Bir kufe zeytin alaraq pazara gitmiş.

Hoca'nın zeytin sattığını gören əhbablarından biri, yanına yanaşmış.

— Hoca, demiş. Sen bu işi yeni yapıyorsun. Bilirsin, ben eskiden beri, ticarətlə uğraşırım. Onun için, benim şu söyleyeceklerimi tiyl dinle: Biri zeytin istediğinde, fiyatını sorarsa, hemen söyleme. Ona bir tane zeytin ver, yesin, beğensin. O zaman fiyatını söyle. Bu bir. İkinci olaraq da, biri senden veresiye zeytin isterse, sakın verme. Sermayen ne kadar zaten, Parasız kahr, iflas edersin.

Nasreddin Hoca, ahabının ded
dogru bulmuş. Ona gore davranmayı
vermiş.

Çok geçmeden yanına, bir tanıdığı gel-
miş. Zeytinlerin fiyatını sormuş.

Nasreddin Hoca, söylenenleri unutmamış:

— Hele bir tane ye, sonra söylerim, de-
miş.

Adam:

— Yiyemem Hoca efendi, demiş. Geçen
yıl ramazanda hastalandığım için oruç tu-
tamamıştım. O borcumu ancak şimdi yer-
ne getiriyorum. Benim sana güvenim var.
Bana bir okka zeytin tart. Parasını da sana
sonra veririm.

Nasreddin Hoca, ikinci öğüdü unutmamış.
Hemen cevap vermiş:

— Ben sana veresiye zeytin veremem
ahbab, demiş. Sen Allaha olan borcunu bile
bir yıl sonra ödemeye kalkıyorsun. Bana
olan borcunu, kim bilir ne zaman ödersin?

ШЫЯЛІ. Эртеңгиини эртеинде, бурунгууну мур-
нууда, шаг-дүп шагда чүве-дир эвеспе аан, тос
аймакты чагырган тос чызааныыг хаан саан
дээр бир улуг сааныг Дошкун хаан чурттап тур-
ган чүве-дир. Дошкун хаан бир боданып орага, сес ай-
мактың дыл-домаан билбес, мындыл болган-дыр. Оон
хаан: «Мен дег улуг хаан кайы-даа оранда чок болгай,
мен хире улуг хаан чагырып олурар улузунуң дыл-до-
маан билбеске кайы болур» деп бодааш, тос аймакты
чыггаш, тос уругну шилп тургаш, кадын хылдыр ап ал-
ган иргин. Ол тос кадыны тос өглүг, боду бир өглүг чү-
ве-дир эвеспе. Ол он өгнү дие тиктиргеш, долгандыр
херим туттургаш, «оон эжинге херээжен кижн хаалгачы
кылыр чүве, тааржыр кижн тып эккеликер» деп-тир
эвеспе.

Къарачай-малкъар тил — эки къауумгъа юлешинген бир миллетни тилиди. Къарачайлыла 1959 дж. 81 минг адам, малкъарлыла уа — 42 минге джууукъ адам боладыла. Малкъарлыла Сепер Кавказда Къабарты-Малкъар Автоном Совет Социалист Республикада, къарачайлыла уа — Къарачай-Черкесск областда джатайдыла.

Къарачайлыланы бла малкъарлыланы джашаб тургъан джерлерине кёре, кеслерини тюрю-тюрю атлары болгъанды. Сёз ючюн, малкъарлыланы барысыны да атлары «таулула» деб джюрютгесилей, ала кеслери джашагъан тау ауузаланы атларыни джюрютгендиле: холамлы, бызынглы, чегемли, бахсанчы д. а. к.

«ТЮЛ КЮ-ТЮЛ КЮ ТЮГЮ АЛТЫН»

Бир аюв, бир тюлкю, бир къабан, бир чагъан, бир бёрю, бир хораз болгъан. Булар жыйылып бирче яшлеп, бирче яшап яшаргъа къарар чыгъаргъанлар. Аюв буланы нарты бола, къабан къарты бола, бёрю тавчусу бола, тавшан къойчусу бола, чагъан чавушу бола, хораз да молласы бола. Янгыз бир тюлкюге иш тапштурулмай къыла. Булар гъар ким оыз борчун кютюп яшап туралар. Бир гюн ашама зат да тапмай, ач да болуп тюлкю булагъа айта:

ҚАРАҚАЛПАҚ ПРОЗАСЫНЫҢ ТАЛМАС ИЗЕРТЛЕУШИСИ

Марат Көңтилеўович Нурмухамедов қарақалпақ совет прозасының жетекши изертлеўинен болып табылады. Буна, бир тәрәптен, Н. Дәўқарасвтың докторлық диссертациясында ҳәм Г. Есемуратовтың «Урыстап сонғы қарақалпақ совет әдебиятында аўыл адамларының образы» китабында қарақалпақ совет прозасы азлы-көпши сөз болғаны болмаса, М. Қ. Нурмухамедовтан бурын проза тараўын арнаўлы изертлеген илимпаз болмағаны, екінши тәрәптен, оның илимий жұмысларының басым көпшинлигин проза бойынша изертлеўлери қурайтуғынлығы; үшіншиден, илимпаздың проза бойынша министрлери жоқары илимий-теориялық дәрежесин, әдебияттағы ҳәрбир киши-гирим факт-

“can” vb.

Теге яки бу тегмен аналтмалы сүзгеген төзеп янынга чыгару халыкның хуалтурга үсеше тарытмалы эбдиетде вакытта булып тора, төзеп болдыр сүзлек шул халыкның ижтимагый-политик торымсында, културга һәм тел алаһенда ирешкан ушшларыл аеримче чагымдыра.

Билгесе булагача, В. И. Ленин 1920 елда ул икче рус теленен Пушкинның аякы Горькийга халдарге чорга кыраган аналтмалы сүзгеген төзүне бештиртуга

Тәхдим ителә торган аналтмалы сүзлек китп катлау укучлар өчен чыгарыла. Ул өч томнан тора: I том — А — Я, II том — К — С, III том — Т — Һ эрефларен эвезә ала.

Бу сүзлеккә төв бурмачы — татар эдәби теленен XIX гасырның ахырыннан алып хазерге калган киләр сонумкуланышта булаган лексик һәм фризологияк байлыгын тулаан бирү; сүзларлек матнларен һәм мәгъна тасвирларен ачу, аларга грамматик-стилистик

Татар теленен аналтмалы сүзлекке

уилари арасында 12 жыл катар Latin алфавестыле yazılmıř, 1939'da бу

Кириш сөз

Техлиф атильген лугъатның ичине огулв рус тилинде алып барылган Украин ССР-ның мәктәпләринде хырымтатар тилини огренмек ичон чыкъярылган дерсликлер лексикасы кирсетильген. Огулв текстлерининь эхсермети эдебий хъараргга алаптирленмегени себебинден, хъолуныздаки лугъат оларның норматив олмагъан графофонетикасыны ахис эте, оның ичон да норматив ола бильмей.

Язылышы тирло-торло олгъан сөзлер кырымтатар тилинде даа чокъ. Оларны "Ленин байрагы" газетасындан, "Якдиз" журналындан, нәврийт чыкъярган китаплардан алыпган текстлерде корьмек мумкин. Оларның тилиде пейда олгъанының себеби недир? Мисаль ичон "Ленин байрагы" газетасыны алайыкъ. Эгер сиз газетаның 25 жыл ичинде чыкъяган номерлерини козьден кечирсезмиз, мында айны сөзлер йыл-йылдан дөкыштирляип, чешит шекильде ясылганыны корорсингыз. Меселя, араф, асадет, вазкечмек, гъайип, гъып, дидик, дтинал, сормек, узре, улуца, флоты, чубар, дкнат, дкнет, ашпи ерлерине шимди арал, аселет, вазгечмек, гъайип. Иляхре. иктимал, сормек, узъре, улуция, флоту, чубар, дкнат, еппейи язылыр.

КӨРҮҒЛЫНЫҢ ҚЫЗЫЛБАС
ҚАЛДАРХАННЫҢ
БАЛАСЫ РАЙХАНМЕН СОҒЫСЫ

Айла мәдет жаппар хақ,
Сөйлесін деп біздерге
Беріп еді тіл мен жақ.
Бір қиссаны аяқтап,
Тамам етіп кетейін,
Жар болса егер аруақ.
Неше болып таралған
Бұл өзбектің баласы,
Түрікмен халық ішінде
Айырар ердің сарасы.
Қазақпенен бұлардың
Әуелінде бір екен
Атасы мен бабасы.
Түрікменнен шықты Толыбай
Тұлпар мініп, ту алып,
Ерлігінің уақытында
Халқы жүрді қуанып.
Мұның оғлы Жығалы,
Дұшпанменен айқасқан
Бұл да жүрді кек алып.
Дұшпанменен қылды ұрыс,
Ерлігі мұның сыналып.
Жығалының баласы
Патша болды Мұңлықбек.

3. Диалог намуналари

AZERBAIJAN TURKÇESI

— Bəh mən kəlinimi bunun üçün əvvəldim.
Hünkərbəğəndi bir hərtgisi Plov polı gözəl!
Salatdan isə doymaq olmur...
— Salat Cəngiz'in Anarın, ata
Gölcən Hənim sözsə keçirdi:
— Him, cən bir işə bəh! Uca Allah nifadə
gədirmiş. Cəngiz mən baş dəqiqə mətbəhənlə
bəlmirdim.
— Eeə, hərhalda bu də Reyhanın
mərtəbidi, Gölcən...
— Ata, İndi yoldaşlarım mənə "Hənim bacı"
deyəcəklər...
— Aaa, yox, mən hər zaman gözəl salata
dözəlməkdə işiy etmişəm, dedim. Məhməd Kərgəd
və bədən mənə özünü gəhgəhənlə tə gədik.

KAZAK TURKÇESI

— Bul kəlinimdin arkası çoy bul çəin mən
kəlinimdi jakı köremün... Hünkərbəğəndi kösp
pətrətin kəreməl işəgim. Salatpen birgə
jəgendə, jəp toymayşın...
— Salatı jəşəşən Şinşə, ata.
Göşən əpəy əzğə anlaşı,.
— Kərəş mənəşən. Oy, Alla, kızık-ay...
Şinşistə mən əzğəyə baş minutka də kirləzə
almayş; edim
— E-e-e, Göşən, bul Reyhanın arkası bol-
luv kərek.
— Ata, əndi dostarım mənli mazaklaytın
boldı çoy...
— Jo jək, nə dəğənlər mən arşəşədə jakı
səli jəşəytimdi məktəniş tutarım, - dedi Mural
jəne bəklil əzğəqlər kərkidəp küldi

TATAR TURKÇESI

— Mına min kəlinimdi monıq üçün əvvəldim...
Hünkərbəğəndi bık gözəl! Pəlav də bık yetgisi!
Salat isə - aşap tuyməşik!
— Salat - Cəngiz'in işi, Əti.
Gölcən hənim bu əzğə küşlip.
— Him, kərə sını Böyük Allahı Təğəlanın
kədrəli nığıli. Cəngizni min küşn'əşə biş minutka
də kərə almıy kım.
— Aaa, hərhalda monar də Reyhanın
cətalığı bulıqça kərkək, Gölcən...
— Əti, hazır dostarım mırça kəlinimni
başmağı əstində ul, diyəcəklər İndi.
— Aaa, yök, min hər vakti yetgisi salata
yəsəvim bilən məktənamın, dedi Məhməd Kərgəd
həm bətalı ərinədəqlər birgə kəhkəhləşip
kölğitilər.

UYGUR TURKÇESI

— Məna bu üçün mən kəlinimni yəhşi
körümən. Hünkərbəğəndi nahayiti çəşəptul
Pəlav jəzəlliki Səylirini yəp toymayşız
— Səyür Cəngizniñ sənər, dədə
— Gölcən hənim əzğə anlaşı.
— Him, kəməşə bunt. Hədəytimniñ köçpə
şən şəşəpti! Cəngizni mən baş minutka
əşənəşə kirlizəlməşim...
— Eeə, hər halda bunu Reyhanın əstində
də, Gölcən.
— Dədə, əndi dostarı mənli məşhərə küldü
— Yəyü, yök, min hər zaman talik əşy külp
məğnimən. Dedi Məhməd Kərgəd və həmməl
kəhkəhləşip külti!

BASKURT TURKÇESI

— Mına min kəlinimdi bınır üçün əvvəldim...
Hünkərbəğəndi bık gözəl! Pəlav də bık yetgisi!
Salat isə - aşap tuyməşik.
— Salat - Cəngiz'in işi, atay
Gölcən hənim bık əzğə küşlip.
— Him, kərə sını Böyük Allahı Təğəlanın
kədrəli nındıy! Cəngizni min küşn'əşə biş minut-
ka də kərə almıy kım.
— Aaa, hərhalda bınıñı də Reyhanın ə-
stində bulıqça kərkək, Gölcən...
— Atay, hazır dostarım mırça kəlinimni
başmağı əstində ul, diyəcəklər İndi.
— Aaa, yök, min hər vakti yetgisi salata
yəsəvim bilən məktənamın, İndi Məhməd Kərgəd
həm bətalı ərinədəqlər birgə kəhkəhləşip küldilər.

KIRGIZ TURKÇESI

— Mına, mən kəlinimdi bul üçün cəkisi
köremün... Hünkərbəğəndi bəş dəmdul Pəlav
andan də miktli Salat bolso, jəpəyüzbaş...
— Salat Cəngiz'in cəşəşən, ata.
Gölcən ayım əzğə köşpüdü.
— Him, kərə sən... Ulu Allahın kədrətinə
kərə. Cəngizdi mən baş minutka əşkənəşə baş
baktım əbədim ələ.
— Ee, kənday bolso də, bul Reyhanın işi,
Gölcən
— Ata, əndi dostarım məşə olıməşüz erək
dəp girdirəcəşiz...
— Aa, cək, mən əl ubakta cəkisi salat
cəşəşənime məktənamın, dedi Məhməd Kərgəd
çəna bədən dostarımında olurdəndər kətkirip
kölğitü.

TURKEMEN TURKÇESI

— İne, mən kəlinimdi sunuq üçün gözəl govi
göyürün... Hünkərbəğəndi diyşən çəzil Pəlav
əşəyipi Salatı bolso jəp doypul bolmayşır...
— Salat Cəngiz'in dərədəcikligi, kəkə!
Gölcən hənim əzğə gəşüdü.
— Him m, mırça bəklil... Gudratlı Alla
nəmələre erk etmayşır. Cəngizni mən baş minut
əşənə girtizip bilmedim
— Hə, hərhalda, bə də Reyhanın jizməti
bolmalı, Gölcən!...
— Kəkə, İndi dərçüstərim mırça əşy erki
diyşiriz.
— Ay, yök, mən həmişə çoyi salat yəşəp
bilyənliğin bilən övnyürdüm. diydi Məhməd
Kərgəd və əşəşən bəşindəklər kəhkəhləşip
göldilər.

— İşte ben gelinimi bunun için seviyorum...
Hünkârbeğendi* bir harikal Pilâv entesi! Salatalaya ise doyum olmuyor...

— Salata Cengiz'in eseri baba.

Gülcan Hanım söze karşı:

— Him, bak sen!... Yüce Allah nelere kadımlış... Cengiz'i ben beş dakika mutfağa sokamamıştım.

— Eee, herhalde bu da Reyhan'ın marifeti olmalı Gülcan...

— Baba, şimdi arkadaşlarım bana kılıbık diyecekler...

— Aaa yok, ben her zaman güzel salata yapmakla övünmüştümdür, dedi Mehmet Kürşad ve bütün masa kahkahaları güldü.

(*) Bir yemek türü.

ÖZBEK TÜRKÇESİ

— Mänä şuning üçön men kelinimni sevämän... Hünkârbeğendi cüdä şirin! Palâv cüdä lâzzâllil Sälâtni esâ yeb toymâysân...

— Sälâtni Cengiz lâyyârlâgân, dädä.

Gülcan hanım sözgä arälâşdı:

— Him, qarâ-yâl.. Böyük Allâh nelärgä kâdir... Cengizni men beş daqıqagâ hâm aşhânâgâ kirâlmâsdim.

— Hâr hâkdä bu hâm Râyhanning mâhârâli bolsä keräk Gülcan...

— Dädä, endi ortâqlârim meni, hâtinining sözidän çıkmâydigân, deyişâdi...

— E, yok men hâr vaqt äcâyib salâti lâyyârlâş bilân maqlânämän, dedi Mehmet Kürşad vâ olirgânlârning hâmmâsi hâhâlâb külişdi.

Yemekler yenmiş, tatlı bir sohbet başlamıştı.

— Ankara'ya alışabilecek mısınız Mehmet Bey?

— Ben zaten Ankaralıyım efendim, kolaylıkla intibak ederim.

— Öyle ama, Meryem Hanım'ı İzmir'in güzel deniz havasından nasıl uzaklaştıracaksınız?

Meryem Kürşad söze karıştı:

— Sık sık İzmir'e gider, hasretimizi gideririz.

Çolpan muzipçe gülümseyerek:

— Gördünüz mü bakın, Meryem Hanım İzmir'i unutmaya hiç de niyelli değil...

— Aaa, yok canım, insanın işi neredeyse tabii ki orada oturacak. Ama İzmir de ara sıra görülmeden olmaz, değil mi Murat?

— Tabii karıcığım, İzmir'i ben de çok seviyorum.

ÖZBEK TÜRKÇESİ

Erkin başkariş darsıdan çıkdı. Sâât üçdän on beş daqıka ölgändä singli Çolpan bñän vokzaldä üçrâşışlârı keräk.

— Tavba, sâât üçdän ylgirmâ beştâ öläyâpli. Kayâkda kâki ekân, bu Çolpan?

Beş daqıkadân song Çolpan körinâdi.

— Çolpan sâât neçâ?

— Üç yârim.

— Üçdän on beş daqıka ölgändä üçrâşışgâ kelışmâbmıdık?

— Keçrâsiz, âkâ, yol cüdâ serkatnâv ekân.

— Mâyî, şundây bolâ kâlsin... Hçop, endi nimâ kılâmiz?

— Äkâ, siz İndâmâsdân mening ârkâmdân ergâşing. Mendâ âcâyib bir lıkr bâr.

Erkin bilan Çolpan birgâlikdâ bir magâzingâ kirdilâr.

**Босишта рухсат этилди 20.04.2003 Ҳажми 6,5 басма тибок.
Бичими 60x84 1/16. Адади 100 нуска. Буюртма 85.
М Улугбек номидаги Ўзбекистон Миллий Университети
босмахонасида чоп этилди.**